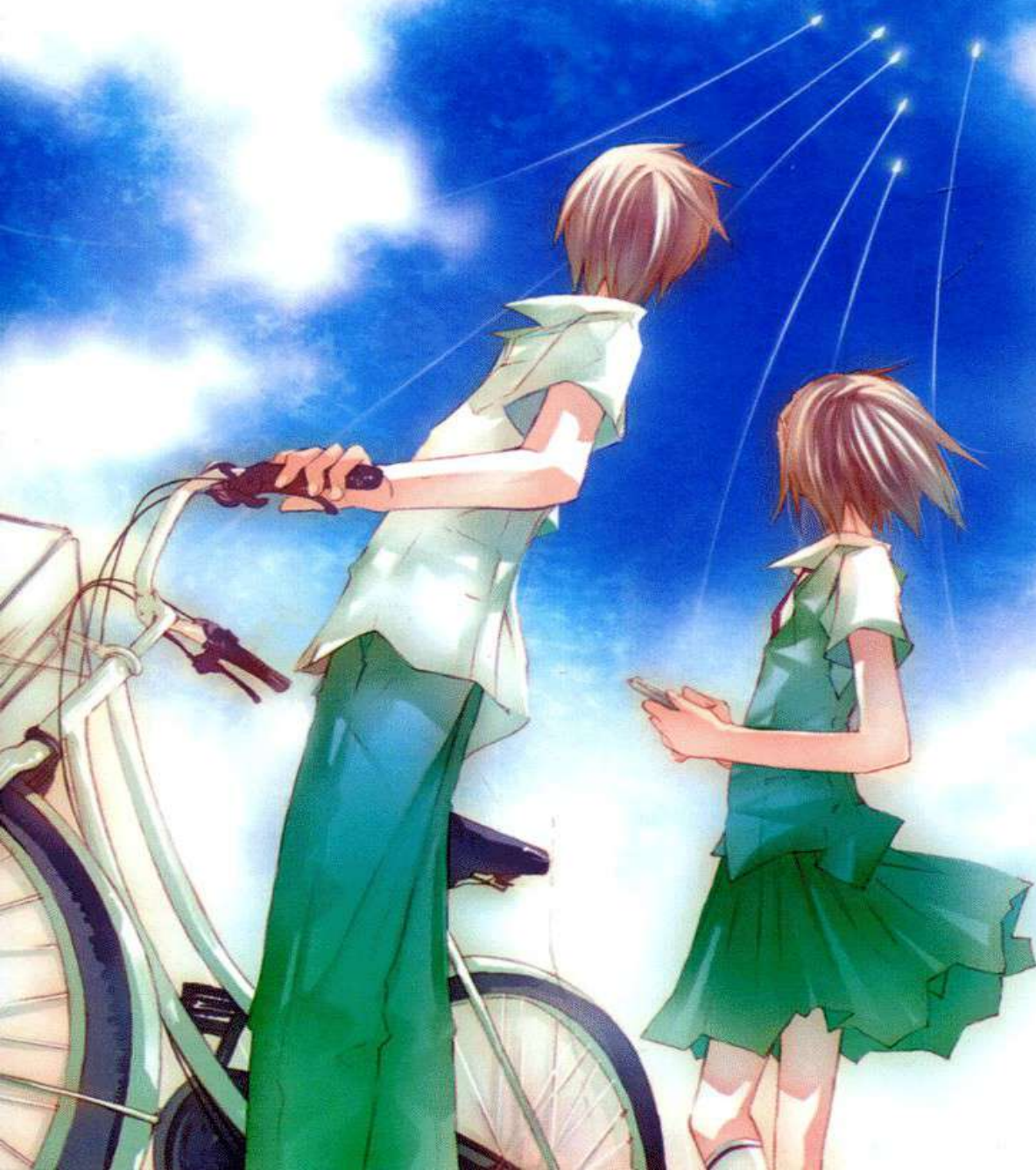

Tiếng gọi từ vì sao xa

Shinkai Makoto - Ooba Waku

Huyền Đỗ dịch

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Mục lục

Mở Đầu

Tháng Bảy Năm 2046 Tan Trường

Tháng Tư Năm 2047 Căn Cứ Sao Hỏa

Tháng Tư Năm 2047 Trung Học Johoku

Tháng Tám Năm 2047 Sao Diêm Vương

Tháng Chín Năm 2048 Trạm Xe Buýt Bạc Thang

Tháng Chín Năm 2047 Hệ Sao Thiên Lang

Tháng Chín Năm 2048 Phòng Học Noboru

Tháng Ba Năm 2056 Ký Túc Xá Đại Học Quân Sự

Tháng Chín Năm 2047 Agartha

Tháng Ba Năm 2056 Quân Đội Phòng Không Vũ Trụ (Căn Cứ Saitama)

Tháng Chín Năm 2047 Lysithea

Tháng Tư Năm 2056 Tàu Cứu Trợ

Tháng Tư Năm 2056 Sirius Line A

Tháng Năm Năm 2056 Trạm Xe Buýt Bạc Thang

Chú Thích Trong Truyện

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Cậu ạ,

Có biết bao điều thân thuộc khiến mình nhung nhớ

Những đám mây mùa hạ, những cơn mưa lạnh giá

Gió thu thanh mát, đất xuân xộp mềm

Cảm giác an tâm khi đứng ở tiệm tạp hóa lúc nửa đêm

Bầu Không Khí thoải mái trong lành sau giờ học

Mùi ngai ngái của miếng xóa bảng đen

Tiếng xe tải giữa khuya nghe vắng vắng...

Noboru ơi, cậu cũng cảm thấy thế đúng không?

Ước gì,

Chúng mình được cùng nhau trải qua những cảm xúc này.

Mãi mãi...

Có những thứ vô vị với người khác, nhưng lại cực kỳ quan trọng đối với ta.

Chúng là báu vật độc nhất vô nhị, không thể thay thế, càng không thể vứt bỏ thẳng tay. Kể cả khi đã thoái hóa đến mức không còn thực hiện đúng

chức năng của mình, đối với ta, chúng vẫn chất chứa những kỷ niệm khó quên.

Chiếc điện thoại di động cũ kỹ của tôi chính là thứ quý giá như thế. Nó thuộc một loại model của chục năm về trước, ở Nhật bây giờ hẳn là chẳng còn ai dùng. Tôi dám chắc nó đã vượt quá thời hạn sử dụng mà nhà sản xuất khuyến nghị từ lâu rồi.

Suốt hai năm qua tôi nhớ là mình không dùng đến chiếc điện thoại này, cũng không rõ nó còn hoạt động không. Hiện giờ, đây chỉ đơn thuần là một đồ vật tôi luôn mang theo bên mình mà thôi. Tôi không cần dùng nó để liên lạc nữa, nhưng nhờ chiếc điện thoại cũ ấy mà cách đây rất lâu, tôi đã nhận được mail của một người quan trọng gửi từ nơi xa, xa đến mức không thể tin nổi. Trong tôi đầy ắp những kỷ niệm buồn vui lẫn lộn, những xúc cảm không thể nguôi ngoai với người quan trọng đó.

Tôi là Terao Noboru, hai mươi bảy tuổi, kỹ sư thông tin. Tôi đang làm việc ngoài vũ trụ.

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Tháng Bảy Năm 2046 Tan Trường

Hôm đó, tôi hoàn toàn không nhận ra Nagamine có gì khác so với mọi ngày. Tôi không muốn biện hộ cho bản thân, nhưng ít nhất tôi thấy Nagamine vẫn bình thường khi cô chờ tôi ở chân cầu thang quen thuộc như bao lần tan học khác. Thế nhưng, sau này nghĩ lại tôi mới thấy dường như lúc ấy Nagamine hơi căng thẳng. Nagamine Mikako là một cô bé dịu dàng, nữ tính, đáng người mạnh mẽ, không xinh xắn kiểu nhất lớp và cũng chẳng quá nổi bật. Ấu vậy mà ý chí của cô ấy mạnh mẽ vô cùng, khác hẳn với bề ngoài. Tôi biết rõ điều này bởi chúng tôi từng cùng tham gia câu lạc bộ kendo. Suốt hai năm trời, tôi đã chứng kiến cô chăm chỉ tập kiếm hằng ngày.

Dù trí nhớ của tôi không được tốt lắm, dấu ấn về sự khổ luyện hơn bất cứ ai ấy vẫn ghi khắc trong tôi. Và từ lúc nào chẳng biết, khả năng đấu kiếm của Nagamine được nâng cao dần.

Một cô gái bé nhỏ luôn kiên trì với các bài tập nghiêm ngặt, luôn hét thật vang trên sàn tập lạnh ngắt như tủ đá của phòng thể dục khi đông về. Dù cứ tập xong là cả người tôi tả nhưng Nagamine không than thở lấy một tiếng, vẫn cố gắng đến cùng mà không cần đợi đến sang mùa xuân ấm áp hơn.

Thế nên từ học kỳ hai năm lớp Tám, cô đã trở thành phó chủ tịch câu lạc bộ. Xét về khoản đơn đốc thành viên tập luyện thì cô vẫn được đánh giá cao hơn hẳn tôi, một kẻ miễn cưỡng bị đẩy vào ghế chủ tịch chỉ vì ban cổ vấn gọi đích danh.

Tuy giữ chức phó chủ tịch nhưng cả câu lạc bộ kendo chỉ có mình Nagamine là con gái, đám con trai cũng chẳng bao giờ coi cô là quản lý. Nagamine rất bận vì phải phụ trách hướng dẫn cho tất cả những người mới tham gia, có lẽ bởi thế mà chưa bao giờ cô phát huy hết thực lực trong một trận đấu kiếm.

Tiếc cho Nagamine, có lẽ cô buộc phải què xấu rồi.

- Không thể chịu nổi! Dừng ở đây đi!

Cô ném thẳng cái khăn ướt đầm mồ hôi xuống sàn, giận dữ đến mức tôi chắc hẳn cô sắp quăng đơn xin rút khỏi câu lạc bộ vào mặt tôi và không còn lui tới phòng tập nữa, ấy vậy mà sau bao nhiêu bất mãn, Nagamine vẫn tiếp tục cố gắng vì câu lạc bộ kendo.

Tôi chưa từng cảm ơn Nagamine, nhưng từ thâm tâm, tôi thực sự biết ơn cô ấy.

Ý nghĩ này cứ bị giấu kín trong lòng vì tôi rất hay xấu hổ. Mỗi lần ở bên cô, tôi chỉ biết lập đi lập lại vài điều vu vơ.

Những cuộc đối thoại giữa chúng tôi thật đơn giản. Cô kể về trường lớp hay bộ phim mới xem ngày hôm qua, tôi thì chỉ im lặng lắng nghe. Toàn là chuyện không đầu không cuối, nhưng tôi không thấy khổ sở gì. Con gái bình thường chắc cũng chẳng ít nói hơn Nagamine là bao, nên cứ im lặng nghe thì hơn.

Được cô chờ đợi sau mỗi giờ tan học cũng là một niềm vui.

Nagamine của ngày hôm ấy, thế nào nhỉ... Dường như nói nhiều hơn mọi khi.

Cô có cái tật chuyển chủ đề nhanh chóng mặt, cứ như không muốn tôi đặc biệt chú ý đến vấn đề nào đó.

Ánh nắng xế chiều không ngại ngần đổ xuống qua ô cửa sổ mở toang, rọi lên bức tường ở hành lang, in bóng Nagamine đang cúi người chờ đợi. Giờ bố tức tiếng anh kết thúc, tôi mệt mỏi lết từng bước ra khỏi lớp học.

- Noboru thi cuối kỳ tốt chứ? - Cô dài giọng hỏi tôi.

- Nói chung cũng ổn, trừ môn bố tức ra... Nagamine thì sao?

- Đương nhiên là hoàn hảo rồi.

- Không biết kết quả thế nào nhỉ?

- Chúng ta sẽ cùng lên cấp ba! Nhất định như thế?

Cô phấn khởi động viên tôi bằng khuôn mặt hớn hở. Tôi thừa biết đó là những lời dỗ dành an ủi, nhưng nghe cũng xuôi tai.

Khác với thành tích phập phù như sóng dữ, lúc lên cao lúc xuống đáy sâu của tôi, Nagamine học hành rất ổn định. Cô không xuất sắc tới mức mọi người xung quanh phải trầm trồ thán phục nhưng hầu như không bao giờ bị điểm kém. Vì thế bận rộn với câu lạc bộ, Nagamine không thể dành toàn bộ thời gian cắm đầu vào học, tuy vậy, chỉ cần xác định mục tiêu phấn đấu là cô sẽ phát huy sức tập trung tuyệt vời.

Nếu không có gì thay đổi, tôi nghĩ Nagamine sẽ dễ dàng thi đỗ vào trường Trung học Johoku mà cô hằng ao ước. Muốn tiếp tục học cùng cô thì tôi phải cố gắng nhiều hơn. Vào thời điểm quan trọng, tôi thường hay mất bình tĩnh.

Chúng tôi lững thững xuống cầu thang, ra bãi gửi xe đạp phía sau ký túc xá của trường.

Dọc đường, tôi đã hình dung ra dáng vẻ của Nagamine trong bộ đồ đồng phục cấp ba. Trường trung học Johoku có tỷ lệ thi đỗ đại học ở mức

khá, xét thành tích thì chỉ đứng hạng hai nhưng lại nổi tiếng bởi bề dày truyền thống đáng nể. Mà đúng thế thật, Khoảng hai, ba năm trước, Johoku vừa kỷ niệm 150 năm thành lập.

Vậy nên tất cả mọi điều thuộc về ngôi trường này, từ phòng học cho đến nội quy, đều cũ kỹ cả, ngày đồng phục cũng không ngoại lệ. Không rõ kiểu thiết kế này chính xác ra đời lúc nào, nhưng đã giữa thế kỷ XXI rồi mà vẫn cứng nhắc giữ nguyên kiểu đồng phục gakuran(1) cho nam và váy thủy thủ cho nữ.

Không chỉ là trung học Johoku mới có những điều xưa cũ. Dư âm của làn sóng Tarsian Shock vẫn tồn tại quanh chúng tôi.

Chắc, nên đề cập thế nào là Tarsian Shock nhỉ?

Kể từ khi tôi nhận thức được thế giới xung quanh, toàn bộ đã đi vào quỹ đạo nhất định

Ngân sách địa phương và toàn quốc đều phải dốc hết vào sự kiện Tarsian, chỉ còn một phần rất nhỏ dành để trùng tu các công trình công cộng mà thôi. Suốt năm, sáu năm qua, đường bộ, cầu, đường sắt, tuyến xe buýt, trường học, bệnh viện, đồn công an, trạm cứu hỏa... tất cả đều y nguyên. Thị trấn không hề thay đổi, dường như thời gian nơi đây đã ngừng trôi. Dưới chế độ tổng động viên của nhà nước, ngày qua ngày, chúng ta sẽ coi tình trạng này là điều đương nhiên và chẳng có gì phải thắc mắc.

Tôi lại đi lạc đề rồi.

Đang nói đến chuyện Nagamine mặc đồng phục thủy thủ cơ mà.

Có hợp với cô không nhỉ?

Tôi không tài nào tưởng tượng ra được.

Một năm nữa, Nagamine tròn mười lăm tuổi. Hân cô sẽ cao hơn một chút.

Hay vẫn nhỏ như bây giờ?

Theo quy định, chỉ có thành viên các câu lạc bộ đến luyện tập vào buổi sáng và học sinh sống ở những khu quá xa mới được đi xe đạp tới trường.

Tôi phớt lờ quy định này, Nhưng Nagamine lại nghiêm túc quá đáng, chẳng linh hoạt chút nào. Bàn giao chức phó chủ tịch cho khóa dưới xong xuôi, cô chuyển ngay sang đi đi bộ. Lúc tôi chờ cô đi học, hể gần tới trường là cô khẳng khẳng đòi xuống xe.

Bởi thế mà mỗi lần tan trường, tôi đành dắt xe bên cạnh cô. Chúng tôi vừa đi vừa trao đổi những câu vô thưởng vô phạt, ghé chỗ này chỗ kia. Kỳ thi tốt nghiệp sắp đến rồi, từng giây từng phút đều quý giá, ấy thế mà tôi và cô vẫn cùng nhau lãng phí kha khá thời gian.

Chúng tôi dắt xe đạp ra sân trường.

Ở đó, thành viên của câu lạc bộ bóng đá đang hò hét rượt đuổi theo những trái bóng. Ánh nắng xiên xiên của buổi chiều tà không còn gay gắt những hơi nóng vẫn hầm hập bốc lên trên nền đất khô cong như muốn nuốt chửng họ.

Giữa luồng không khí nóng bỏng ấy, trông các cầu thủ méo mó hệt như đồng phô mai đang tan chảy nhầy nhụa. Trong mắt chúng tôi, những đường chuyển bóng sắc xảo và nhanh nhẹ kia chẳng khác nào một khúc phim quay chậm.

Nagamine và tôi cũng chẳng gí hai miếng phô mai, núp dưới bóng cây bên rìa sân tránh không khí oi nồng. Tuy thi thoảng tôi vẫn gật gù để duy trì

hội thoại, nhưng giọng Nagamine cũng như tan vào chiều hè, Các ngôn từ cứ mất hút trước khi tới được tai tôi.

Có lẽ tại thứ nhiệt độ không thể chịu đựng nổi này mà cuộc trò chuyện của chúng tôi bỗng trở nên trôi chảy lạ thường, theo kiểu ai lo việc này, Nagamine cứ nói, tôi cứ trả lời qua quýt cho xong.

Thình lình, một âm thanh ở âm vực khác hẳn giọng Nagamine, cũng khắc hẳn tiếng hò reo của câu lạc bộ bóng đá bỗng dội thẳng vào màng nhĩ tôi.

Nó trầm đến nỗi khiến toàn thân tôi rung lên bần bật.

Âm thanh ấy từ trời cao vọng xuống, tưởng như làm chấn động cả mặt đất dưới chân. Các cầu thủ đang mê mải đuổi theo trái bóng cũng ngừng lại. Chẳng ai bảo ai, họ đồng loạt ngẩng đầu nhìn lên tầng không.

- Ồ!

Khoảng khắc trong thấy " thứ đó", tôi vô thức hít một hơi thật sâu.

Phải chăng đó là một đám mây bay lạc, đang trôi trên khoảng trời trong xanh cao vút?

- Tàu vũ trụ...

Nagamine cũng đã phát hiện ra và chăm chú ngắm nhìn.

- Chiến hạm vũ trụ liên sao Lysithea... Phi thuyền tinh nhuệ của Quân đội không gian Liên Hợp Quốc...

Con tàu trắng tinh, sáng bóng, hình dáng tuyệt đẹp với những hình cong tinh tế kia giống một sinh vật biển mềm mại hơn là khối cấu trúc sắt thép cứng nhắc. Một chiến hạm trong mơ bay lượn giữa bầu khí quyển trái đất bằng vận tốc ngang vận tốc ánh sáng, tao nhã mà kiêu hãnh.

Khoảng hai, ba tuần trước, mọi người bắt đầu xôn xao vì chiến dịch tuyển dụng phi hành gia tại Nhật Bản cho tàu Lysithea, thế nhưng thông tin về căn cứ mà Lysithea sẽ đáp xuống lại hoàn toàn mù mờ. Thay vì nghe ngóng qua các phương tiện truyền thông, được thực mục sở thị thế này, chúng tôi vô cùng bất ngờ.

Cuộc tuyển chọn sẽ diễn ra trong căn cứ đó chăng?

Đối với các ứng viên, việc tận mắt chứng kiến sự hoành tráng của chiến hạm chẳng khác lúc nào liều thuốc nâng cao tinh thần và ý chí. Nhưng vẫn còn có một điều làm tôi thắc mắc. Tuy thông báo tuyển dụng công khai nhưng cách thức ứng tuyển và tiêu chuẩn lựa chọn đều rất mơ hồ, chỉ biết những người được chọn chắc chắn sẽ là người Nhật. Nghe nói, nếu phân bổ theo tỷ lệ số tiền đầu tư và dự án Tarsian thì số phi hành gia Nhật Bản sẽ chiếm 220 người trong hạm đội

- Lysithea đang bay, phải chăng cuộc tuyển chọn kết thúc rồi?

Những ngày qua, chiếc phi thuyền đã trở thành chủ đề chính trong cuộc nói chuyện của đám con trai lớp tôi.

Chúng tôi đơn thuần chỉ bị lôi cuốn bởi sự đồ sộ của Lysithea, mơ mộng ngời lên điều khiển một lần chứ thực tình, số người suy nghĩ một cách nghiêm túc tới việc ứng tuyển chỉ đếm trên đầu ngón tay. Dù tiêu chuẩn lựa chọn chưa rõ ràng, nhưng tôi chắc mẫm lĩnh vực này không đến lượt mấy đứa học sinh chúng tôi tham gia vào.

Tuy vậy, ai cũng khao khát được gánh trên vai niềm tự hào quốc gia, mong ước tận hưởng cảm giác sung sướng và hãnh diện khi cả quãng đời học sinh còn lại được ngưỡng mộ như một thần tượng với vô số lời đồn thổi hay ho. Bởi thế, nếu mọi người đổ xô đi ứng tuyển thì cũng chẳng có gì lạ.

Nhưng tôi vẫn chưa hiểu vì sao người ta lại thông báo tuyển chọn công khai như thế.

Phải chăng vì đoàn trình sát cần có quy mô hàng nghìn người, nếu chỉ lấy đoàn chuyên gia từ các nước thành viên Quân đội không gian Liên Hợp Quốc thì không thể đạt được con số đó trong một sớm một chiều ?

Mà thôi, xung quanh các dự án liên quan đến Tarsian là cả một rừng câu đố, một học sinh cấp hai chỉ có thể đặt câu hỏi chứ không thể có đáp án nào đâu.

- Tính sơ sơ thì mỗi tỉnh có khoảng năm người được chọn. Hình như thị trấn mình cũng có một người đấy...

Thật lòng, tôi không biết người được chọn ấy may mắn hay xui xẻo nữa.

Nghe tôi nói, Nagamine chỉ cúi đầu " ừm" một tiếng, không khẳng định cũng chẳng phủ định.

- Nagamine, cậu không chút hứng thú chuyện này à?

Tự dưng tôi nhạy cảm đến lạ. Thấy bầu không khí có vẻ khó xử, tôi nhanh miệng lảng sang chủ đề khác.

- Chúng mình tới hiệu tạp hóa mọi khi nhé?

.....

- Ủ, đi đi.

Bước ra khỏi cổng trường, chẳng mấy chốc, chúng tôi lại trò chuyện bình thường.

Nếu không biết về Lysithea, tôi vẫn sẽ sống tiếp mà không cần ngước nhìn lên bầu trời mong ngóng nữa.

Chúng tôi dừng lại bên đường ray tàu điện. Đang mùa ve sầu, tôi nghe chúng kêu râm ran ở khắp mọi nơi, kèm theo đó là tiếng leng keng khi thanh chắn tàu hạ xuống.

Những âm thanh ấy như đang chạy đua tới hệ thần kinh con người, khiến độ nóng nực tăng lên gấp đôi. Chưa kể đến....

Tiếng động trầm thấp lại dội xuống, vừa lúc đoàn tàu chở hàng lướt qua cửa hầm nhìn chúng tôi.

Xìch xìch, xìch xìch.

Khi mở mắt ra một lần nữa, tàu Lysithea đã ở ngay trước mặt.

So với ban nãy, có lẽ con tàu đang bay thấp hơn. Không biết độ cao là bao nhiêu nhỉ? Tôi hầu như không có cảm giác gì về cự ly.

Tàu lại vọt lên cao cho đến khi chỉ còn nhỏ như cái hộp bút trong tầm mắt chúng tôi.

Cứ cao rồi thấp, cao rồi thấpHọ đang tập bay chăng?

Hay để tuyển chọn thành viên từ những khu vực khác nhau, họ đang lần lượt bay khắp Nhật Bản?

- Đi thôi!

Nagamine kéo mạnh tay áo sơ mi của tôi.

Thanh chắn tàu được nâng lên, còi cảnh báo cũng ngừng kêu lanh lảnh.

Thời trung học, ai mà chẳng hay la cà dọc đường về.

Tiệm tạp hóa giống như một thánh địa đối với lũ học trò chúng tôi, là nơi tạm lấp đầy những cái bụng trống rỗng sau buổi tập ở câu lạc bộ. Vẫn cửa hàng quen thuộc, vào khoảng thời gian y hệt như mọi khi. Toàn những khuôn mặt quen thuộc xếp hàng dài trước quầy thanh toán. Tiếng trò chuyện ồn ào không ngớt. Sự náo nhiệt quá đỗi làm chúng tôi mệt mỏi, vậy nên Nagamine và tôi quyết định chuyển sang một tiệm khác, tách xa khỏi con đường đến trường.

Các lớp học đã kết thúc, câu lạc bộ cũng nghỉ. Đây là khoảng thời gian nhàn rỗi hiếm hoi của chúng tôi. Đang giờ vắng khách nên cửa hàng khá yên tĩnh, càng không lo chạm mặt người quen. Tôi thấy thoải mái vì cảm giác tự do (xen lẫn chút tội lỗi) khi được ở riêng với nhau ở một nơi bí mật.

Chúng tôi đi một vòng, lúc thì đứng lại bình thản đọc một quyển tạp chí truyện tranh, lúc thì chậm rãi chọn đồ. Lựa chọn hàng đầu cho cái bụng đói meo giờ tan trường chỉ đơn giản là một lon nước quả mát lạnh.

- Mình đi đâu nữa đây?

Rời khỏi tiệm tạp hóa, tôi lại ngẩng đầu lên. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi, tàu Lysithea đã biến mất dạng, thay vào đó, mây đen nặng nề bắt đầu che phủ bầu trời.

- Đến trạm xe buýt nhé?

- Ủ, đi thôi.

Chúng tôi cùng hướng về trạm xe buýt có tên là Bạc Thang.

Giữa đường, những đám mây đen đáng ngờ thi nhau kéo đến mỗi lúc một nhiều, không gian tối sầm lại như nửa đêm rồi mưa đổ xuống, rào rào như trút nước.

- Nhanh lên nào!

Con đường nhựa có lớp bụi trắng bay là là, đang khô hanh nứt nẻ vì nắng nóng bỗng chốc phủ đầy những đốm đen. Trời đã về chiều, chúng tôi chỉ còn cách đạp xe hết tốc lực.

- Ướt hết mắt rồi...

Nghỉ lại trạm xe buýt dọc đường rồi cuộc lại là sự lựa chọn sáng suốt. Nơi đây như một chiếc chòi nhỏ có mái che mưa che nắng theo mùa, vô cùng hoàn hảo để trú mưa.

Tôi dừng xe, Nagamine mỉm cười ngồi xuống băng ghế, vừa thở dốc vừa cởi giày, tháo đôi tất ướt sũng ra. Tưởng chừng đã quá quen với những cặp chân con gái trong chiếc váy ngắn đồng phục nên miễn nhiễm rồi, thế mà tim tôi vẫn đập dồn dập vào lần đầu nhìn thấy đôi chân trần tới tận ngón chân của cô. Một đôi chân trắng muốt, mảnh khảnh, mong manh và đáng yêu.

Chẳng có vị khách nào trong chiếc lán trú mưa hoàn hảo này, ngoại trừ chúng tôi. Một không gian chỉ riêng cô và tôi đọc chiếm. Chúng tôi ngồi bên nhau, lặng lẽ ngắm nhìn màn mưa và tự thưởng cho cổ họng khát khô một lon nước quả mát rượi.

Có lẽ sẽ không còn ai đến đây. Tưởng chừng ngồi chờ mãi mãi cũng sẽ không có chiếc xe buýt nào tấp vào.

Gọi là trạm xe buýt chứ thực ra cách đây vài năm, tuyến xe này đã ngừng hoạt động. Không phải công ty xe buýt phá sản nhưng để hợp lý hóa hoạt động kinh doanh, họ buộc phải xem xét lại lộ trình. Một cú sốc khá lớn. Xe buýt không còn qua đây nữa, mặc cho người dân thị trấn đã dùng tuyến đường này suốt bao nhiêu năm để lên thành phố.

Xe buýt đi rồi, vậy mà cả trạm xe lẫn mái hiên nhỏ vẫn còn nguyên.

Công ty tiếc chi phí tháo dỡ, hay họ đã thể theo nguyện vọng của dân cư trong vùng, giữ chúng lại làm một địa điểm chỉ đường? Tôi không biết nữa, nhưng nghe đồn cứ đến buổi trưa là đám mèo lại tranh thủ ra tu tập.

Ngồi nơi đây, thời gian như ngừng trôi, thậm chí còn có ảo giác quay ngược về quá khứ. Nếu thế thật thì chúng tôi đang ở thời Heisei(2), không, hay là thời Showa(3) nhỉ?

- Nagamine này, lên cấp ba, Nagamine vẫn tập kendo chứ?

Chăm chú nhìn làn mưa đã bắt đầu ngớt, tôi cất tiếng hỏi.

- À cũng chưa biết...

- Cậu có thực lực mà, nếu bỏ thì phí lắm.

- Nhưng Mikako khác với Noboru, không thể phát huy được hết khả năng của mình.

- Thế nên mình mới mong cậu tiếp tục. Ở trường Johoku có câu lạc bộ kendo khá mạnh, các thành viên nữa cũng đông đảo, cậu sẽ...

- Mình chưa muốn nổi bật đâu, vả lại câu lạc bộ hiện tại đang vui mà.

- Khoản giặt đồ ấy hả...?

- Ừ, giặt đồ hay cổ vũ đều vui. Thế Noboru thì sao, cậu vẫn sẽ tập chứ?

- Tất nhiên rồi.

- Hừm, nói thế thì rõ là cậu muốn mình vào cùng một câu lạc bộ, đúng không?

- Nagamine tinh nghịch liếc mắt trêu tôi.

- Cậu vừa nói gì thế?!

Bị nói trúng một nửa tim đen rồi. Thấy tôi vội vàng lấp liếm, cô phá lên cười với vẻ đắc ý.

Sau cơn mưa, cả thị trấn đang từ từ hồi sinh.

Tôi cầm lái, Nagamine đứng phía sau, đón lấy làn không khí thanh mát. Tôi gõ người đập pê đan, tiến vào khu phố đang dần hừng lên.

Thường ngày, Nagamine rất ghét đi xe đạp hai người, thế mà hôm nay cô chẳng kêu ca phàn nàn gì, chỉ ngoan ngoãn đi cùng tôi.

Không biết bây giờ vẻ mặt cô thế nào nhỉ? Tôi chỉ cảm nhận được chút ít hơi ấm của cô từ đôi bàn tay đang đặt trên vai áo sơ mi chưa khô hẳn.

- Bầu trời đẹp quá!

Tôi ngược nhìn khoảng trời ngập trong ráng chiều.

Những đám mây, những tòa nhà cao tầng, cả đến cột điện cũng nhuộm màu đỏ thắm như rễ cây cỏ xuyên.

Dãy phố này đã quá đỗi thân quen nhưng sự sống động khiến tôi tưởng như mình mới đặt chân tới đây lần đầu. Cảm xúc bất giác dâng trào như một thi sĩ, tôi bỗng ước gì thời gian ngừng trôi, để khung cảnh đẹp tươi mãi mãi. Nhưng niềm vui tốt cùng mà lại hiếm hoi lắm mới có được lại thường không kéo dài lâu. Âm thanh trầm thấp khó chịu nọ lại dội thẳng xuống đỉnh đầu tôi.

Lần này dữ dội hơn nhiều. Tóc tôi dựng ngược lên, toàn thân nổi da gà. Không thể chịu được thêm được nữa, tôi vội bóp phanh, ngừng đập pê

đan và nhìn quanh bầu trời tìm kiếm Lysithea, tiếc rằng không thấy bóng trắng tuyệt đẹp ấy đâu cả.

Đúng lúc đó, một vật thể bay vọt qua đỉnh đầu, lọt vào tầm nhìn của chúng tôi.

Tàu Lysithea đang bay ở tầm vô cùng thấp.

- Nó kìa!

Tôi há hốc miệng, chỉ kịp phản ứng bằng những từ ngốc nghếch vô thức thoát ra khỏi vòm họng.

Trong nháy mắt, Lysithea lại lao về phía trước với tốc độ thần kỳ, hai bên thân tàu nhả ra những vật thể màu đen. Mỗi bên nhả ra năm vật thể, tổng cộng là mười, chúng vọt theo Lysithea, vẽ ra những đường bay trong không khí.

- Ồ, đó là Tracer!

Trên tàu Lysithea, Tracer là một loại Robot do thám hình người do phi hành gia lái. Nghe nói, nguyên mẫu của chúng là Robot thám hiểm Sao Hỏa, và Tracer là dòng tối tân thế hệ tiếp theo. Bằng việc vận dụng các kỹ thuật của Tarsian, Tracer trở thành một cỗ máy vạn năng, không chỉ di chuyển được trên mặt đất, mặt nước hay không trung mà còn có thể tự do bay trong vũ trụ.

- Oa, quả nhiên họ đã bắt đầu huấn luyện vận hành rồi đấy!

Quên mất Nagamine đang ở ngay sau lưng mình, tôi cứ mê mải nhìn ngắm đường bay của các Tracer.

Thảm kịch của đoàn nghiên cứu Sao Hỏa, sự kiện Tarsian Shock, đội quân tìm kiếm Tarsian...Tôi cứ nghĩ những việc đó chẳng liên quan đến

mình, nhưng ngay lúc này đây lại có thể cảm nhận tất cả một cách vô cùng chân thực.

Tôi nhấn pê đan như thể muốn đuổi theo Lysithea.

- Noboru ơi...

Nagamine nghiêng người, thì thầm với tôi.

Cảm thấy những sợi tóc của cô vuốt ve trên cổ mình, tôi hiểu rằng khuôn mặt cô đang thật gần.

Hơi thở nhẹ nhàng của Nagamine phả vào tai làm tôi thấy căng thẳng. Đang không rõ cô định làm gì thì cô đã nói những lời mà tôi chưa bao giờ ngờ tới.

- Mình ấy, mình sẽ lái thứ đó.

Trên thực thế, chắc chỉ mất năm giây để hiểu ý nghĩa câu nói của Nagamine nhưng tôi có cảm giác mình đã rơi vào một mớ hỗn độn trong suốt hai tiếng đồng hồ.

Tôi không nhớ rõ mình đã hiểu chính xác sự việc và tiếp nhận thực tế ra sao, có điều, chắc chắn phản ứng đầu tiên của tôi lúc đó chỉ là một câu cụt lủn.

- Cậu sẽ lái nó sao?

Một câu chuyện như đùa. Làm sao tôi có thể tin được?

Rất đơn giản, Nagamine chỉ là một cô bé học cấp hai, xét cả thể lực lẫn trí lực đều không thể xếp vào hạng phi phạm. Vì lẽ gì mà người ta lại chọn một nữ sinh trung học bình thường đi lái Tracer?

Ngay đến bản thân Nagamine cũng không tìm ra được lý do hợp lý để giải thích cho việc tuyển chọn này.

- Cậu tình nguyện ư?

Tôi đã thử hỏi thẳng, nhưng tất nhiên cô không trả lời. Hình như vào thứ Bảy đầu tiên của tháng Sáu, đại diện Bộ Quốc Phòng đã tới tận nhà nói chuyện với bố mẹ Nagamine. Cô đã thuyết phục họ rằng, " Nhất định con sẽ tham gia cuộc tuyển chọn". Có lẽ bố mẹ cô cũng đã nhận được thông báo từ trước rồi.

Hội đồng tuyển chọn được tổ chức tại bộ phận quan hệ công chúng ở căn cứ Saitama của Quân đội phòng không vũ trụ. Đầu tiên là bài kiểm tra thể lực và năng lực tư duy phức tạp, kể đến và vòng phỏng vấn đơn giản hơn với năm cán bộ. Đó là toàn bộ nội dung của quá trình tuyển chọn.

- Nghe hụt hẫng nhỉ?

Nagamine nói với một nụ cười tủm tỉm. Thật là, đây đâu phải chuyện đáng để cười?

- Những người được chọn khác thì sao?

- Bây giờ chỉ có mình, mình thôi - Cô đáp.

Và kết quả trúng tuyển được công bố ngay sau đó.

- Từ từ, chờ mình một chút - Tôi suy nghĩ chừng mười giây để sắp xếp lại câu chuyện trong đầu rồi hỏi.

- Vậy cậu không có quyền từ chối đúng không?

Nagamine ngần ngừ nhìn tôi rồi đáp hệt như đây không phải là chuyện của cô.

- Mình chưa hề nghĩ tới chuyện từ chối.

Theo Luật đặc biệt về Tarsian được Quốc hội thông qua cách đây năm năm, điều khoản đặc biệt trong trường hợp khẩn cấp có quy định rằng, "Toàn bộ công dân phải có nghĩa vụ tham gia các dự án có liên quan tới Tarsian trong khả năng có thể".

Ôi, như vậy...

Chỉ còn cách tuân thủ luật pháp mà thôi, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, tôi vẫn thấy vô lý lắm. Cái gì chỉ được biết ở mức độ nửa vời sẽ càng khiến ta thêm bức mình, một phần cũng là do Nagamine giấu tôi tới tận giờ phút này. Tại sao một quyết định quan trọng như thế mà cô chẳng hề nói trước với tôi nửa lời?

- Máy người mặc đồ đen của bên đại diện bảo mình phải có trách nhiệm giữ bí mật để tránh ảnh hưởng đến công tác tuyển chọn sau này. Trước ngày nhập ngũ, mình tuyệt đối không được nói cho bất cứ ai.

- Nagamine giải thích, đôi mắt cô ấy buồn buồn.

Ngày nhập ngũ vẫn chưa tới, vậy mà cô đã không thể giữ bí mật với tôi được nữa.

- Mình cũng không muốn bị bàn tán ồn ào...

Có lẽ mấy cô bạn Nagamine cũng chưa biết chuyện, tức là chỉ có mình tôi được cô ấy đối xử đặc biệt. Tôi thấy vui vui, nhưng hề nghĩ về tương lai của Nagamine, lòng tôi lại nặng trĩu.

Hết như kẻ ngốc, tôi cứ luôn miệng hỏi về những điều bất chợt hiện ra trong đầu, đến nỗi khi đưa được Nagamine về nhà, trời đã tối mịt. Đứng trước tòa nhà, tôi nhẹ nhàng nói lời tạm biệt.

- Thôi, cậu nhớ giữ gìn sức khỏe.

- Còn chưa đến lúc chia tay mà. - Cô cười.

Dường như con người này đã quyết tâm và vững tin lắm rồi.

Nagamine sống ở một tòa siêu cao ốc, căn hộ của gia đình cô lại ở tầng sát trên cùng. Tôi thường chỉ tiễn cô đến trước lối vào cao ốc nên đương nhiên chưa bao giờ lên nhà cô cả. Nghĩ lại thì tôi còn chẳng biết mặt bố mẹ cô. Hình như hai bác đều là viên chức nhà nước, Và Nagamine là con một. Cấp một chúng tôi học khác trường, cấp hai học cùng trường nhưng lên lớp Chín mới chung lớp. Tôi những tưởng mình hiểu về cô nhiều lắm, nhưng kỳ thực lại chẳng biết gì cả.

Rời cao ốc của Nagamine, tôi vừa đi vừa miên man suy nghĩ về khuôn mặt bố mẹ cô.

Tôi không tài nào tưởng tượng nổi biểu cảm trên gương mặt của họ lúc hay tin cô con gái duy nhất đi nhập ngũ. Liệu họ có vui vẻ hạnh phúc với điều đó không, hay sẽ đau khổ và mắng Nagamine?

Đêm ấy, tôi không ôn thi nhưng vẫn trăn trọc mãi. Ngày mai, khi gặp Nagamine ở trường, tôi phải tỏ ra như thế nào? Chỉ còn mấy ngày nữa sẽ đến kỳ nghỉ hè, hy vọng tôi có thể giữ bí mật này cho cô.

Cuối cùng, tôi suy nghĩ về chính bản thân mình.

Tôi muốn làm gì đó cho Nagamine, nhưng kiến thức cụ thể của tôi về quân đội tìm kiếm Tarsian mà cô sắp gia nhập khá ít ỏi.

Không chờ được đến ngày mai để lên thư viện trường, tôi bèn truy cập luôn vào trang thông tin dịch vụ trên điện thoại di động và bắt đầu tìm kiếm. Thế nhưng, chẳng có thêm bất cứ chi tiết nào về cuộc tuyển chọn, chỉ biết rằng đợt tập huấn sắp tới dành cho thành viên mới của hành trình do

thám Tarsian sẽ được tiến hành tại căn cứ trên Sao Hỏa vào mùa xuân năm sau.

- SAO HỎA!

- Nagamine sẽ lên Sao Hỏa!

- Nghe chẳng thực tế chút nào.

- Hẳn nhiệm vụ này không dành cho cô.

- Nhưng Nagamine không phải kiểu người thích nói đùa. Có lẽ cô phải tới Sao Hỏa thật rồi.

- Sau khi được huấn luyện trên Sao Hỏa, cô sẽ đi đâu? Đến nơi nào đó có Tarsian chẳng?

Tất nhiên tôi hiểu. Tôi chỉ muốn biết đợt tìm kiếm lần này được tổ chức ra sao. Sau tấn thảm kịch của đội tìm kiếm thứ nhất, Tarsian thậm chí không còn xuất hiện trên Sao Hỏa chứ đừng nói tới Trái đất, tại sao phải tiếp tục cử một quân đoàn hùng hậu đi hùng súc chúng?

Hành trình tìm kiếm sinh vật ngoài hành tinh mà không biết chúng đang ở đâu liệu kéo dài đến khi nào? Nagamine nhập ngũ, biết bao giờ mới có thể quay về Trái Đất?

Mãi lúc này, tôi mới lý giải được cách cư xử hồi chiều của Nagamine.

Chúng tôi không những không thể tiếp tục học chung một trường cấp ba, mà khi tôi vào lớp Mười, cô đã đang ở một nơi nào đó trong vũ trụ xa xôi kia rồi. Tôi chợt nhận ra, những điều bình dị không hề tồn tại ngoài khoảng không bao la ấy. Chắc chắn không có trường cấp ba, không có câu lạc bộ kendo, cũng chẳng có tiệm tạp hóa để Nagamine ghé vào dọc đường về.

Nhưng hành trình đó không thể kéo dài cả cuộc đời. Cô sẽ trở về ngay thôi.

Đúng rồi, cô sẽ về ngay ấy mà.

"Ngay" là bao giờ đây?

Trong năm lớp Mười?

Hay là...?

Sang ngày mới, tôi vác bộ mặt thảm hại vì thiếu ngủ đến trường.

Bất ngờ làm sao, Không thấy bóng dáng Nagamine trong lớp. Hôm

đó cô nghỉ học. Tôi lo lắng không biết có phải cô bị cảm vì đêm mưa không, bèn gửi mail cho cô vào giờ ra chơi, nhưng cô không trả lời. Tan học, tôi gửi lại lần nữa. Vẫn không có hồi âm.

Hôm sau là ngày cuối cùng của học kỳ một.

Nagamine vẫn biệt tăm.

Tôi định ghé qua căn hộ của Nagamine nhưng lại ngần ngại.

Tôi gửi thêm mail, nhưng cô không hề gửi lại. Thế là thế nào nhỉ?

Hay cô đã đi du lịch cùng gia đình từ biệt?

Nagamine đã nói cho tôi về thời điểm nhập ngũ. Lẽ nào cô phải lên đường sớm? Còn học kỳ hai, học kỳ ba thì sao? Tôi không thể nào kiên nhẫn thêm được nữa. Tôi muốn gặp lại cô một lần, để nói hết những điều cần nói.

Nói gì đây?

Những ngôn từ khích lệ, kiểu như " Cố lên nhé".

Hay lời cảm ơn, rằng " Cậu đã giúp đỡ mình rất nhiều ở câu lạc bộ"?

Hay quan trọng hơn nữa?

Ít nhất cũng phải có một câu từ biệt.

Sau đó là một buổi tiệc chia tay nho nhỏ cho đám bạn thân nữa chứ.

Nhưng sự thật đã lật nhào các suy nghĩ của tôi.

Kỳ nghỉ hè bắt đầu được năm ngày, tôi nhận mail của Nagamine. Nơi gửi chiến hạm Lysithea trên quỹ đạo mặt trăng.

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Tháng Tư Năm 2047 Căn Cứ Sao Hỏa

Bình tĩnh nào, Mikako.

Đầu tiên, phát hiện kẻ địch. Tập trung cao độ từ mọi hướng.

Phía sau, trên đầu và dưới chân là các điểm mù thông thường cần lưu ý

Mình đang lái nó rồi đây. Theo đúng như bài giảng. Thậm chí còn thêm vài lần luyện tập trên mô hình.

Với Tracer thật, mình cũng đã thực hiện trên Mặt trăng và trải nghiệm các thao tác cơ bản. Tracer thật và Tracer mô phỏng không khác nhau là mấy, nhưng không thể nhìn trực tiếp ra ngoài qua Tracer thật mà chỉ có thể theo dõi các hình ảnh được hiển thị trên màn hình đa hướng mà thôi.

Cảm giác về tốc độ mới là khác biệt rõ rệt nhất. Vừa xuất phát, lập tức tăng tốc rời khỏi căn cứ Sao Hỏa. Vận tốc nhanh đến chóng mặt này thật tuyệt vời.

Mình đã quen với cả buồng điều khiển lẫn thao tác bàn đạp, vận động khuỷu tay và các đầu ngón tay khi sử dụng bảng điều khiển rồi.

Diễn tập lần này cũng không quá khó khăn. Kẻ thù chỉ là một cỗ máy, không biết phản công nên chẳng cần phòng thủ, tên lửa cũng là loại tự hành. Đúng là một việc siêu đơn giản. Nhưng những cuộc chiến thật sự chắc chắn không đơn giản như thế.

Tất nhiên, việc tập huấn phải ngày một nâng cao để giúp các thành viên hoàn thiện khả năng của mình...

Danh mục nhiệm vụ là toàn là luyện tập chiến đấu.

Thử hỏi thế có kỳ lạ không?

Tại sao? Thay vì tìm kiếm, bọn mình sẽ phải chiến đấu với Tarsian ư?

Mình không hiểu, nhưng bây giờ có nghĩ cũng chẳng làm được gì.

Nhiệm vụ của mình là cố gắng hết sức thực hiện những việc được giao.

Vậy thì tập trung thôi nào.

120 giây đã trôi qua...Một, hai, ba.

Cuối cùng, mục tiêu cũng sắp được phóng ra rồi.

A, tiếng chuông báo động đã vang lên.

Ở đâu, ở đâu nhỉ?

Bình tĩnh nào.

A, thấy rồi!

Xác định mục tiêu! Bắn!

... Cầu trời cho nó trúng đích!

Hai quả tên lửa liên tiếp được phóng ra từ bộ phóng phía sau Robot Tracer.

Lại thêm hai quả nữa, tổng cộng là bốn tên lửa. Kích cỡ tên lửa chỉ nhỏ bằng hộp cà phê nhưng khả năng hủy diệt và tính cơ động rất tuyệt vời.

Mục tiêu của Mikako là chiếc máy mô phỏng màu trắng dùng cho diễn tập. Về ngoài của chúng khiến ta liên tưởng đến những tia sáng, hình dạng và hoạt động được thiết kế dựa theo cá thể Tarsian nhưng trên thực tế lại có rất ít điểm tương đồng.

Bốn tên lửa được phóng theo các quỹ đạo khác nhau nhằm đối phó với hành động trốn chạy của mục tiêu. Khi chiến đấu, mỗi nhóm truy kích có đến hàng chục phương án dàn trận, nhưng lựa chọn phương án nào sẽ còn tùy thuộc vào phán đoán mang tính đời điểm và kinh nghiệm lái Tracer.

Mikako là lính mới, hơn nữa, đây lại là lần đầu cô bắn đạn thật. Mục tiêu chuyển động khá đơn giản, thêm vào đó, chỉ cần một tên lửa ngắm trúng cũng đủ điểm qua. Tuy vậy, trong trường hợp cả bốn tên lửa chưa trúng đích, người điều khiển sẽ phải lái Tracer truy kích.

Mục tiêu mô phỏng này có bộ tăng tốc nhưng gần như chỉ bay được theo một đường thẳng.

Bốn tên lửa sẽ phóng ra sẽ bay theo mục tiêu, truy kích thành một hàng đồng nhất, còn Tracer do Mikako lái đuổi theo từ đằng xa.

Phông nền của cuộc diễn tập là một hành tinh khô cằn đỏ quạch. Mikako đang độc chiếm khoảng không mênh mông bao quanh Sao Hỏa. Nếu nhìn xuống từ chiến hạm liên sao ở độ cao tít tắp, sẽ có thể thấy hàng chục Tracer đang đỗ ở căn cứ chờ tới lượt thực hành. Sự chú ý dường như đã đổ dồn cả vào màn truy kích của Mikako, nhưng với tư cách là người đang vận hành Tracer, cô chẳng còn thời gian để tâm đến người hướng dẫn hay những học viên khác.

- Xin hãy trúng đích đi!

Mikako nhìn chăm chú vào màn hình, thì thầm cầu nguyện.

Tên lửa dẫn đầu tiếp cận được Tarsian mô phỏng, trong chớp mắt, nó rút ngắn cự ly và ập đến từ phía sau.

Thế nhưng, trong khoảng khắc Mikako tưởng chừng mình đã thành công, máy mô phỏng nó tránh một cách tài tình, để tên lửa bay sượt qua.

Phản ứng này khiến tên lửa thứ hai đột ngột thay đổi quỹ đạo. Đường bay mở rộng hơn với ý đồ vòng lên trước mũi nhằm cắt gọn đường trốn chạy của mục tiêu.

Máy mô phỏng nhanh chóng chuyển hướng bay sang ngang.

Như thể lường trước được tình huống này, tên lửa thứ ba và thứ tư đồng loạt lao thẳng tới chặn đường.

Mikako Mở to mắt.

- Mình có nằm mơ không?

Với phần cánh xòe ra tựa hai chiếc vây cá đuối, hai quả tên lửa xuyên thủng mục tiêu rồi bay mất hút vào bầu trời. Chúng không phát nổ. Toàn bộ tên lửa đều chưa được nhồi đạn.

- Hay quá, trúng rồi!

Mikako khẽ reo lên thành tiếng.

Niềm vui khôn tả khi nhiệm vụ hoàn thành khiến đôi má cô ửng hồng.

Những hình ảnh được quay qua camera lắp bên ngoài Tracer, những thông báo hỗ trợ hay dữ liệu phân tích từ máy tính được hiển thị lên màn hình, thực ra đều không khác với Tracer mô phỏng là mấy, nhưng ý nghĩ đang vận hành một Tracer thực thụ khiến Mikako vô cùng hào hứng.

Âm hiệu lạnh lót từ hệ thống vang lên, thông báo nhiệm vụ đã kết thúc.

Cô chúm môi, thở phò một hơi.

- Đến lúc trở về rồi.

Học viên tiếp theo đang chờ đến lượt. Khoảng không gian tập huấn đã tĩnh lặng trở lại. Những ngón tay của Mikako lướt đi như múa trên bảng điều khiển cảm ứng ba chiều trước mặt, lệnh cho Tracer quay trở về căn cứ. Khí ga phụt ra, Tracer bắt đầu chuyển hướng và chúi đầu lao thẳng xuống, hầu như rơi tự do bề mặt Sao Hỏa.

Hành tinh đỏ quạch và cỗ máy ánh bạc tiến lại gần nhau bằng một tốc độ chóng mặt.

Khuôn mặt Mikako thoáng nét buồn rầu.

- Cho Mình xin ít dầu gội được không?

Tấm rèm bằng nilon trong mờ làm vách ngăn rung lên, rồi một cánh tay đầy bọt xà phòng thò ra trước mặt Mikako.

- O, cậu đã dùng hết phần rồi à?

Mikako tắt vòi sen và hỏi?

Qua tấm rèm, cô loáng thoáng thấy bóng dáng người bên kia. Chiều cao không quá khác biệt nhưng cô nhớ rằng bấy giờ, mình bị ấn tượng vì những đường cong lúc tỏ lúc mờ.

- Có thêm gấp đôi chỗ này cũng không đủ gội. Tất nhiên Lysithea không thể đầy đủ được, nhưng đây là Sao Hỏa, đúng không? Trên này đâu có thiếu nước, thế mà chút dầu gội cũng ki bo.

- Ủ ừ, chỉ còn thế này thôi... Tóc mình ngắn nên không dùng hết đâu.

Cô chuyển tuýp dầu gội sang gian bên cạnh.

- Cám ơn.

Cánh tay lại thò qua góc rèm và đón lấy. Có tiếng xả nước rồi tiếng vò tóc sột soạt, tiếng bong bóng xà phòng đang thi nhau nổi lên.

- Mình dùng hết mất rồi.

- Hả? À, ừ - Mikako đáp gọn.

- Kết quả hôm nay thế nào?

- Ba lần đều trúng.

- Giỏi quá. Cậu lái máy 2 à?

- Ủ.

- Thế thì mình ở nhóm khác. Nhóm hoàn thành cuối cùng ấy.

- Máy số 12?

- Trúng phóc!

Chiếc rèm được kéo hẳn sang một bên.

- Xin chào, Mình là Hojo Satomi. Chắc bạn này cậu ghét mình lắm nhỉ? :/

Cô gái đưa lòng bàn tay vuốt bột bột trên trán rồi chào hỏi.

Mikako ngại ngùng che oppai, ngạc nhiên nhìn người đối diện.

- Còn mình là Nagamine Mikako.

Giọng cô khàn khàn, có chút gì như hoảng hốt.

- Cậu đang học cấp hai?

Satomi nhìn chăm chăm như muốn kiểm tra cơ thể Mikako từ đầu đến chân, hỏi một câu đầy ẩn ý.

- Không, mình sẽ tốt nghiệp vào mùa xuân, tuy chưa chính thức ra trường.

- Vậy sao? Cậu bị triệu tập gấp nhỉ? Thế có bị thiếu số buổi học không?

- Chưa đủ nhưng đây là trường hợp đặc biệt. Mà kể cả có tốt nghiệp thì cũng chỉ là kết quả trên hồ sơ, chưa được cầm bằng nên cũng chẳng cảm thấy gì.

- Hừm, vậy là trong số tân binh, em nhỏ tuổi nhất nhỉ? A, xin lỗi, xin lỗi nhé. Chị mười bảy, hơn em hai tuổi, nên xưng chị được rồi. Chị tự xin nghỉ ngang cấp ba đấy. Bên đại diện nói nghỉ học hay tốt nghiệp không thành vấn đề, nhưng sau khi giải ngũ sẽ cần thu xếp công việc nên tốt nghiệp thì vẫn hơn.

Satomi hào hứng phá lên cười lạnh lạnh và hỏi tiếp.

- Em kết bạn được với ai chưa?

- Em không có thời gian, xung quanh cũng toàn người lớn...

- Nói là lớn nhưng chẳng chênh lệch mấy đâu, chị quen người lớn nhất cũng chỉ tầm hai mươi tuổi thôi.

- Em cũng nhút nhát, cho nên...

- Nếu thế thì chúng ta làm bạn nhé? Trông chị có vẻ không đáng tin cậy, nhưng chị muốn kết bạn với em.

Satomi chìa bàn tay đầy bột xà phòng, kéo mạnh tay Mikako đang che oppai để bắt tay làm quen. Oppai nhỏ nhắn chuẩn loli chính hiệu của cô đúng kiểu một nữ sinh cấp hai.

- Mà này, đã thành bạn của nhau thì phải tâm sự hết chuyện thầm kín trong lòng, đúng không?

Mikako không biết trả lời thế nào, đành cười trừ.

- Chị nhập ngũ với hy vọng tìm kiếm một mối quan hệ mới. Nghe đáng thất vọng nhỉ? Em có cảm giác bị lừa không? Tại chị vừa chia tay, nên đó là mong muốn của chị.

- Ở chiến hạm cũng có đội viên nam phải không?

- Ban đầu chị cũng nghĩ thế, ai ngờ một phi hành đoàn có đến mấy trăm người mà nữ giới người Nhật lại chiếm tỷ lệ áp đảo. Về khoản thực hiện nhiệm vụ thì đủ khả năng thôi, nhưng như thế đúng là kỳ lạ. Khi tập huấn trên Mặt trăng, chị thử dò hỏi thử người ở căn cứ rồi. Hóa ra đợt này không có thành viên nam nào tham gia cả.

- Thật ư...?

- Thật chứ, nhưng đừng thất vọng vội. Ở căn cứ Sao Hỏa nhiều ông chú thật đấy, nhưng cũng còn các anh đẹp trai đến từ quốc gia khác nữa. Cơ mà tỷ lệ cạnh tranh cao đấy nhé.

- Em không có ý định đó đâu.

- Em nghiêm túc nhỉ, đúng là kiểu học sinh ưu tú. Chỉ bảo này, giờ cứ vui vẻ đi, không thì tập huấn xong sẽ phải làm việc trên chiến hạm luôn

đấy. Đến lúc đó chẳng còn mống con trai nào đâu.

- Không có đàn ông trên chiếc chiến hạm thật sao?

- Ừm, tất nhiên các vị trí quan trọng như hạm đội trưởng, hoa tiêu, kỹ sư thông tin hoặc ít nhất là nhân viên bảo dưỡng cũng có nam giới, nhưng toàn các chú các bác thôi. Nghe nói để tiết kiệm nhân lực, các công việc trong chiến hạm như nấu ăn hay dọn vệ sinh hầu như không sử dụng con người.

- Đội viên chỉ toàn là nữ thôi ạ?

- Chắc thế đấy.

- Sao lại thế nhỉ?

- Chị chẳng biết, cứ thế thôi. Vì sao thì chị chịu. Hẳn các sếp phải có lý do.

- Phức tạp quá, cảm giác giống như bị lừa ấy.

- Chẳng phải em nghĩ kỹ rồi mới nhập ngũ hay sao? Vả lại, bỗng dưng được tham quan vũ trụ miễn phí, không đáng giá à? Ở đây cứ như Leisureland(4), mỗi tội di chuyển trên Mặt trăng khó thật, cả Sao Hỏa cũng vậy. Trọng lực ở mức 1/2 hay 1/6 so với Trái đất, thậm chí là không trọng lực, chúng ta đều trải nghiệm hết rồi đó thôi. À này, kể cho em nghe, chị đang chờ đợt tập huấn kết thúc để tham quan Sao Hỏa. Chúng mình có thể tận mắt nhìn thấy di tích Tarsian như trong bài học đấy.

- Di tích Tarsian...?

Mikako ngơ ngác hỏi.

- Di tích Tarsian, dấu hiệu của văn hóa ngoài Trái đất đã được đội nghiên cứu Sao Hỏa thế hệ đầu tiên phát hiện ra ấy!

- A, em biết rồi! Em có thấy ảnh trong sách giáo khoa môn Xã hội.

- Đúng đúng, chính là nó đấy. Đến lúc ấy, chị Satomi sẽ làm hướng dẫn viên du lịch, thuyết minh cho cô em về di tích Tarsian nhé! Có chỗ gần như đã được xây dựng thành một thành phố, rồi hóa thạch Tarsian nhỏ và Tarsian khổng lồ nữa...Người ta nói đó là phát kiến vĩ đại nhất trong thế kỷ này! Nó chính minh sự thật rằng, ngoài loài người còn tồn tại những sinh vật sống có ý thức khác trên vũ trụ. Điều này đã khiến cả thế giới xôn xao, gây cú sốc văn hóa vô cùng vô cùng lớn. Tám năm trước là năm 2039, khi đó, chị chín tuổi còn cô em mới bảy tuổi thôi. Chị vẫn mơ hồ nhớ được những hình ảnh chụp từ vệ tinh.

- Em chẳng có chút ký ức nào...

- Cho nên người ta mới nói, trẻ lên bốn với trẻ lên hai khác nhau nhiều lần lắm. Chị nói tiếp nhé. Và thế là, sau khi xem xét cẩn thận báo cáo của đội nghiên cứu, họ đã chính thức thành lập Đội điều tra nền văn minh Sao Hỏa thế hệ thứ nhất và cử các thành viên lên hành tinh này nhưng cuối cùng lại xảy ra những chuyện không mong muốn. Vừa đặt chân đến Sao Hỏa, lực lượng hùng hậu về cả nhân lực và công nghệ đã bắt tay vào thăm dò ngay lập tức, cố gắng hoạt động hết công suất để không phí dù chỉ một phút giây. Thế nhưng chưa đầy một tuần, những báo cáo vốn được truyền đêm ngày không ngừng nghỉ qua vệ tinh bỗng thừa thốt hẳn, thời sự chỉ còn toàn là tin tức rời rạc. Cuối cùng, theo những hình ảnh trong chuyên mục tin khẩn, hơn một nửa phần di tích Tarsian và toàn bộ khu căn cứ tạm chúng ta dựng lên đã bị phá hủy hoàn toàn chỉ trong nháy mắt. Sức công phá của vụ nổ này phải sánh ngang với một quả bom nguyên tử. Em còn nhớ bản tin gây sốc đó không?

- Xin lỗi chị, em không nhớ rõ. Nhưng về sau người ta cứ phát đi phát lại tin tức về vụ nổ nên em cũng...

- Hóa ra em không biết gì thật. Sau này thế nào chúng ta cũng có dịp được nghe toàn bộ sự thật về chuyện xảy ra khi ấy. Từ nhiều bằng chứng về sự sống tồn tại ngoài Trái đất, người ta tin chắc đó không phải là một tai nạn ngẫu nhiên mà chính hành vi cố ý phá hoại. Theo chị biết thì những hình ảnh bị bưng bít này đã được công bố vào năm sau, Có một nhóm Tarsian đông đúc phía trên căn cứ quân ta. Các sự kiện tiếp theo thì em cũng được học ở trường. Theo chủ của Hoa Kỳ, nghị quyết Liên Hợp Quốc với điều khoản liên quan đến Tarsian đã được soạn thảo. Các quốc gia độc lập đều tuyên bố tình trạng bất thường. Dù vậy, ưu tiên hàng đầu vẫn là việc truy lùng nhóm Tarsian kia để tìm hiểu xem chúng đến từ đâu, nhằm mục đích gì. Lần đầu tiên, người ta thẳng thắn cân nhắc kịch bản tồi tệ nhất về một cuộc xâm lược, vì vậy, việc xây dựng hệ thống phòng vệ với quy mô toàn cầu cũng được tiến hành ngay lập tức. Để kịp xây dựng lực lượng Quân đội không gian Liên Hợp Quốc thì chỉ còn cách tập hợp quân đội không gian sẵn có của các quốc gia nắm vai trò chủ yếu trong liên minh...

- Em biết, em được học ở trường rồi.

Mikako ậm ừ và gật gật đầu với nét mặt cứng nhắc.

- Tuy chưa biết chuyện gì sẽ xảy ra trong tương lai nhưng chúng ta đều được chọn như những thành viên ưu tú của đội trinh sát, chuẩn bị bước vào hành trình tìm kiếm Tarsian.

- Trở thành đại diện của toàn thế giới, thật đáng tự hào đúng không?

- Ủm, nhưng thực ra chị không cảm nhận được điều đó. Biết đâu sau này Tarsian sẽ không còn xuất hiện nữa thì sao? Giả thuyết chúng tiếp cận với mưu đồ xâm lược có vẻ không hợp lý...

- Satomi khoanh tay trước oppai, ra vẻ suy tư rồi lại liền thoảng nói tiếp

- Chúng mình sa đà vào chuyện này rồi đấy, nhanh nhanh thay đồ còn đi ăn tối nữa. Chỉ trong đợt tập huấn mới có rau tươi thôi, phải cố gắng bổ sung đầy đủ dinh dưỡng cho cơ thể.

- Hẹn gặp lại ở nhà ăn nhé. Nhớ ngồi cùng chị đấy!

Satomi cười rạng rỡ và kéo mạnh tấm rèm, đóng kín lại.

Tiếng nước từ vòi sen lại vọng sang. Mikako cũng muốn làm ấm cơ thể đã lạnh ngắt của mình, cô mở vòi xả nước vào người.

Nhà ăn vô cùng náo nhiệt.

Khắp nơi đều là những cô gái chừng hai mươi tuổi ngồi gần như kín hết các dãy bàn.

Chừng một nửa số đó đã kết thúc bữa ăn nhưng vẫn ngồi lại say sưa tán gẫu, cũng có vài cô yên lặng, chăm chăm nhìn vào màn hình điện thoại để soạn mail gửi về cho người thân ở Trái đất. Khung cảnh rất dễ khiến người ta liên tưởng tới nhà ăn của trường đại học dành cho nữ sinh.

Quẹt thẻ ID đã được cấp qua máy cảm ứng và lấy một khay đồ ăn đầy ụ ở quầy xong xuôi, Mikako bắt đầu đưa mắt tìm chỗ ngồi. Đâu đâu cũng thấy các cô gái tụ tập thành nhóm, chẳng bàn nào có vẻ khả quan để cô chen vào

Đang hoang mang nhìn quanh, bất chợt, cô bắt đầu gặp một người hớn hở vẫy tay với mình.

- Đây này!

Đó là Satomi ở phòng tắm ban này.

Giữa các học viên mặc đồ tập huấn cấp phát giống nhau như đúc, Trong Satomi khá lập dị với một cây jeans từ trên xuống dưới.

Mikako lách người qua khoảng trống giữa các ghế, thận trọng tiến từ từ từng bước một. Hôm nay mới chỉ là ngày thứ hai đến Sao Hỏa nên cô vẫn chưa quen với trọng lực nơi này, một chút bất cẩn là đủ khiến cơ thể lơ lửng bay lên.

Satomi vẫn chưa đụng đến đồ ăn, không rõ vì chị cũng vừa tới hay đang cố ý chờ Mikako. Cô nhẹ nhàng đặt khay thức ăn lên khoảng bàn trống đối diện chị.

- Chị bảo nhé - Satomi chống tay lên má

- Không phải chị muốn làm em khó chịu đâu, nhưng em bướng bỉnh thật đấy

Bỗng dừng nghe Satomi nói vậy, Mikako thấy lạ quá.

- Sao lại thế ạ...

- Chẳng phải em vẫn đang mặc đồ tập thể dục của trường cấp hai đó sao?

Satomi chỉ tay vào quần áo trên người Mikako.

- Họ bảo có thể mặc trang phục tự do, em thấy bộ này thoải mái nhất nên mặc thôi...

- Có thể là thế, mà cũng có thể vì lý do khác. Em muốn mãi mãi làm một cô học trò cấp hai đúng không?

- Cái này.... - Mikako muốn phủ nhận mà không thốt ra được lời nào.

Khi mặc đồ, cô chẳng nghĩ gì cả, nhưng Satomi đã nói trúng tim đen của cô.

- Xin lỗi nhé, cho nên ngay từ đầu, chị đã bảo em đừng khó chịu mà...
Thôi nào chúng ta ăn đi, rau này được trồng hoàn toàn trên Sao Hỏa đấy! Ở đây có nguồn nước ngầm đóng băng rất dồi dào, nghe nói người ta đã dẫn nước này ra để tưới tiêu, tuy vậy, do thiếu ánh sáng mặt trời nên rau sinh trưởng chậm hơn so với lúc trồng trên Trái đất. Có lẽ gừng bằm xào cà rốt với khoai xốt miso. Còn cả cơm nữa chứ, muốn khóc quá đi! Vì chúng mình mà người ta đã cố gắng trồng đủ loại nguyên liệu của Nhật, chị biết ơn đội ngũ nhân viên ở đây lắm. Nào, ăn đi!

- Vâng, ăn thôi.

Mikako rút điện thoại di động ra khỏi túi áo, đặt cạnh khay thức ăn rồi mới cầm đũa lên

- Chắc việc nấu ăn ở đây khó lắm nhỉ, do ảnh hưởng của trọng lực mà. Dù sao đồ ăn cũng không phong phú cho lắm

Satomi gấp một miếng cơm trắng đưa lên miệng

- À này, chị lại phải làm cho em khó chịu lần nữa rồi, nhưng em đang chờ mail từ người đó hả?

Chị chỉ đôi đũa trong tay nào điện thoại của cô.

- Không phải như chị nghĩ đâu...

- Nào nào, cho chị xem với!

Satomi vươn tay ra, thoát cái đã chụp được chiếc điện thoại.

Trên màn hình chờ là Noboru, buộc khăn trên đầu, mặc trang phục đấu kiếm. Satomi mỉm cười.

- Hừm, trông tuần tú đấy chứ.

- Trả cho em! - Mikako cuống cuống giật lấy điện thoại.

- Bạn cùng lớp à? Đến mức độ nào rồi?

- Không phải đâu!

Cô phủ định chắc nịch bằng khuôn mặt đỏ lựng.

- Đã thổ lộ gì chưa?

- Chưa ạ, em cũng không định làm thế. Nhưng ngày trước, bọn em tham gia cùng câu lạc bộ, rồi còn hẹn nhau sẽ vào chung một trường cấp ba.

- Vậy sao... Cậu ấy đã lên cấp ba rồi nhỉ? Nhưng em lại đang ở Sao Hỏa và tình cảm vẫn nguyên vẹn như hồi cấp hai.

Mikako dùng đũa, cúi gằm mặt xuống bàn.

- Ôi, chị xin lỗi, chị lại xấu tính rồi. Chị không có bạn trai nên hơi ghen tị thôi. Em thật hạnh phúc vì có người đang chờ đợi, chị sẽ ủng hộ hai người hết mình.

- Em cảm ơn. Chị Satomi đúng là người thẳng thắn.

Khuôn mặt đã rạng rỡ trở lại, Mikako đưa bát canh miso lên miệng. Hương vị đúng là chỉ có trên Sao Hỏa.

Noboru ơi,

Ở Sao Hỏa, bọn mình phải diễn tập suốt ngày.

Thành tích của mình được xếp vào loại xuất sắc đây.

Mình đã nhìn thấy miệng núi lửa Olympus(5) , còn đến cả hẻm núi Marineris(6) nữa.

Đương nhiên mình cũng đi thăm di tích Tarsian. So với những gì mình học được trong sách giáo khoa, nơi này khác nhiều lắm.

Tất nhiên chỉ giới hạn tham quan trong vài khu vực, chẳng hạn như khu cư trú, khoảng đất rộng trồng y hết công viên hoặc những nơi đã qua điều tra công khai, nhưng được đến gần di tích này, mình vẫn thấy phấn kích vô cùng.

Có lẽ trong hệ Mặt trời không chỉ có người Trái đất.

Mình thực sự cảm thấy rằng, họ đã xây dựng được một nền văn minh tiến bộ từ rất lâu rất lâu rồi, trước cả khi chúng ta khai sinh ra nền văn minh ở địa cầu cơ. Thật đáng ngạc nhiên phải không?

Một đài tưởng niệm đã được dựng lên ngay cạnh khu di tích để tưởng nhớ thành viên của Đội điều tra văn minh Sao Hỏa thế hệ thứ nhất, những người đã hy sinh trong cuộc tấn công của Tarsian.

Vì sao Tarsian có thể làm được những điều lớn lao đến vậy nhỉ?

Phải chăng họ phá hủy di tích vì muốn giữ kín bí mật ẩn chứa trong đó?

Nếu quả đúng như vậy, cơn thịnh nộ của họ hẳn vẫn chưa nguôi ngoai.

Người Trái đất đang muốn chiếm đoạt toàn bộ những bí mật văn minh đó.

Chẳng phải chúng ta đã thu được không ít công nghệ tiên tiến và đang áp dụng vào rất nhiều lĩnh vực đó sao?

Ngay cả Lysithea cũng đầy rẫy kỹ thuật của họ.

Chẳng hạn như vận tốc ngang ngửa vận tốc ánh sáng của con tàu này, thậm chí còn nhanh hơn ánh sáng với khả năng HyperDrive. Có thể thực

hiện dịch chuyển tức thời với cự ly 1.5 năm ánh sáng cơ đấy.

Giờ thì chúng ta đang sử dụng công nghệ của Tarsian để truy tìm họ.

Cái ngày mà mình phải tiến thật sâu vào vũ trụ xa xôi kia mỗi lúc một gần hơn.

Có lẽ mail tiếp theo mình sẽ gửi từ tàu Lysithea trên hành trình hướng tới vệ tinh Io của Sao Mộc.

Ngày mai mình sẽ rời Sao Hỏa.

Khoảng cách giữa mình và Noboru ngày càng xa hơn rồi.

Thời gian để một mail đến nơi cũng ngày càng dài hơn.

Nhưng dù mình có tới Io, chắc chắn cậu vẫn sẽ nhận được mail.

Chúng ta đặt căn cứ vệ tinh trên đó mà.

Vậy nhé.

--Từ Mikako có thành tích ưu tú--

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Tháng Tư Năm 2047 Trung Học Johoku

Noboru ơi,

Xin lỗi vì đã biến mất đột ngột.

Giờ Mikako đang ở căn cứ trên Mặt trăng.

Mình muốn từ biệt cậu nhưng lại phải đi mà không kịp nói một lời.

Bên đại diện đã tới vào tối hôm đó, hôm mà Noboru và mình trú mưa rồi đi về cùng nhau ấy. Mình phải sắp xếp và lên đường trong vòng vòn vẹn một tiếng đồng hồ. Nghe tệ quá phải không?

Bố mẹ mình cũng giận dữ lắm.

Vội quá nên mình chỉ kịp nhét đại quần áo vào ba lô, đến khi nhận ra thì đã ở trong xe của họ, thẳng tiến tới căn cứ Saitama của Quân đội phòng không vũ trụ rồi.

Mình đã định sẽ chia tay với bạn bè sau khi kết thúc lễ tốt nghiệp mà không làm được. Thật Buồn. :(

Mình cứ như kẻ bị bắt cóc, không biết chuyện sau này sẽ ra sao. Nhưng đúng là mình chẳng thể giữ bí mật với tất cả mọi người và đếm từng ngày đến lúc nhập ngũ.

Nếu bật khóc, mình sẽ khó mà đi được nữa và trở thành một con bé yếu đuối quen nuông chiều mất.

Thế nên cuối cùng, Mikako đã nhập ngũ suôn sẻ.

Sức khỏe của mình còn tốt hơn mình tưởng tượng nữa.

Ở căn cứ Saitama, mình tiếp tục làm vài thủ tục đơn giản và được cấp một số đồ dùng. Mình thức trắng cả đêm ấy, thế mà sáng sớm hôm sau đã bị tổng vào tàu con thoi. Sau bốn ngày bị "ắt cóc" như thế, mình đã tới căn cứ của Quân đội không gian Liên Hợp Quốc ở biển Serenity trên Mặt trăng.

Mình vừa xong buổi tập huấn, được tự do trong phòng riêng và bây giờ đang soạn mail gửi cho Noboru đây.

Tất nhiên , mình đã gửi mail cho bố mẹ trước rồi.

Hy vọng nó sẽ đến nơi.

À, mail gửi bố mẹ đã có xác nhận thành công, nhưng hạm đội di chuyển nhiều mail cũng phải trung chuyển qua rất nhiều vệ tinh không gian trước khi đến tay người nhận, dễ đi lạc lắm. Có khi mình chẳng nhận được hồi âm của Noboru đâu.

Nhưng không sao, Mikako vẫn sẽ chăm chỉ gửi mail cho cậu.

Mình sẽ cập nhật tình hình thường xuyên, nên cứ yên tâm nhé.

Kế hoạch sắp tới của Mikako là bắt đầu luyện tập từ ngày mai.

Mình sẽ học để lái Tracer thật thành thạo. Một ngày nào đó, mình sẽ được ngồi lên một Tracer thực thụ.

Cậu đang tận hưởng kỳ nghỉ hè đúng không?

Sắp đến đợt thi cử rồi nhỉ?

Cậu đừng cố quá kéo ảnh hưởng tới sức khỏe nhé.

Hạn chế ăn uống đồ lạnh thôi.

Chúc cậu vào được trường mong muốn nhé! Cố lên!

Mình dừng ở đây.

--Từ Mikako, cô gái xinh đẹp bị bắt cóc.--

Đọc những câu văn lên gân trong mail của Nagamine, tôi không hiểu cô đang cố tỏ ra mình ổn hay cô đang hưng phấn thực sự nữa.

Nhưng chuyện đã qua thì bỏ qua luôn đi. Dù sao cô cũng đã nhập ngũ một cách bình an vô sự, thế là tốt rồi.

Tôi soạn mail cho cô ngay lập tức.

Khả năng truyền thông tin của điện thoại di động đã phủ sóng ra đến ngoài vũ trụ, nhưng ở thời đại này, đây chỉ là tính năng hết sức bình thường mà bất cứ điện thoại nào cũng có, chẳng phải điều gì quá đặc biệt.

Trên lý thuyết là như thế, nhưng tôi chưa bao giờ có cơ hội thử gửi mail lên vũ trụ. Đơn giản vì tôi mới học lớp Mười, làm gì có người bạn nào sống ngoài Trái đất.

Hiện nay, có trên ba vạn người thường xuyên làm việc ngoài không gian.

Gần đây, con người mới bắt đầu tiến ra khoảng không vũ trụ xa hơn Mặt trăng. "Làm việc ngoài không gian", thực chất cũng chỉ giới hạn ở trạm vũ trụ trên Mặt trăng hay những con tàu hoạt động ở quỹ đạo thấp quanh địa cầu.

Mục đích nghiên cứu vũ trụ rất đa dạng: quân sự, khoa học, y tế, dịch vụ, điện ảnh, phát triển vật liệu dân dụng mới, đặt trạm thông tin truyền thông...

Tuy nhiên gần đây, vấn đề quân sự được ưu tiên hàng đầu.

Sau Tarsian Shock, để đảm bảo cho các tuyến đường lên không gian, số chuyển bay của tàu con thoi dân dụng buộc phải tuân theo quy chế, toàn bộ cơ sở vật chất tư nhân trên Mặt trăng nói riêng và vũ trụ nói chung lần lượt được Liên Hợp Quốc mua lại rồi thay thế toàn bộ.

Mặt khác, người ta nhanh chóng áp dụng những thành tựu khoa học kỹ thuật tiến bộ thu được từ việc nghiên cứu Tarsian vào công nghệ vũ trụ và đạt được bước tiến đáng kể. Dầu vậy, kỹ thuật vũ trụ càng phát triển, người bình thường như chúng ta lại càng cảm thấy sự tồn tại của dải Ngân hà trở lên xa vời hơn. Các công nghệ tối tân đều do Quân đội không gian Liên Hợp Quốc độc chiếm, trong đó chủ yếu là NASA và quân đội hoa kỳ, hoàn toàn không có ý định công bố ra ngoài.

Những thông tin liên quan tới vũ trụ cũng phải công khai có chừng mực, mỗi lúc một hiểm hoi và vượt khỏi tầm hiểu biết của người thường.

Chỉ có thông tin liên quan tới đội tìm kiếm Tarsian là ngoại lệ, được phát khá nhiều. Có lẽ chúng không nằm trong quy định.

Họ để rò rỉ những điều này nhằm ghim vào tiềm thức người dân trên toàn thế giới rằng. Loài người đang bị Tarsian đe dọa.

...Chính vì thế, tôi cảm giác email của Nagamine đã kéo vũ trụ đến gần mình hơn.

Đây là đầu tiên tôi gửi mail lên mặt trăng. Cũng khá hồi hộp, dù tôi biết về lý thuyết thì nó sẽ tới nơi.

- Không biết có gửi được thật không nhỉ?

Đêm hôm đó, gửi mail xong, tôi chạy ra ngoài, ngẩng nhìn bầu trời đêm. Vầng trăng non mảnh mai treo lơ lửng ngay trước mắt có vẻ gì đó thật

yếu đuối.

Lúc ấy, tôi mới thực sự nhận ra rằng Nagamine đang ở một nơi xa thăm thẳm.

Cô tồn tại ở tít chân trời kia.

Tôi cảm nhận được khoảng cách nhưng không tài nào tưởng tượng nổi tâm trạng của Nagamine. Một môi trường hoàn toàn xa lạ. Một cuộc sống hoàn toàn khác thường.

Nửa năm trôi qua, chúng tôi vẫn tiếp tục trao đổi email với nhau, tích cực khích lệ nhau cùng cố gắng.

Mỗi người có một mục tiêu khác nhau, với Nagamine là lái Tracer, với tôi là thi vào cấp ba. Tôi và cô động viên nhau mỗi ngày.

Nhưng nói thẳng ra, tâm trạng tôi rất phức tạp.

Không phải vì một lý do đơn thuần như chúng tôi không thể trực tiếp gặp nhau.

Một mặt tôi ngưỡng mộ con người Nagamine, mặt khác lại có chút đố kỵ với cô.

Nhiệm vụ của Nagamine nặng nề nhưng cũng thật vẻ vang. Đó là một sứ mệnh cao cả, phục vụ cho nhân loại.

Còn điều tôi đang làm rõ ràng chỉ để phục vụ tương lai của mỗi bản thân mình . Một mục đích quá đỗi tầm thường.

Nhưng tôi đã hứa với Nagamine, chẳng lẽ lại không giữ lời. Tôi phải vào cấp ba.

Nagamine thật tuyệt vời. Ấy thế mà tôi không thể ngừng ganh tị.

Trong lúc tôi đang vật lộn với đồng từ vựng tiếng Anh trong sách thì âm báo mail bất ngờ vang lên. Thực tình, tôi đã vô cùng chán nản.

Danh mục luyện tập và thành tích cả ngày hôm đó. Điểm đánh giá. Thực đơn bữa tối và bình luận. Biệt danh và cách gọi thân mật dành cho các giáo viên. Dự báo thời tiết độc quyền của Nagamine nhờ theo dõi chuyển động các đám mây và tình hình Trái đất từ trên Mặt trăng...

Nhưng những chủ đề như thế chẳng có lợi ích quái gì đối với đứa học sinh đang chuẩn bị thi cuối cấp như tôi.

Không chịu được tình cảnh như thế, sang năm mới, khi chỉ còn khoảng hai tháng là kỳ thi chính thức, tôi chủ động ngừng trao đổi email với Nagamine. Tôi tự thấy chán ghét chính mình, một kẻ lòng dạ hẹp hòi chỉ biết nghĩ đến bản thân.

Tuy viện lý do ôn thi để không liên lạc với cô nữa nhưng tôi vẫn không thể tập trung được, việc học hành hầu như không có hiệu quả.

Cho đến tận ngày thi, tôi vẫn bị chi phối bởi những suy nghĩ luẩn quẩn, nhưng rốt cuộc mong muốn đã trở thành hiện thực, tôi đã thi đỗ vào trường cấp ba.

Mùa xuân đến, tôi đường hoàng bước vào bậc phổ thông

Tôi tự thuyết phục mình rằng những email khích lệ từ Nagamine thực sự có hiệu quả.

Thật ích kỷ!

Tin chắc rằng đợt tập huấn trên mặt trăng vẫn chưa kết thúc, tôi gửi một mail ngắn tới thẳng căn cứ, thông báo kết quả thi của mình. Nhưng Nagamine không nhận được email này. Cô đã rời khỏi căn cứ tiếp theo. Bức mail của tôi đã đi lạc đường.

Ấy vậy mà Nagamine vẫn nhớ ngày công bố kết quả thi. Ngay hôm sau, từ chiến hạm Lysithea, cô gửi mail cho tôi hỏi thăm. Tôi hồi âm ngay lập tức.

Email trả lời của Nagamine dài khủng khiếp đến nỗi điện thoại tôi không đủ bộ nhớ để nhận. Dường như cô đang muốn lấp đầy khoảng trống trong suốt hai tháng rỗng không liên lạc.

Văn bản có kèm mốc ngày tháng y những trang nhật ký. Có lẽ hàng ngày, cô đều viết thư cho tôi rồi để đó, độ dài " nhật ký" cứ càng lúc càng tăng.

Tranh thủ khoảng thời gian chuẩn bị nhập học, ba ngày liền, tôi mệt mải đọc những bức thư đó, đọc được vài trang lại soạn mail trả lời, thế mà đến tận lúc khai giảng vẫn đang hồi đáp dở dang. Tôi lưu lại toàn bộ những mail dài chưa viết hết, trước mắt chỉ gửi tạm một thư ngắn thông báo việc đã vào lớp Mười sáu, kèm thêm một câu, " Mail sau mình sẽ kể chi tiết hơn về cuộc sống của học sinh phổ thông cho cậu."

Tôi đúng là một kẻ chẳng có chút thành ý nào cả.

Ngay trước ngày tôi biết kết quả thi, Nagamine đã hoàn tất khóa huấn cơ bản trên Mặt trăng.

Nào là đi bộ, chạy, chống đẩy, bật người, đứng nghiêm, đá, nhảy, xoay người, cầm, ấn, rút, ném, chọc, xoay, giữ, chém, bóp... Cô chăm chỉ luyện tập thuần thục các thao tác điều khiển cơ bản và đạt được thành tích xuất sắc, có thể ngồi lên một Tracer thực thụ.

Tất cả học viên đều là những nhân tố được tuyển chọn trên toàn thế giới nên hầu hết không gặp khó khăn gì. Tuy nhiên, có người la lảng về kết quả huấn luyện, bị stress phải trả về Trái đất, cũng có người không chịu nổi khóa huấn luyện khắc nghiệt nên bỏ trốn khỏi căn cứ.

Nghe những chuyện như thế, tôi lại càng thấy Nagamine phù hợp với nhiệm vụ này. Thực tế đã chứng minh sức chịu đựng của cô từ những ngày ở câu lạc bộ kendo.

Thủ tục nhập học rất lằng nhằng, phải mua sách giáo khoa, đăng ký học, điền hồ sơ, sau đó sẽ phải nhớ tên giáo viên chủ nhiệm, giáo viên bộ môn, lịch học, phải làm quen với môi trường mới, cách sinh hoạt, học tập mới... Rất lâu sau, tôi mới có thời gian và tâm trạng để gửi email dài cho Nagamine.

Khi đó, cô đã tới Sao Hỏa để bắt đầu giai đoạn tiếp theo của khóa huấn luyện rồi. Từ những email vẫn nhận được hằng ngày, tôi biết rằng cô đã chính thức bước vào quá trình huấn luyện thiên về chiến đấu.

Tôi vẫn bị ám ảnh bởi một nỗi sợ mơ hồ.

Người ta phải đào tạo hàng nghìn người điều khiển Tracer nhằm mục đích gì?

Tracer vốn dĩ được thiết kế để phù hợp với môi trường, dùng cho việc thám hiểm các hành tinh, nhưng loại Tracer có màu đậm hơn sẽ được bố trí trang thiết bị đặc biệt và hoạt động như những cỗ máy chiến tranh.

Phải chăng đội của Nagamine sẽ trở thành chiến sĩ và giao tranh trong trường hợp ngẫu nhiên gặp phải Tarsian?

Phải rồi. Thử nghĩ xem, các thành viên xuất sắc như Nagamine đều thuộc biên chế Quân đội không gian Liên Hợp Quốc.

Liệu đội quân tìm kiếm Tarsian có thể ngẫu nhiên giáp mặt với chúng không?

Không thể phủ nhận rằng điều đó hoàn toàn có thể xảy ra.

Quân đội không gian Liên Hợp Quốc đang nắm trong tay sự tồn tại của Shortcut Anchor và một số vị trí dịch chuyển của nó.

Người ta cho rằng Tarsian đến được Sao Hỏa là thông qua Shortcut Anchor, ta sẽ dò được về điểm xuất phát của họ.

Shortcut Anchor chính là cổng dịch chuyển tức thời (warp gate) nối hai điểm trong không gian, được phát hiện ngay trên quỹ đạo quay quanh Mặt trời của Sao Hỏa. Phát hiện ra Shortcut Anchor ở một địa điểm thì chắc chắn sẽ còn những địa điểm khác, bởi thế, người ta dốc hết sức lực nhằm nhanh chóng hoàn thành phi thuyền kiểu mới sử dụng công nghệ của Tarsian để tiến hành tìm kiếm Shortcut Anchor trong toàn hệ Mặt trời.

Đã sáu năm trôi qua kể từ khi Tarsian đổ bộ, chung quy lại, lý do chính của việc huy động trang thiết bị cũng chỉ nhằm truy tìm tung tích Tarsian mà thôi. Thêm vào đó, Shortcut Anchor còn có thể xuất hiện bên ngoài hệ Mặt trời, và người Trái đất muốn bối tung cả vũ trụ này lên.

.... Hừ.

Sao Hỏa mà Nagamine đang tập huấn cũng xa lắm rồi, nhưng xa hơn nữa, ngoài cả hệ Mặt trời thì chỉ cần nghĩ thôi đã thấy đáng sợ. Thật khó chịu! Tôi hoàn toàn không nhận thức được khoảng cách đó xa đến mức nào.

Đội quân tìm kiếm Tarsian có khoảng chục con tàu với hàng nghìn phi hành gia, có phải họ đang bay vào vũ trụ xa xôi kia không?

Nếu như thế thì chừng nào Nagamine mới có thể quay về địa cầu?

Trên lý thuyết, Shortcut Anchor có thể rút ngắn quãng đường, giúp chúng ta di chuyển chỉ trong nháy mắt nên sẽ không tốn nhiều thời gian. Tuy vậy cũng có những lời đồn đại cho rằng Shortcut Anchor là đường một chiều, giống như một tuyến tàu tốc hành chỉ có đi mà không có về.

Xung quanh Shortcut Anchor vẫn còn vô số câu đố chưa có lời giải đáp.

Đây không đơn thuần là những đường hầm được đào trong không gian vũ trụ, chắc chắn phải có cơ chế điều khiển từ bên ngoài nên các nhà khoa học vẫn đau đầu, không hiểu Tarsian duy trì, quản lý các Shortcut Anchor bằng cách nào. Tôi có cảm giác ai cũng cho rằng, " Dù không nắm rõ lý thuyết nhưng đây là con đường ngắn nhất, thuận tiện nhất, cứ sử dụng thử xem sao."

Những quả cầu thăm dò chứa máy phát tín hiệu được dùng để nghiên cứu các Shortcut Anchor. Khi phát hiện cổng vào, cầu thăm dò sẽ được ném vào bên trong Shortcut Anchor, nếu được dịch chuyển an toàn đến nơi nào đó trong vũ trụ thì tín hiệu sóng điện sẽ được phát đi để thông báo. Tuy nhiên, hầu hết cầu thăm dò đều bị trả về với tốc độ ánh sáng mà chưa kịp phát ra bất cứ tín hiệu nào.

Bởi vậy, ngoài Shortcut Anchor có lối ra rõ ràng thì tính an toàn của các loại hình dịch chuyển này chưa được đảm bảo. Tuy các máy thăm dò được trả về nguyên vẹn nhưng không phải toàn bộ sự vật đều giống nhau.

Và đội của Nagamine sẽ phải vào đó kiểm tra thực tế.

Ôi trời, liệu có vấn đề gì xảy ra không?

Dù tới được đầu bên kia bình an vô sự, liệu còn có thể quay về được không?

Nagamine ơi,

Cậu có khỏe không?

Mình đã khá quen với trường trung học Johoku rồi.

Mail cuối cùng cậu gửi từ căn cứ Sao Hỏa, bây giờ mình mới nhận được.

Sau giờ học, mình ngồi lại trong lớp gửi mail cho cậu đấy.

Mình phải gửi ngay để kịp đến tay cậu trước khi cậu xuất phát.

Nói vậy nhưng cũng chẳng có việc gì gấp đâu.

À này, mình đang ngồi một mình trong phòng học và suy nghĩ về chuyện tham gia câu lạc bộ. Phải nộp đơn đăng ký trong hôm nay mà.

Mình đã định tiếp tục chơi kendo nhưng lại phân vân muốn chuyển sang câu lạc bộ khác.

Không phải vì chán kendo, mà mình muốn thử cả những khả năng khác nữa.

Câu lạc bộ bắn cung cũng thú vị lắm. Mình đúng là người hay thay đổi nhỉ?

Cậu sắp tới căn cứ Europa trên Sao Mộc đúng không?

Tất nhiên mình biết Quân đội không gian Liên Hợp Quốc có căn cứ ở Sao Mộc, Nhưng cái tên Europa thì lần đầu nghe thấy đấy.

Đây có phải nội dung tuyệt mật không nhỉ?

Chắc không đến mức sau khi kiểm duyệt, cậu sẽ nhận được mail toàn dấu hoa thị chứ? Mình sợ thế lắm (đùa thôi).

Chúc cậu tới Europa bình an vô sự nhé.

Tạm biệt.

--Kiếm sĩ ẩn dật Terao Noboru--

Noboru ơi,

Mình đang ở Europa rồi.

Chưa có thông báo rõ ràng nhưng mình nghĩ chúng mình sẽ không ở đây lâu đâu. Phần tập huấn trên mặt đất hầu như đã hoàn thành trên căn cứ Sao Hỏa, còn ở Europa chủ yếu mình phải luyện tập điều khiển chiến hạm khởi động và đáp đất.

Thực ra mình đang vừa tập huấn, vừa làm nhiệm vụ đấy.

Chúng mình có các nhóm năm người, cứ bốn tiếng lại giao ca một lần.

Mỗi mạn tàu có mười bộ phóng Tracer.

Lúc nào cũng có khoảng hai mươi người lái Tracer phải trong tư thế sẵn sàng. Mình hy vọng không có vấn đề gì xảy ra, nhưng dù sao cũng đang trong đợt huấn luyện nên thi thoảng sẽ có lệnh xuất quân mà không hề báo trước.

Công việc hiện tại của mình là như thế đấy.

Lúc nào cũng căng thẳng chờ lệnh.

Chính xác thì Europa là một căn cứ trung chuyển.

Gọi là căn cứ nhưng thực ra chỉ là một trạm chuyển tiếp trôi nổi trong không gian chứ không cố định trên mặt đất nên chúng mình không xuống tàu.

Cuộc sống ở đây không khác gì chốn công sở, phải làm việc 24/24, đôi khi thấy ngột ngạt lắm nhưng dần dần mình cũng tìm được niềm vui trong đó.

Lần trước mình kể với cậu rồi nhỉ? Mình có một người bạn mới.

Yên tâm đi, đó là một chị gái hơn mình hai tuổi, tên là Satomi.

Hầu hết phi hành gia đều là con gái cả.

Nhưng mình nhỏ tuổi nhất nên hay được đối xử nhẹ nhàng hơn cả.

Những lúc tàu di chuyển, tất cả mọi người đều bị hạn chế phạm vi hoạt động, chỉ được đi lại giữa phòng cá nhân và nhà ăn, thậm chí còn không được phép nhìn ra ngoài nữa cơ.

Nhưng giờ phi thuyền đã đỗ trên trạm nên quy định được dỡ bỏ, phải chớp ngay thời cơ để hưởng thụ. Mình đang ngắm các vì sao này. Sao Mộc ở thật gần, mình nhìn mãi mà không thấy chán. Những xoáy khí quyển cứ cuốn lại như lốc, đường vân trên đó biến đổi liên tục. Đẹp biết bao.

À, mình còn nhìn thấy vành đai hành tinh xung quanh Sao Mộc và những luồng cực quang lớn nhất hệ Mặt trời mạnh mẽ dội xuống vệ tinh Io.

Noboru này, cậu đã tham gia câu lạc bộ bắn cung chưa?

Chắc ở đó toàn con gái nhỉ?

Bắn cung vốn là môn thể thao ưa thích của các cô gái mà.

Nếu còn ở địa cầu, chắc hẳn Mikako sẽ vào trung học Johoku cùng Noboru.

Mà này, thi thoảng lúc chỉ có mình trên Tracer, mình lại ngẩn ngơ, "Mình đang ở đâu", "Mình đang làm gì ở nơi như thế này?"...

Chắc đó chỉ là cảm giác nhớ nhà bình thường thôi nhỉ?

Sắp tới, Có lẽ bọn mình sẽ hướng đến Sao Diêm Vương.

Mỗi ngày mình lại cách xa Noboru thêm một chút.

Mình sẽ gửi mail sau cho cậu từ Sao Diêm Vương nhé.

-- Từ Mikako đang nhớ nhà --

Nagamine, cậu khỏe chứ?

Quả thật, cậu lạc bộ bắn cung là vương quốc của nữ sinh.

Kẻ kém cỏi như mình lạc lõng như một chú mèo trong đó vậy.

Chẳng mấy chốc lại thi thử đầu cấp, rồi kiểm tra giữa kỳ. Môn nào mình cũng thấy khó hơn hẳn hồi cấp hai, nhiều khi thức trắng đêm học bài mà chẳng giải quyết được gì.

Bạn bè xung quanh mình, đứa thì đùng đỉnh, đứa thì sợ xanh mắt, cố gắng hết sức vì kỳ thi đại học. Còn mình thì sao à? Mình vẫn chưa tính đến chuyện tương lai đâu.

Nagamine à, có lẽ mình mệt mỏi rồi.

Chỉ suy nghĩ thôi cũng thấy khó khăn lắm.

Kể cho mình nghe về Sao Diêm Vương với nhé.

Mình lại vùi đ vào báo cáo đây.

Gửi lời chào đến chị Satomi giúp mình.

-- Từ Terao Noboru có tương lai mờ mịt --

Dù thế nào thì tôi cũng phải sống quãng đời của một học sinh cấp ba bình thường.

Chính xác ra thì việc sinh hoạt lẫn học tập đang nhấn tôi chìm ngụp.

Nagamine là một quân nhân nơi vũ trụ xa xôi.

Giữa chúng tôi là mối quan hệ gì nhỉ?

Những tháng ngày quá dài xa cách mà chúng tôi cùng phải trải qua thật chẳng dễ dàng. Tôi và cô không thể gặp nhau.

Giống như một ngày nọ, người bạn thân trong lớp đột nhiên chuyển tới nơi nào đó, thế là quanh ta chẳng còn ai. Có lẽ đối với tôi, sự tồn tại của Nagamine cũng tương tự như thế. Dù vẫn liên lạc thư từ với nhau nhưng chẳng bao lâu, chủ đề chung giữa hai người ngày một ít đi, những lá thư cứ thưa dần, thưa dần và mất hẳn. Chẳng lẽ mối quan hệ giữa hai chúng tôi rồi sẽ đi đến kết cục như thế?

Tôi không nghĩ vậy.

Ít nhất thì bây giờ, Nagamine vẫn cần có tôi.

Còn tôi thì....

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Tháng Tám Năm 2047 Sao Diêm Vương

Noboru ới,

Giờ Mikako đang ở Sao Diêm Vương.

Mình có cảm giác đã đến nơi tận cùng của hệ Mặt trời.

Điều mới mẻ nhất mà mình được biết là, nơi đây trống trơn.

Chúng mình phải học tất cả thao tác vận hành Tracer.

Ngoài ra còn phải làm việc nữa. Tìm kiếm các Anchor Point (điểm dịch chuyển).

Hình như lần trước mình đã nói với cậu về các Shortcut Anchor một chiều rồi đúng không? Vẫn chưa tìm được chiều về, vậy nên Quân đội không gian Liên Hợp Quốc đang liên tục tìm kiếm các Anchor Point mới với sự trợ giúp của chúng mình.

Trên Sao Diêm Vương vẫn chưa có căn cứ đâu.

Vậy nên bọn mình chỉ huấn luyện ngoài không gian thôi.

Chúng mình được chia thành các nhóm ba người, thay phiên nhau một ngày tám tiếng ra khỏi Lysithea để tìm kiếm các Anchor Point, tiện thể luyện tập điều khiển Tracer tự do.

Ban đầu, Tracer vốn là Robot thăm dò nên được trang bị đầy đủ các phương tiện cảm ứng để phục vụ cho mục đích đó.

Nhưng vẫn chưa thăm dò được gì cả.

À, lúc này là thời gian trực nên Mikako đang trong Tracer đấy. Không phải mình trốn tập luyện đâu, mà hiện giờ chẳng có gì bất thường cả. Mọi thứ đều hiển thị trên máy tính, nhiệm vụ của Mikako chỉ là ngồi ngắm máy tính thôi.

Hành tinh này không có căn cứ nên cũng không có sự trợ giúp nào. Cuối cùng thì mình cũng cảm thấy cuộc hành trình thực sự bắt đầu.

Chúng mình sẽ tìm kiếm Shortcut Anchor xung quanh các hành tinh trong hệ Mặt trời, đồng thời theo dõi tung tích của Tarsian.

Mặc dù vậy, sự xuất hiện của Tarsian vẫn chưa được xác nhận.

Thế là chúng mình cứ bay khắp hệ Mặt trời.

Thực ra, hạm đội đã có vài thay đổi ở Europa. Mình còn nghe đồn một hoặc hai chiến hạm cũng sẽ phải ở lại Sao Diêm Vương để làm các công tác hỗ trợ. Nhiệm vụ của mình giờ đã gắn liền với Lysithea rồi. Không có chuyện vào nhóm ở lại đâu.

Noboru này, thực lòng mình hy vọng sẽ không tìm thấy Tarsian. mình không muốn đi sâu và vũ trụ bao la thêm nữa.

Tất cả đều bình yên, ngày giải ngũ càng lúc càng gần, rồi mình sẽ lại nhanh chóng được trở về Trái đất. Như thế chẳng phải tốt hơn sao?

Liệu Noboru có thể chờ mình đến ngày đó không?

.....

Soạn tới đây, Mikako bất giác ngừng tay.

... Không biết Noboru có chờ mình không nhỉ?

Đôi mắt cô vô thức nhìn đắm đắm vào màn hình điện thoại, rồi cô thở hắt ra một tiếng, dứt khoát xóa dòng cuối email đi.

Sau bao nhiêu năm nữa thì mình có thể trở về Trái đất? Có một chú bên văn phòng đại diện nói là khoảng hai đến ba năm, nhưng câu chuyện ngày đó khác, bây giờ khác, không thể tin tưởng tuyệt đối được. Đã đến tận đây rồi, mình cũng không muốn bỏ cuộc. Dù có rút lui đi chẳng nữa, không thể dùng Tracer để quay về Trái đất. Có lẽ chỉ còn cách giả vờ bệnh thôi.

- Mikako, lại trốn việc đấy hả?

Giọng nói lạnh lạnh vang lên trong buồng lái kéo Mikako về thực tại.

Cô ngẩng đầu, bắt gặp hình ảnh to tướng của Satomi trên màn hình.

- Đâu có đâu ạ!

- Xem nào...Lại cầm điện thoại kìa! Đang soạn mail gửi cho Noboru chứ gì?! Chị bắt quả tang nhé, còn vội vàng, vàng vàng giấu đi nữa chứ! Chị phải mách với tư lệnh thôi...

- Chị ác quá đi.... (ò_ó)

- Chị đùa đấy...Chị sẽ nói em phải đóng cửa, ngồi lì trong Tracer để tập trung suy nghĩ, nỗ lực hết sức bởi việc tìm kiếm Shortcut Anchor thật chẳng dễ dàng gì.

- Chị Satomi này...

Không thể tiếp tục bấm được nữa, Mikako liền quay sang tiếp chuyện Satomi.

- Chị không làm gì đâu. Đến giờ thay ca rồi đấy.

- Ôi, thật ư?!

Mikako liếc về phía đồng hồ hiển thị ở góc dưới màn hình.

Đã hơn tám tiếng trôi qua, phải rời khỏi Tracer thôi.

- Em tập trung quá đấy. Không nhanh nhanh quay lại, chiến hạm sẽ đóng cửa cho mà xem.

- Chị Satomi đang ở đâu rồi?

- Đang xếp hàng chờ đến lượt vào chiến hạm chứ còn ở đâu. Không thấy em quay lại nên chị lo lắng thôi, đến nỗi đang bận xếp hàng mà cũng phải đi gọi em đấy, cô em đáng yêu ạ. Dạo này em không khỏe sao? Mà đến Sao Diêm Vương rồi, dù có bệnh tật gì cũng không được cầu thả đâu, nên đừng nhớ nhà với nhớ "ai kia" nữa. Em là người nhất ở đây, chị không thể bỏ rơi em được...

- Em...chị thấy em không khỏe sao?

- Rõ ràng còn gì. Em lúc nào cũng ăn nhiều, thế mà vừa đến Sao Diêm Vương là bỏ thừa thức ăn suốt.

- Không phải.... em chỉ chán cơm chiến hạm thôi.

- Mà này, chị để ý từ lâu rồi...

- Sao cơ...?

- Sao em lại mặc đồng phục? Chẳng phải em tốt nghiệp cấp hai rồi sao?

Trước những lời "kết tội" sắc sảo dồn dập của Satomi, Mikako giật mình nhìn chăm chăm vào bộ quần áo trên người. Áo sơ mi trắng cộc tay, thắt cà vạt đỏ sẫm trên cổ. Kiểu đồng phục mùa hè của học sinh cấp hai.

- Nhưng em ...

- Có phải em vẫn chưa quên cảm giác mình đang đứng ở trường?

- Ừm, em... Chỉ là em không muốn mặc quần áo được cấp thôi.

Mikako cúi đầu, lảng tránh ánh mắt của Satomi.

- Em đang vô tình bỏ tư cách quân nhân của mình.

- Không phải em bất mãn gì cả, nhưng cuộc sống trong chiến hạm....

- Cứ nhìn em là chị lại cảm thấy tất cả những gì em làm chỉ là trèo lên Tracer diễn tập, thế thôi. Hồi sinh hoạt câu lạc bộ ở trường trung học, em cũng như vậy sao?

- Em không hiểu chị đang ám chỉ điều gì?

Mikako ngẩng lên, mắt rưng rưng lệ.

- Em thật là...

Satomi còn định nói thêm thì bất ngờ, tiếng chuông cảnh báo rít lên chói tai trong khoang lái.

- Gì thế? Ở chỗ chị cũng đang kêu! Thôi nhé!

Khuôn mặt Satomi biến mất, màn hình chuyển sang hiển thị bản đồ vị trí của các chiến hạm trên nền Sao Diêm Vương.

"Tarsian đổ bộ. Tarsian đổ bộ. Quân đoàn Tracer chuẩn bị xuất phát!"

Cái gì, không thể tin được!

"Các đội đang làm nhiệm vụ khẩn trương quay về phi thuyền mẹ!"

Chúng từ đâu tới vậy?

Tại sao lại đột ngột thế này?

Bao nhiêu suy nghĩ quay cuồng trong đầu Mikako. Đến lúc hành động rồi.

- Ở đâu, Tarsian đang ở đâu?

Mikako truy cập vào hệ thống máy tính.

Điểm đỏ được đánh dấu trên màn hình.

- Ngay gần Lysithea. Chúng đang tiếp cận Lysithea!

Tôi đang ở đâu?!

Một điểm xanh lam nhấp nháy hiện ra.

Còn gần Tarsian hơn cả Lysithea.

- Các Tracer khác quanh đây thì sao?

Chừng ba điểm xanh lục xuất hiện, phân tán khắp nơi.

- Tăng tốc tối đa, tiếp cận Tarsian!

Cô đưa ra mệnh lệnh, tập trung toàn bộ ý thức vào màn hình.

Không hề thấy động tĩnh gì của quân đoàn Tracer từ phía Lysithea và tàu yểm trợ.

Hai trong số ba Tracer mà Mikako nhìn thấy đang quay trở về hướng Lysithea, tuy nhiên, một Tracer gần như nằm hoàn toàn trên đường nối giữa Lysithea và Tarsian bất ngờ bay ngược lại để tiếp cận kẻ địch.

- A, chờ chút. Gì thế này? Người đó định chiến đấu một mình sao?

Tracer của Mikako cũng đã lao về phía điểm đó, nhưng dù tăng tốc thế nào cô cũng không bắt kịp Tracer kia.

- Thời gian dự tính gặp Tarsian là bao nhiêu?

"Năm mươi bảy giây"

- Thời gian dự tính Tracer kia gặp Tarsian là bao nhiêu?

"Hai mươi giây"

- Phóng đại màn hình lên!

Màn hình tập trung vào điểm đỏ, chỉ còn nó cùng một điểm xanh lam và một điểm xanh lục.

- Ối! có đến ba điểm!

Chấm đỏ trên màn hình bỗng nhiên tách ra làm ba phần.

" Bắt đầu giảm tốc độ."

Máy tính thông báo bằng giọng khô khốc.

- Khoan, giữ nguyên vận tốc, còn lại để tôi lo!

Mikako hiểu rằng đã quá trễ.

Nhưng không thể giảm tốc được. Cô với tay, bỏ điện thoại vào chiếc hộp nhỏ cạnh ghế lái rồi chộp lấy hai cần điều khiển.

Điểm xanh lục và ba điểm đỏ gườm gườm rút ngắn khoảng cách.

Sẽ ra sao đây?

Liệu có ai đến giải cứu mình không?

"Toàn quân đoàn Tracer, xuất phát!"

Cuối cùng, tư lệnh cũng hạ lệnh xuất quân.

-Ôi, quá muộn rồi!

Các điểm đỏ và điểm xanh lục chập làm một.

Mikako ngạt thở, cô nhắm chặt mắt và ngoảnh mặt đi.

Khi quay trở lại màn hình, cô nhận ra chấm xanh lục đã biến mất.

Thế là thế nào? Tracer đó đã bị đánh bại rồi sao?

- Giảm tốc độ! Bắt đầu giảm tốc độ!

Mikako vừa gào lớn, vừa thao tác bằng tay để giảm tốc Tracer.

- Còn bao nhiêu giây?

Máy tính bắt đầu ước lượng.

"Mười bảy giây."

Khoảng cách bị rút nhanh chóng, Mikako chuyển sang màn hình thực tế.

Có ba vật thể bay phát sáng màu bạc. Lần đầu tiên trong đời cô nhìn thấy hình dáng của chúng.

"Mười giây"

Dường như chúng đã phát hiện ra Tracer của Mikako.

Vào lúc Tracer áp sát, Tarsian bắt đầu chia thành ba hướng bay với đường bay hoàn toàn khác nhau.

Vẫn ổn. Mình sẽ tập kích từ phía sau.

Mikako không thay đổi quỹ đạo, xác định mục tiêu Tarsian đang tiến gần tới Lysithea nhất. Cô điều khiển Tracer, tiếp cận một cách chuẩn xác.

- Dừng giảm tốc!

Vật thể bay màu bạc đã ở rất gần.

- Phân tích!

Các loại cảm ứng trên Tracer bắt đầu hoạt động hết công suất để thu thập dữ liệu phân tích Tarsian.

Các thông số lần lượt xuất hiện trên màn hình.

Chiều dài, chiều rộng, chất liệu dự đoán, vật chất cấu thành bề mặt, nhiệt độ bề mặt, cấu trúc ba chiều bên trong...

Ngoài những gì nghiên cứu được từ di tích Tarsian và các hóa thạch hàng vạn năm, chúng ta biết quá ít về Tarsian. Nhưng những thông tin đó đã cũ rích rồi, đây chính là lần đầu tiên quân đội ngẫu nhiên tiếp cận Tarsian còn sống.

Chúng định làm gì chỉ với ba tàu? Phải chăng đây là những trinh sát đi do thám tình hình kẻ địch?

"... Hai giây, một giây. Đã cố định cự ly 1.000 mét."

Chúng đang âm mưu gì? Mình nên làm gì đây?

Một tàu yểm trợ đã biến mất hoàn toàn trong lúc đụng độ trực tiếp với Tarsian.

Con tàu đó đã tiếp cận Tarsian thế nào? Bị tấn công từ một phía? Không thể đáp trả?

Còi cảnh báo kêu inh ỏi trong khoang.

"Toàn Tracer nghe lệnh! Bao vây Tarsian, tấn công!"

Được rồi. Chiến đấu thôi!

Mikako nghiêng răng, tập trung toàn bộ tinh thần.

" Tăng tốc! Tiến đến cự ly 500 mét!"

Dán mắt vào con số hiển thị khoảng cách, vừa hạ xuống 750, cô đã phóng tên lửa tấn công.

- Sáu tên lửa, phóng!

Trúng đi nào!

Nhìn qua thì tưởng như đường bay của cả sáu tên lửa là ngẫu nhiên, nhưng thực chất, tất cả chúng đều đang truy kích Tarsian .

Nhận ra mình bị tấn công, Tarsian bắt đầu hướng bay sang ngang.

- Đuổi theo!

Tracer của Mikako bám đuôi mục tiêu, khoảng cách càng lúc càng được thu hẹp.

- Chuẩn bị pháo hỏa công!

Nòng pháo dạng hình hộp được lật ra bên khuỷu tay trái Tracer.

Bằng một chuyển động khéo léo, Tarsian né gọn quả tên lửa, đồng thời, những tia sáng đỏ lóe lên trên hai tên lửa kế tiếp, chúng phát nổ gần

như ngay lập tức.

Hai tên lửa còn lại bay chậm hơn, nhưng bị chệch hướng vì áp lực của vụ nổ.

- Đâu rồi, nó đâu rồi?! Khoảng cách vẫn đang cố định ở mức 500 mét.

Mikako nhìn khắp màn hình.

Trên đầu không có, dưới chân cũng không có.

- Hả! Ở đằng sau?!

Cô đạp mạnh vào bàn đạp điều khiển.

Tracer xoay nửa vòng.

A đây rồi!

Dứt lời, Mikako kéo cần điều khiển và khai hỏa.

Nòng pháo hỏa công bắn ra liên tục hơn hai mươi lần. Cô còn phải chặn đường rút lui kẻ địch. Giẫm lên bàn đạp, giữ cự ly, di chuyển theo đường vòng cung.

Trúng rồi!

Nếu đây là lúc diễn tập, hẳn cô đã hạ được kẻ địch mà không gặp bất trắc gì, nhưng đây là một trận chiến thực sự, có quá nhiều điều không thể lường trước về hành động chiến đấu của Tarsian. Chúng đã né được tất cả các tên lửa, việc tấn công từ phía sau cũng nằm ngoài dự đoán của Mikako.

Cô quan sát Tarsian đang né những luồng đạn pháo.

Cứ né đi!

Hai mươi quả đạn pháo được bắn với độ lệch rất nhỏ, né kiểu gì cũng chắc chắn trúng đạn.

Chỉ cần kẻ địch trúng một quả thôi, cô cũng mãn nguyện lắm rồi.

- Tiếp tục lên đạn!

Đúng lúc đó, Mikako trong thấy Tarsian có một chuyển động bất thường, dù rất khẽ khàng. Cứ như nó vừa vấp phải một hòn đá.

- Trúng rồi sao?

Tarsian bay xiêu vẹo như một kẻ say rượu đang đánh võng trên đường, rồi thình lình phát nổ.

Lớp vỏ bạc sáng loáng vỡ thành vô số mảnh nhỏ, văng tung tóe khắp nơi.

- Thành công rồi!

Nhưng mọi chuyện vẫn chưa kết thúc.

"Tiếp cận! Tiếp cận!"

Máy tính liên tục phát ra cảnh báo.

Có một vật thể đang tiến tới Tracer, càng lúc càng gần.

Cảm giác vui sướng trước đó khiến tinh thần chiến đấu ít nhiều mai một, Mikako chưa kịp sẵn sàng cho hành động tiếp theo, chỉ biết nhìn chăm chăm vào vật thể đang áp sát mình. Thứ đó có màu bạc, tốc độ rất nhanh. Phải chăng nó vừa thoát ra khỏi chiếc thuyền bị nổ kia?

Vì sao nó không trúng pháo hỏa công?

Cô không biết nên tấn công thứ này theo hướng nào nữa.

Tarsian phóng tới ngay trước mặt Tracer, gần tới mức tưởng chừng chỉ cần tay là chạm vào được, thế nhưng, nó dừng lại.

Trong buồng lái, Mikako thấy tim mình như ngừng đập. Thật đáng sợ. Toàn thân cô cứng đờ như bị ma lực nào hút mất hồn.

Bề ngoài của Tarsian khiến cô liên tưởng tới một cơ thể sống được bao phủ trong lớp vỏ cứng giống loài giáp xác.

Hai bên mặt đối mặt. Tarsian bắt đầu thay đổi. Nó đang biến hình. Những chiếc xúc tu từ các kẽ trên lớp vỏ giáp vươn ra tứ phía, phần na ná như đầu của sinh vật này có một chiếc cổ đang mọc dài ra.

Các xúc tu cứ chia đôi thêm lần nữa. Tarsian miệt mài lặp đi lặp lại việc chia nhánh, mở rộng cơ thể mình ra thành một tấm lưới, trói gọn Tracer từ mọi hướng.

Mikako cứng đờ người vì hoảng hốt, không thể nhúc nhích được.

Khi lưới xúc tu đã bao phủ hoàn toàn Tracer rồi, phần đầu vươn ra trên cần cổ dài ngoẵng liền phóng vào Mikako bên trong buồng lái.

Cái đầu đó giống hệt một thấu kính hình cầu không lồ. Mikako cảm nhận được con người của sinh vật này đang ngắm soi mình.

Một con mắt có thể nhìn xuyên thấu tất cả.

- Dừng lại!

Khó chịu quá. Như thể có người đang đi guốc trong bụng cô.

Nỗi sợ hãi khiến toàn thân cô nổi da gà.

- Không!

Mikako gắng hết sức nắm lấy cần điều khiển. Gương Ánh sáng bật ra, chém một đường sắc ngọt qua cả mạng lưới xúc tu và cơ thể của Tarsian.

Lớp vỏ cứng trông có vẻ bất khả xâm phạm kia lại bị lưỡi gươm chém ngọt chẳng khác nào cắt một miếng trái cây. Dung dịch đỏ như máu bắn tóe ra.

Mikako nín thở, điều khiển Tracer bay vù đi.

Các mảnh thi thể Tarsian mất hút vào bóng tối.

- Mikako, ổn cả chứ?!

Hình ảnh Satomi lại hiện ra.

-.....

Mikako không thể thốt nên lời, liền chuyển màn hình. Quân đoàn Tracer vẫn từ từ áp sát, chỉ có một Tracer lao lên dẫn đầu. Hình như là Satomi.

- Tranh thủ lúc chưa giao ca, chị đã bỏ qua mệnh lệnh để đi chiến đấu đấy.

Nét mặt Satomi đanh lại.

- Cám ơn chị, nhưng xong hết rồi.

- Còn hai con nữa cơ mà?

- Chúng biến mất tiêu rồi.

Chúng đi đâu nhỉ?

Nắm được đường bay của các Tracer, hai Tarsian còn lại đã tìm đường tẩu thoát.

- Không sao là tốt rồi, về thôi.

- Vâng.

Mikako vừa đáp với nét mặt chưa hết thảng thốt thì chuông báo động lại réo inh ỏi.

" Quần thể Tarsian xuất hiện. Toàn quân đoàn Tracer nghe lệnh, khẩn trương quay về chiến hạm!"

- Thế này là thế nào?!

- Em không nghe thấy à?! Mệnh lệnh đấy, tất cả rút ngay lập tức!

Satomi lại biến khỏi màn hình. Các điểm màu xanh lục trên bản đồ đồng thời quay ngược lại và rút về tàu chính.

Sắp có một trận quyết chiến chăng?

- Quay về chiến hạm!

Mikako hạ lệnh.

" Còn cách đối phương 12.000 km. Số lượng: Trên một trăm. Đang tiếp tục tăng thêm."

Chúng đến qua Shortcut Anchor?

Cổng dịch chuyển đã được mở, nghĩa là có chiều về. Nhưng loài người không được tự tiện sử dụng, dù tiến vào thì cũng lại bị đẩy ra mà thôi.

- Đừng chần chừ nữa, Mikako! Số lượng không quá lớn nhưng em cũng không thể chơi với chúng được đâu!

Một lần nữa, Satomi lại hiện lên trên màn hình.

- Đây là lệnh của tổng tư lệnh hạm đội! Em mau quay về đi!

Mikako vẫn hoang mang, không hiểu mục đích của quần thể Tarsian này là gì.

Cô dán mắt vào bản đồ. Những chấm đỏ tượng trưng cho Tarsian liên tiếp túa ra từ một điểm vô hình, mở rộng như đám mây, hoàn toàn áp đảo so với hạm đội của cô.

Không thể chiến đấu với chúng.

"Chiến hạm sẽ tránh đụng độ với quần thể Tarsian. Chuẩn bị tiến hành HyperDrive. Các Tracer đang làm nhiệm vụ quay về chiến hạm ngay lập tức. Nhắc lại, tất cả khẩn trương quay về chiến hạm. Điểm warp-out đã được mã hóa. Một phút nữa sẽ thiết lập thời gian warp-in. Bắt đầu đếm ngược."

...Mục đích của quân đoàn là tìm kiếm Tarsian, thế mà sau bao nhiêu ngày tìm kiếm, khi đụng độ lại cúp đuôi chạy?

Mikako bỗng cảm thấy công việc mình đang làm chứa đầy mâu thuẫn.

Nếu trái lệnh, có thể hoàn thành nhiệm vụ không?

Hoàn thành nhiệm vụ rồi, có thể xuất ngũ và được tự do.

Nhưng nguyện vọng đó là điều không bao giờ thành hiện thực

Không được phép bỏ qua mệnh lệnh của hạm đội.

Đang ở cuối Tracer, Mikako tăng tốc tối đa, hướng thẳng về phía Lysithea.

Không được phép bỏ qua mệnh lệnh của hạm đội.

Đang ở cuối đoàn Tracer, Mikako tăng tốc tối đa, hướng thẳng về phía Lysithea.

Khoảng ba mươi giây sau, Lysithea đã hiện ra trước mắt cô. Có chừng hai, ba Tracer đang xếp hàng chờ thu hồi vào trong chiến hạm. Xếp cuối hàng cũng được. Xếp cuối hàng cũng được. Chắc chắn sẽ kịp.

Mikako giảm tốc độ

" Cảnh báo! Tarsian đang tiếp cận!"

Âm thanh lại vang lên từ hệ thống máy tính.

Tại sao, tại sao lại là lúc này?

Cô lập tức nhìn bao quát xung quanh.

Chắc chắn có một Tarsian đang kích ở phía sau. Thoạt tiên, Mikako nghĩ nó đuổi theo cô, nhưng không phải thế. Đó là cảnh báo tới toàn bộ Tracer đang chờ thu hồi.

Không được rồi!

Nếu cổng thu hồi Tracer bị hỏng thì Lysithea không thể sử dụng HyperDrive được nữa. Không, kể cả có sử dụng được thì cũng vẫn sẽ dẫn đến sự cố hỏng hóc nghiêm trọng cho tàu khi warp-out.

Mình phải ngăn chúng lại!

- Đuổi theo ta này!

Phải tránh sử dụng bom đạn gần phi thuyền mẹ.

Các phương tiện chiến đấu cũng cần hạn chế đáng kể. Mikako vòng tới trước mặt Tarsian

.

Chỉ còn một cách duy nhất. Rút gươm ánh sáng ra

Nhát chém không trúng đích. Tarsian không thèm để ý đến Mikako, tiếp tục hướng tới Lysithea.

-Không! Cút đi!

Cô quăng thùng vào lớp giáp trên lưng nó.

Trúng rồi! Những sợi thùng kéo giật cô về phía Tarsian, thu hẹp cự ly, đủ cho một nhát chém từ phía sau.

Lần này thì đừng hòng chống cự!

Tarsian bị chém từ phía sau.

Lần này đừng hòng chống cự!

Tarsian bị chém thành hai mảnh, nhanh chóng biến mất trong vũ trụ.

- Còn bao nhiêu giây

Không đủ thời gian để thở nữa.

Cô nhìn thấy Lysithea. Chiếc Tracer cuối cùng đã khuất dạng trong cổng thu hồi.

Vô số hạt bụi ánh sáng bay ra, bao trùm lấy Lysithea. Động cơ bắt đầu hoạt động. Khi toàn bộ con tàu khổng lồ sáng rực lên, không gian bỗng chốc trở nên méo mó và tàu sẽ bay thẳng đến một nơi thật xa.

" Còn mười giây. "

- Sẽ kịp thôi. Nhanh lên nào. Ôi mail!

Mikako thò tay vào trong chiếc hộp nhỏ.

- Nếu không gửi mail bây giờ thì....

Tàu sắp tới một địa điểm cách đây từ 1 cho đến 1,5 năm ánh sáng, đến lúc đó, muốn gửi một email về Trái đất sẽ mất ít nhất một năm.

Nhưng trong hộp trống rỗng. Mikako đảo dác nhìn quanh, phát hiện ra chiếc điện thoại đang trôi lơ lửng ngay trên đầu mình. Cô vươn tay muốn với những không với tới.

Noboru....

Cậu có thể chờ mình hơn một năm nữa không?

Tracer của Mikako biến vào Lysithea đang chìm trong những hạt ánh sáng lấp lánh.

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Tháng Chín Năm 2048 Trạm Xe Buýt Bạc Thang

Tôi thực sự chơi vơi, không biết mình sẽ trải qua mùa hè này ra sao.

Tôi đang đứng trước rất nhiều lựa chọn và không biết phải rẽ theo hướng nào.

Đã đến lúc tôi buộc phải suy về tương lai dù chẳng thích gì. Bố mẹ, thầy cô, bạn bè cứ dồn dập đặt câu hỏi, sau này tôi sẽ làm gì, muốn trở thành người như thế nào. Bản thân tôi cũng không có câu trả lời chính xác. Đầu óc tôi rối tung với những ý nghĩ hỗn độn, nhưng tôi biết, có một nguyên nhân sâu xa khiến tôi rơi vào tình cảnh này.

Đó chính là Nagamine Mikako.

Bởi cô mà tôi không thể quyết định rõ ràng con đường tương lai và tự đổ lỗi cho bản thân, coi mình là một đứa kém cỏi, dù những chuyện này chẳng liên quan gì đến nhau.

Trước tiên, Nagamine không phải là bạn gái tôi, tiếp nữa cô cũng chưa từng một lần bảo tôi phải thế này thế kia. Nagamine chỉ là một người bạn cùng lớp cấp hai thân thiết của tôi mà thôi.

Mùa hè năm lớp Chín, Mikako được lựa chọn trở thành, thành viên Quân đội không gian Liên Hợp Quốc và đột nhiên biến mất. Nghe nói, cô đang lái Tracer trong vũ trụ để tìm kiếm sinh vật Tarsian. Cô chỉ là một cô bé học sinh cấp hai thôi mà? Nghe có vẻ rất ngớ ngẩn, đến tôi cũng cảm thấy chuyện mèo đẻ ra chó còn hợp lý hơn.

Điều duy nhất chứng minh câu chuyện tưởng chừng ngỡ ngán này có thật, là hàng chục mail trao qua đổi lại giữa tôi và Nagamine. Chúng tôi không phải người yêu, nhưng giữa tôi và cô có mối liên hệ trên mức bình thường, có thể chia sẻ với nhau vô số điều. Thôi thì, gọi là quan hệ đặc biệt cũng được.

Tôi chỉ là một học sinh trung học rất đỗi bình thường, học hành, ăn uống, đi chơi, đến trường bằng xe buýt, hay trêu mấy thằng bạn là đồ ngốc, thi thoảng mất tập trung lại đưa mắt qua cửa sổ lớp học, băng khuâng ngắm sân trường.... Nhưng ở một góc khuất sâu thẳm trong trái tim, vũ trụ, Tarsian và Nagamine Mikako luôn hiện diện.

Đã vô số lần tôi muốn vứt bỏ hết, quên đi mọi điều về Mikako, coi như không còn liên hệ gì với cô.

Nhưng tôi không thể chặn được mail từ vũ trụ gửi về.

Vượt qua một khoảng thời gian và không gian bao la, chúng mới đến được tay tôi.

Chúng tôi là hai con người ở môi trường hoàn toàn khác nhau, mục đích sống cũng không giống nhau.

Cuộc hành trình của Nagamine vẫn đang tiếp tục, khoảng cách giữa chúng tôi ngày một xa xôi hơn, nhưng suy nghĩ dành cho Nagamine không hiểu sao cứ ngày một nảy nở trong tôi.

Những tình cảm, suy nghĩ đó không đơn thuần là thích, mà là sự quan tâm thiết tha. Tôi nhận thức rõ ràng điều này kể từ khi mail của Nagamine đột ngột dừng hẳn.

Mail cuối cùng cô gửi cho tôi từ Sao Diêm Vương.

Nội dung thông báo vồn vện rằng cô đã tới nơi.

Tôi nhận mail được ba ngày rồi, nhưng chưa mở xem ngay. Cũng từ đó, Nagamine hoàn toàn bất tăm.

Tôi bất an vô cùng, không hiểu chuyện gì xảy ra. Thậm chí tôi tưởng tượng đến tình huống xấu nhất.

Nỗi bất an của tôi chính xác một nửa.

Hạm đội đã tình cờ chạm trán Tarsian. Cuộc đụng độ bắt đầu ở quy mô nhỏ cuối cùng đã bị mở rộng, Lysithea phải chạy trốn quãng đường 1,1 năm ánh sáng nhờ HyperDrive. Nguồn thông tin chưa được xác thực, nhưng hình như sự việc xảy ra cách đây bốn đến năm ngày.

Theo nội dung chi tiết, đây là cuộc chiến đầu tiên khiến phía đối phương thương vong.

Phe ta cũng có một người hy sinh.

Vô số Tarsian xuất hiện. Chúng chiến đấu với ta. Một chiến sĩ hy sinh. Dù thông tin nào cũng đều khiến tôi bị sốc.

Khi biết dự án Nagamine đang phải sống và đối mặt với hiểm nguy.

Kinh khủng hơn, có thể người hy sinh đó....

Chính là Nagamine.

Mới nghĩ đến thôi mà tôi đã đứng ngồi không yên.

Chính vì thế mà khi mail của cô gián đoạn, tôi rất lo lắng.

Tôi sẽ phải sống trong tâm trạng thấp thỏm suốt một năm trời cho đến khi xác nhận được rằng Nagamine có bình yên vô sự hay không.

Liệu có xảy ra trường hợp xấu nhất không? Tôi chỉ còn cách chờ một năm để biết kết quả.

Tôi không muốn nghĩ đến, cũng không chấp nhận việc Nagamine hi sinh.

Nhất định cô còn sống.

Nhưng nỗi hoang mang vẫn treo lơ lửng. Nagamine thật không may mắn. Nếu cô sống cuộc sống của một người bình thường, chắc hẳn tôi và cô đã cùng vào Johoku, trở thành những học sinh cấp ba như bao học sinh khác.

Một năm ròng rã, tôi đã không nhận được mail nào của Nagamine.

Một năm ròng rã, tôi phải sống trong tâm trạng lo lắng bất an, không biết Nagamine còn sống hay đã chết.

Mặc dù chưa có thông tin nào xác nhận cô đã hy sinh, nhưng tôi vẫn thấy trống rỗng như thể trong tim có một lỗ hổng lớn không tài nào lấp đầy cho được. Suốt khoảng thời gian dài, tôi sống không mục đích, chẳng thiết làm bất cứ việc gì.

Chờ đợi dai dẳng trong suy nghĩ miên man về Nagamine quả là khó khăn đối với tôi.

Tôi cố tự nhủ mình là một thằng vô tâm, vô tư và gắng hết sức để không nhớ đến Nagamine nữa. Ấy thế mà không làm được. Tôi không thể. Không chế lại thời gian vô tận và không gian mênh mông của vũ trụ nữa này.

Trong khi tôi cố tỏ ra bình tĩnh thì cả thế giới lại trở nên quá náo loạn sau thông báo Tarsian xuất hiện. Chúng từng biến mất tăm mất tích, giờ lại có cả một quần thể đông đảo ở Sao Diêm Vương như trong phim khoa học

viễn tưởng. Trái đất chấn động với tin tức quân đoàn Tarsian sắp xâm chiếm địa cầu.

Trên thực tế, do sự biến mất của Lysithea nên quân đoàn Tarsian cũng đã di chuyển tới một nơi nào đó. Sự hỗn loạn tạm thời lắng xuống, tuy vậy, vô số ý kiến phản hồi rộ lên, nhiều nhất trong số đó là " Phải nhanh chóng củng cố mạng lưới phòng vệ mang tính toàn cầu! "

Các nước được dịp thở dài ngao ngán vì một khoản tiền khổng lồ trong ngân sách quốc gia lại tiếp tục bị đẩy cho những hoạt động quân sự của Quân đội không gian Liên Hợp Quốc.

Dù ít nhưng cũng có những người lên tiếng phê phán việc bùng bít thông tin của Quân đội không gian Liên Hợp Quốc và các đơn vị trực thuộc, nhân khi có người hy sinh trong trận chiến với Tarsian. Danh tính người này không được công bố, vì vậy, gia đình của các thành viên được tuyển chọn và đã liên hệ với nhau để lên danh sách hạm đội. Tuy vẫn chưa đầy đủ nhưng nội dung danh sách được công bố trên phương tiện truyền thông đã gây ra một làn sóng dữ dội. Toàn bộ 218 thành viên tuyển chọn ở Nhật đều là nữ, độ tuổi trung bình là 16,5 hầu hết vẫn còn vị thành niên. Nagamine đã kể cho tôi về thành phần của hạm đội. Vì sao họ lại lựa chọn như thế? Tôi rất tò mò muốn tìm hiểu sự thật đằng sau tiêu chuẩn tuyển chọn kỳ dị này.

Quốc hội đã yêu cầu một cuộc họp khẩn, bộ trưởng bộ Quốc phòng phải trả lời các chất vấn của đảng đối lập. Lý lẽ của họ là, bên trong Tracer được thiết kế rất nhiều chức năng, vì vậy phải giảm bớt không gian sinh hoạt. Xét về yếu tố chiều cao, đối tượng phù hợp nhất với khoang lái kiểu này là các cô gái trẻ tuổi. Ngoài ra, theo các dữ liệu có được từ nhân viên làm việc trong vũ trụ gần đây, khả năng chịu đựng căng thẳng ở môi trường không gian của nữ giới tốt hơn hẳn nam giới, nên đối tượng được ưu tiên tuyển chọn là nữ.

Nghe sắc mùi hư cấu, đúng là hư cấu.

Sức nóng của cuộc họp lên đỉnh điểm, nhưng họ đã chuyển sang đề cập các vấn đề quân sự, để câu chuyện tuyển chọn kia chìm xuống.

Bước sang năm lớp Mười một, tôi đã bình tĩnh hơn.

Không phải tôi đã lãng quên câu chuyện của Nagamine, tôi vẫn vô thức hướng về phía cô nhưng đồng thời cũng quen với việc không còn nhận được mail nào nữa.

Tarsian không xuất hiện trở lại, mọi thứ trở nên yên ắng. Việc xây dựng hệ thống phòng ngự tạm thời được gác sang một bên, thế giới tiếp tục vận hành bình thường.

Cuộc sống cấp ba của tôi yên bình đến mức nhàm chán. Tôi luôn mong chờ sự kiện đặc biệt nào đó sẽ xảy ra.

Một ngày tháng Sáu, sau giờ học.

Kết thúc buổi sinh hoạt câu lạc bộ, tôi định ra về thì phát hiện tủ giấy đã bị mở từ lúc nào. Dường như có một bí mật được sắp sẵn trong đó. Tình huống này rất hay xảy ra trong các cuốn manga, còn tôi thì không tưởng tượng nổi mình trở thành main chính may mắn. Phong thư nhỏ nhắn trắng muốt, không đề tên người gửi hay người nhận. May mà không phải kiểu thư nguy hiểm như thư thách đấu.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, dáo dác nhìn xung quanh để xem có ai bắt gặp không rồi hấp tấp nhét lá thư vào ba lô.

Về đến nhà, tôi phi thẳng vào phòng, khóa trái cửa rồi vội vã lôi phong thư ra.

Tôi để phong thư ngay ngắn lên bàn học, lùi lại vài bước chân, neho mắt ngắm nghía như thể đang nghĩ xem nên làm gì với nó. Sự ngập ngừng thừa thãi này tốn chừng ba giây.

Với một gã trai mười bảy tuổi như tôi, những thứ thuần khiết và giản dị sẽ phát huy hiệu quả tuyệt vời, giống như ngựa thích cà rốt hay mèo thích nhánh cỏ mèo. Tôi cũng không phải là trường hợp ngoại lệ.

Nôn nóng mà thận trọng, tôi dùng kéo cắt mép phong thư, từ từ rút lá thư bên trong ra.

Trái ngược với phong thư mộc mạc, giấy viết thư có màu hồng phấn. Chỉ vậy thôi đã đủ làm gã thanh niên mới lớn phải xốn xang. Khả năng phân tích tiếng Nhật của tôi bỗng dưng sụt giảm nghiêm trọng. Câu chữ tôi đều hiểu cả, thế mà không hiểu sao việc đọc nó lại như tốn nhiều thời gian đến vậy.

Người viết thư là một cô gái tên Takatori Yoko. Cái tên nghe lạ hoắc.

Cô học lớp 10-A, tức là dưới tôi một khóa.

Trong thư chẳng có câu nào thẳng thừng như " Em mến anh" hay đại loại thế.

Senpai....

Sau buổi học ngày mai, mình gặp nhau một chút được không ạ? Em sẽ chờ Senpai ở băng ghế cạnh hồ thủy sinh. Em để tóc dài và đặt một tập thơ của Hermann Hesse trên đầu gối.

Đối với tôi, ngày hôm sau như dài ra đằng đằng. Buổi học sao mà lâu thế.

Tôi đã thử dò hỏi các đàn em khóa dưới trong câu lạc bộ bắn cung nhưng ai cũng tôi bằng ánh mắt chằm chọc. Đành kiên nhẫn chờ thời gian trôi vạy.

Cuối cùng, Khoảng cách đó cũng tới.

Đúng là có cô bé tóc dài đang dán mắt vào tập thơ Hesse trên đầu gối, ngồi chờ ở băng ghế gỗ ngay cạnh hồ thủy sinh như cô mô tả trong thư. Tôi tiến lại gần, đang do dự không biết nên bắt chuyện như thế nào thì như có linh cảm, cô ngẩng mặt lên. Dù đã chuẩn bị tinh thần nhưng tình huống bất ngờ như thế đã đâm cho tôi một cú phủ đầu, khiến tôi ú ớ chẳng nói được câu nào.

-Em đã lo rằng anh không tới... Thực ra em đã nhận ra anh từ cách đây cả chục mét rồi. Chào anh, em là Takatori Yoko.

Cô gái này đã ngồi đây chờ tôi.

Suốt cuộc trò chuyện, cô không hề thổ lộ tình cảm của mình hay đề nghị hẹn hò với tôi. Tôi không nhớ chi tiết nhưng trước lúc ra về, cô nói, "Không nên để ảnh hưởng đến việc luyện tập của anh." Hình như đại khái tôi đã hẹn gặp cô lần sau hay ngỏ ý mượn tập thơ của cô. Khi cô đi rồi, trong tay tôi đã cầm tập thơ nhỏ xinh của Hesse. Tôi hoàn toàn sập bẫy của cô gái ấy. Hành trình hò hẹn của tôi và Takatori Yoko chính thức bắt đầu. Mỗi quan hệ giữa chúng tôi trong sáng như một bức tranh. Chúng tôi thường đến những nơi Takatori thích. Nhiệm vụ chính của tôi là tháp tùng cô.

Tất nhiên tôi còn phải tham gia câu lạc bộ nên chỉ gặp cô ngoài khoảng thời gian đó. Cô luôn giúp tôi lên kế hoạch hẹn hò để tận dụng tối đa những lúc tôi rảnh rỗi, cứ như một thư ký riêng mẫn cán.

Khi thì tới bảo tàng, khi thì đi thư viện, lúc lại ghé vào sảnh nhà hát dọc đường đi học về...Cô lựa chọn toàn những địa điểm linh hoạt, đúng là

một mối quan hệ nam nữ trong sáng. Tôi hầu như không bao giờ bước chân đến nơi công cộng như thế, nói thẳng ra, những địa chỉ có vẻ chán phèo đó chưa từng khiến tôi quan tâm. Vậy mà đi cùng Takatori, tôi lại cảm thấy vô cùng phù hợp, thậm chí còn thích thú với sự tầm thường của chúng.

Tôi đã vô tình so sánh Nagamine với Takatori.

Xét về tuổi tác. Nagamine lớn hơn một tuổi, nhưng Takatori có vẻ chín chắn hơn. Điều này chẳng có gì vô lý, bởi trong hình dung của tôi, Nagamine mãi mãi là một cô bé học sinh lớp Chín. Cô không trưởng thành mà cứ đứng yên một chỗ, mặc cho dòng thời gian trôi.

Takatori Yoko thì rất chín chu, cách cư xử hay kiểu nói chuyện điều có vẻ tỏ ra người lớn. Cô thông minh, chiều cao và dung mạo đều ổn. Không phải ổn, mà thừa nhận rằng cô rất xinh. Điều đó làm tôi không khỏi hoài nghi, thế éo nào một cô gái xinh đẹp, thông minh như vậy lại để ý đến tôi?

Theo lời cô thì Terao Noboru, nam sinh lớp Mười một của câu lạc bộ bắn cung đang rất được các nữ sinh để ý, tuy vậy, "Chàng ta" có vẻ khá lạnh lùng và khó hiểu. Ngay cả các bạn nam còn khó nói chuyện với cậu Terao này chứ đừng nói nữ, nếu muốn tấn công thì phải có đủ dũng khí tiếp cận cơ.

Ôi...mọi người nghĩ sai về tôi rồi.

Chuyện của Nagamine cứ ám ảnh tâm trí nên tôi không muốn kết thân với bất kỳ ai mà thôi. Có lẽ bởi thế nên bạn bè xung quanh cho rằng tôi là kẻ khó gần.

Takatori chắc cũng tiếp cận tôi vì hiếu kỳ.

Nhưng rõ ràng, cô đã lấp đầy khoảng trống trong lòng tôi. Trái tim tưởng chừng hóa đá của tôi nay tan chảy vì cô. Tôi không rõ bản thân mình đã thích Takatori hay chưa. Dù thế nào, tôi cũng thực sự biết ơn cô. Nhờ cô

mà tôi có thể trải qua một thời thanh xuân bình thường như bao học sinh trung học khác.

Có một tuổi trẻ hạnh phúc đương nhiên là điều tốt, nhưng không hiểu sao, tôi lại thấy tội lỗi. Tôi không tài nào quên được Nagamine. Dường như cô đã khóa chặt cánh cửa sâu thẳm trong tôi mất rồi. Chính sự hiện diện của Nagamine đã ngăn trái tim tôi nghiêng về phía Takatori. Một mặt, tôi bị cuốn vào vòng xoáy cùng Takatori, mặt khác, cội lòng khép kín của tôi đã ngăn cản mối quan hệ mới này tiến triển thêm nữa.

- Anh Terao, anh đang dựng một bức rào chắn mà không ai vượt được. Nhưng một lúc nào đó, em sẽ nhất định sẽ phá bỏ được nó cho mà xem.

Tôi vẫn nhớ giây phút đó, giây phút Takatori nói với tôi với ánh mắt như xuyên thấu tâm can tôi.

Tuy chuyện chúng tôi không phải câu chuyện ngụ ngôn về gió bắc và Mặt trời, nhưng tôi cảm thấy tình cảm của Takatori giống như ánh nắng ấm áp, trong khi sự lạnh lùng vô dụng của tôi chỉ khiến người khách bộ hành càng quấn chặt thêm chiếc áo khoác vào người mà thôi.

Gần tới ngày có thể biết được tình trạng của Nagamine.

Ấy là lúc tôi bị kéo về hiện thực, phải đối mặt với chính mình.

Ngày hôm ấy, tôi thu hết quyết tâm.

Tôi đang chờ đợi tin tức từ Nagamine và phải quyết định xem liệu có nên đi xa hơn với Takatori hay không. Suốt cả thời gian dài, tôi đã loay hoay không biết phải làm gì, cũng không đưa ra được đáp án nào cho bản thân.

Dường như Takatori cũng thấu hiểu quyết tâm của tôi. Có lẽ khi rũ tôi trốn tập ở câu lạc bộ, cô đã nhận ra nét buồn thoáng qua trên khuôn mặt tôi

lúc tôi gật đầu đồng ý....

Vừa xuống xe điện rồi rời khỏi nhà ga, chúng tôi đã gặp ngay cơn mưa lạnh tháng Chín. Tôi bung chiếc ô gấp, che cho cả hai.

Takatori không nói gì, lặng lẽ ngả vào vai tôi. Cánh tay mảnh mai, trắng ngần dưới ống tay áo đồng phục mùa hè sắp không mặc tới nữa thì thoảng lại chạm vào tay tôi. Mềm mại và lại ngắt.

Bước qua những bậc thang, tôi nghĩ, mình phải nói một điều. Sắp tới nhà Takatori rồi.

Tôi dừng chân, đứng trước mặt cô.

- Anh xin lỗi, chúng ta chỉ nên thế này thôi

- Em hiểu rồi...

Takatori khẽ gật đầu, lí nhí nói. Tôi chìa ô ra nhưng cô đã chạy thẳng vào màn mưa.

Tôi chậm rãi bước lên các bậc thang bê tông mà không ngoái đầu nhìn lại.

Nỗi nhung nhớ dâng trào trong lòng .

Ngày hè năm ấy, tôi và Nagamine cùng trú mưa trong chiếc chòi nhỏ ở trạm xe buýt. Con đường tới trường của tôi đã thay đổi, nơi mà tôi ghé qua lúc tan học và cả người đi bên tôi cũng thay đổi rồi. Suốt hai năm qua, tôi không đi lại con đường cũ. Nhưng tất cả cảnh vật hầu như không thay đổi. Trạm xe buýt nhỏ bé vắng lặng cũng chỉ già đi hai tuổi mà thôi. Bất giác, tôi lại trở về nơi cũ kỹ chứa bao nhiêu kỷ niệm đó. Tôi chạy vào trú mưa, cảm giác thật dễ chịu và thanh thản.

Khách trú mưa vẫn chẳng có ai. Đám mèò hay ra tụ tập hay cũng chẳng còn con nào. Tôi ngồi xuống băng ghế, vắt tay áo sơ mi ướt sũng. Tự chế nhạo mình là gã ngốc nghếch, tôi ngẩng lên ngắm bầu trời, chờ tạnh mưa. Sau cuộc hành trình một năm dài dằng dặc, mail của Nagamine cũng đã đến tay tôi.

Nội dung mail bị bỏ dở, nhưng không thể nhầm được, nó được gửi sau khi warp-out.

Tức là Nagamine vẫn còn sống.

Tôi thanh thản đón nhận niềm vui.

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Tháng Chín Năm 2047 Hệ Sao Thiên Lang

"Sirius Line β ", địa điểm warp-out của Lysithea là khoảng không gian tăm tối, không hề có một ngôi sao nào xung quanh.

Vào khoảng cách warp-out, Mikako đang lái Tracer về ga ra thu hồi.

Khi tiếng đếm ngược vang vọng trong Lysithea đếm đến mười, toàn bộ nguồn điện phụt tắt, cả chiến hạm chìm trong bóng tối.

Container đang chờ Tracer của Mikako cũng dừng chuyển động.

Để an toàn, nguồn điện trên Tracer cũng bị cưỡng chế ngắt đi. Mikako chỉ có một mình, bị màu đen vây kín trong buồng lái.

Tarsian đã ghé thăm một cách tình cờ. Và đây là trận chiến thực sự đầu tiên.

Nhiệt huyết chưa nguội bớt, trống ngực cô vẫn đập dồn, hơi thở gấp gáp, đầu gối run rẩy.

Nhưng nỗi sợ hãi khi đối đầu với Tarsian còn mạnh hơn cả niềm vui chiến thắng, khiến Mikako như bị đóng băng.

Cô không thể miêu tả nỗi cảm giác hoảng hốt lúc lọt vào cái lồng đàn bởi các xúc tu của Tarsian. Những xúc tu đó còn co rút, động đậy khi gươm ánh sáng chém đứt. Kết thúc trận chiến, cô không còn được cảm giác mệt mỏi nhưng thư thái thường gặp mỗi khi hoàn tất một buổi diễn tập.

Đây hoàn toàn không phải một câu lạc bộ!

Mikako thấy lòng trống rỗng. Cô buộc phải chấp nhận một thực tế không gì lay chuyển được.

Cô độc trong bóng tối.

Cô chỉ muốn nhanh chóng quay về với người thân. Cô muốn tự hào về những điều cô từng thấy, từng làm, về tất cả mọi chuyện đã xảy ra. Nếu chắc chắn có một ngày như thế, cô có thể vượt qua những khó khăn này dễ dàng hơn.

Khoảng khắc dịch chuyển, cả khoang tàu rung lắc dữ dội. Bước sóng quá mạnh khiến các bộ phận bên trong Tracer phát ra tiếng kêu títt liên hồi. Chưa bao giờ Mikako thấy khó chịu đến mức này, như thể các tế bào của cô đã bị chà giã nát. Cô đang bị hút tới một không gian nào đó. Thật lạ lẫm!

Quá trình dịch chuyển hoàn tất chỉ sau vài giây.

Tracer có điện trở lại, Container cũng có điện và từ từ chuyển động. Thông báo vang lên, tuyên bố thao tác dịch chuyển đã kết thúc.

Cơ chế trong chiến hạm đã phục hồi ổn thỏa, nhưng vẫn cần thêm chút thời gian để các kỹ sư vận hành máy móc. Nỗi bất an từ từ biến mất, nhưng sự mệt mỏi không biết bao giờ mới hết. Mikako vẫn chưa lấy lại được cân bằng cơ thể.

Ôi, mình phải báo cho Noboru!

Mikako xoay người, vươn tay, cố sống cố chết nhặt chiếc điện thoại di động lăn lóc trên sàn. Những ngón tay cứng đờ khiến cô không thể tiếp tục soạn mail, đành nhấn luôn nút gửi đi.

Liệu có tới nơi không nhỉ?

Phải mất khá khá thời gian, điện thoại mới hiển thị được thời gian cần thiết để gửi mail vì việc xác định vị trí hiện tại rất khó khăn.

<398 ngày 13 giờ XX phút XX giây>

Chiếc điện thoại vận dụng hết khả năng của mình và khiêm tốn hiển thị kết quả như trên.

Thế này thì người nhận mail sẽ là Noboru học lớp Mười một.

Một cảm giác buồn đến khó tả trào dâng trong lòng Mikako.

Mikako bò ra khỏi khoang Tracer rồi tụt xuống định tắm một lượt thỏa thích dưới vòi sen rồi quay về phòng. Đúng lúc đó, một tiếng gọi bất chợt vang lên.

Tiếng gọi vọng lại từ phía cầu chiến hạm.

Khu vực sinh hoạt của các thành viên trong quân đoàn Tracer như Mikako và khu vực sinh hoạt của nhân viên chiến hạm nằm riêng biệt và được nối với nhau bởi một cây cầu. Hai bên hầu như không có cơ hội gặp mặt nhau.

Mikako mới chỉ nghe đồn rằng, phía bên kia cầu có khoảng ba mươi người. Khi biết người cho gọi mình là Tổng tư lệnh, chức vụ còn cao hơn cả chỉ huy chiến hạm, cô đã vô cùng ngạc nhiên.

Quãng đường qua cầu dường như dài ra vô tận.

Mikako được mời đến phòng Tổng tư lệnh. Dù đã nhìn thấy tổng tư lệnh vài lần trên các video, nhưng đây là lần đầu tiên gặp mặt trực tiếp, cô không khỏi căng thẳng. Ông tên là Gilbert Locomoff, khoảng năm mươi tuổi, có đôi mắt màu xanh lơ.

Ông chào đón Mikako bằng khuôn mặt hiền từ và trò chuyện cùng cô bằng tiếng Nhật lưu loát.

- Xin chào, Cô Nagamine.

Tổng tư lệnh ra hiệu cho cô ngồi xuống ghế.

- Nhờ sự xuất sắc của cô mà chúng ta đã có thể thu thập được các dữ liệu cô cùng quý giá liên quan Tarsian. Thực lòng tôi vô cùng cảm ơn cô.

Ông chìa tay, Mikako liền bắt tay ông.

- Tôi nghĩ phải có phần thưởng gì đó dành cho sự nỗ lực của cô. Trên chiến hạm này, cuộc sống của cô có thoải mái không? Cô có mong muốn gì không, một thứ đồ ăn đặc biệt chẳng hạn?

Họ muốn dành cho cô một phần thưởng, nhưng cảm giác bị đối xử như một đứa trẻ con khiến cô chẳng vui vẻ chút nào.

- Thay vì như vậy, tôi muốn tư lệnh giúp tôi giải đáp một câu hỏi. Xin tư lệnh hãy thành thật trả lời.

- Cô hỏi đi

- Tổng tư lệnh chỉnh lại tư thế ngồi trên ghế cho ngay ngắn.

- Cuộc chiến với Tarsian có đúng đắn hay không?

Người đối diện im lặng.

- Tarsian có phải là kẻ thù của chúng ta không?

Tổng tư lệnh rơi vào trầm tư.

- Thẳng thắn mà nói thì chính tôi cũng không hiểu. Chúng ta vẫn chưa có cách nào để giao tiếp với họ. Theo kết quả phân tích rất nhiều hiện vật từ

di tích Tarsian, không thể lần ra đầu mối về ngôn ngữ của họ. Có lẽ phía họ không tồn tại thứ tương đương với chữ viết của chúng ta.

- Vậy thì phải chăng việc chúng ta chiến đấu với họ là phi nghĩa?

-Ồ, chỉ còn cách chiến đấu thôi. Bên ta đã có người hy sinh. Nếu không phải chiến đấu, họ sẽ đánh bại chúng ta.

- Lần tới, nếu gặp lại Tarsian, chúng ta lại tiếp tục dùng vũ lực?

- Chúng ta sẽ làm theo mệnh lệnh, tùy tình hình mà đánh giá có sử dụng vũ lực hay không.

- Tôi hiểu rồi. Làm theo mệnh lệnh nhĩ...

Tư lệnh Locomoff cúi thấp đầu, âm điệu trong giọng nói của ông chợt thay đổi.

- Đúng, Tôi muốn hỏi cô một điều. Trong khi chiến đấu, cô từng bị các xúc tu của Tarsian cuốn lấy đúng không? Đó có phải là một loại vũ khí không?

- Nói thế nào nhĩ.... Ban đầu tôi cảm thấy không giống một cuộc tấn công, nhưng họ đã chuyển sang tấn công thật. Cảm giác bị nhìn bằng một nhãn cầu to tướng thực sự rất tồi tệ, rất đáng xấu hổ.

- Xấu hổ vì bị nhìn ư? Tôi hiểu rồi. Họ cũng đang muốn tìm kiếm chúng ta chẳng? Thôi được, cảm ơn cô. Hôm nay cô không cần trực ca, cứ từ từ nghỉ ngơi đi. Hạm đội sắp có một cuộc hành trình lớn. Chúng ta sẽ sử dụng Shortcut Anchor để dịch chuyển. Điểm đến lần này là hệ Sao Thiên Lang, cách Trái đất 8,6 năm ánh sáng. nếu có người cần liên lạc, cô chỉ còn thời gian trong hôm nay và ngày mai thôi.

Cách Trái đất 8,6 năm ánh sáng...

Chỉ mới nghe thế thôi cô đã thấy xa xôi lắm rồi.

.....

Noboru ơi,

Bây giờ, Mikako đang ở nơi cách Trái đất 1,1 năm ánh sáng

Noboru học lớp Mười một rồi nhỉ?

Không biết mail hôm qua có tới nơi không. Xin lỗi cậu vì nó còn dang dở nhé. Mình định thông báo đại khái tình hình vì sao mình không liên lạc, và vì sao mail mãi một năm mới đến tay cậu.

Ừm, Tarsian đã bất ngờ xuất hiện. Hạm đội quyết định sử dụng HyperDrive khẩn cấp nên mình không có thời gian soạn mail.

Mình chỉ có thể nói với cậu rằng, mình vẫn bình an vô sự. Mail đó được gửi gấp ngay sau khi mình warp-out đấy.

Xin lỗi nếu có lỡ làm cậu lo lắng.

Có khi Noboru đã mệt mỏi vì chờ đợi và quên luôn Mikako rồi cũng nên.

Dù sao thì Mikako cũng đang rất khỏe mạnh.

À, còn một việc quan trọng.

Chiến hạm lại sắp dịch chuyển lần nữa.

Lysithea sẽ dùng Shortcut Anchor để nhảy một bước rất dài, điểm đến cách Trái đất tới 8,6 năm ánh sáng.

Mikako thực sự sẽ đi vào vũ trụ xa thật xa.

Nên giải thích thế nào nhỉ? Điều này có nghĩa là, mail của chúng ta sẽ mất tận Tám năm bảy tháng để đến được tay đối phương.

Chúng mình cứ như cặp uyên ương bị ngăn cách bởi Trái đất và vũ trụ ấy.

Mail tiếp theo đến nơi, lúc đó, Noboru đã hai mươi tư tuổi rồi.

Không biết khi ấy, cậu còn nhớ tới Mikako nữa hay không?

Vậy thôi...Ngủ ngon nhé.

-- Từ Mikako, nữ anh hùng trong một vở bi kịch --

Khung cảnh nơi hạm đội Lysithea warp-out nhuộm nỗi buồn man mác.

Ở đây có thể trong thấy vầng Mặt trời đỏ rực và những hành tinh chuyển động xung quanh.

Trong giai đoạn điều tra tìm kiếm các Shortcut Anchor, người ta đã phát hiện ra hành tinh thứ tư có môi trường gần giống với Trái đất và đặt tên Agarthā.

Đêm hôm trước, các thành viên trong quân đoàn Tracer được tập trung tại phòng ăn để nghe thuyết trình sơ lược về kế hoạch thăm dò Agarthā.

Kế hoạch ngắn hạn là tiến hành điều tra toàn bộ bề mặt Agarthā để tìm kiếm dấu vết của nền văn minh Tarsian. Kế hoạch dài hạn là xây dựng căn cứ trên hành tinh này. Người ta mong muốn sẽ tiến được xa hơn trong vũ trụ để thăm dò Tarsian.

Tuy nhiên, đó chỉ là khái quát sơ bộ, các mốc thời gian cụ thể phải dựa vào quá trình điều tra mới có thể quyết định chính xác.

Warp-out xong, hạm đội lập tức di chuyển vào quỹ đạo vệ tinh của Agartha.

Họ mất nửa ngày để chụp ảnh bề mặt hành tinh và lập ra bản đồ khá chi tiết.

Dựa vào bản đồ đó, chỉ huy sẽ phân khu vực phụ trách điều tra cho các chiến hạm, trong đó có Lysithea. Hạm đội sẽ được tổ chức thành các nhóm và tiến hành phân công nhiệm vụ cho từng thành viên.

Một nửa số Tracer sẽ đáp xuống Agartha để tiến hành điều tra, nửa còn lại ở trong các chiến hạm, mười hai tiếng giao ca một lần, các thành viên khác có thể nghỉ ngơi và chờ lệnh điều động. Nếu không có vấn đề gì đặc biệt, theo lịch trình, toàn bộ mạng lưới điều tra sẽ hoàn tất trong vòng một tháng.

Khoảng chục chiến hạm từ từ hạ xuống, tiến đến khu vực thăm dò đã phân chia.

Trong ngày đầu tiên, mỗi chiến hạm sẽ cử đội năm mươi Tracer đầu tiên bắt tay vào điều tra Agartha.

Xâm nhập vào bầu khí quyển của hành tinh này và tận mắt chứng kiến cảnh vật trên mặt đất phía dưới chân, Mikako nhẹ nhõm vô cùng.

Đôi mắt cô tràn ngập một màu xanh nhung nhớ.

Hành tinh Agartha được bao phủ bởi bạt ngàn cây cỏ.

Từ lúc lên căn cứ Mặt trăng, cô phải sống cuộc sống như bị giam lỏng, khắp không gian, nơi nơi đều là sắc kim loại chán ngắt. Ngay khi đặt chân đến những hành tinh lớn trong hệ Mặt trời và vệ tinh của chúng, cô cũng chưa bao giờ cảm nhận được sự sống.

Hơn một năm trời phải chịu môi trường căn cõi, giờ được chìm trong không gian xanh mát của Agartha, cô thấy mình như đang hồi sinh.

Những đám mây trắng muốt như bông đang trôi lững lờ, nhìn qua chúng, cô thấp thoáng thấy đồng cỏ non và những cánh rừng bạt ngàn. Độ cao càng giảm, cảnh vật trên hành tinh này càng trở nên rõ ràng hơn. Nơi đây có núi, có đồi, có thung lũng, có các dòng sông và ánh sáng phản chiếu xuống mặt nước hồ lấp lánh.

Toàn bộ năm mươi Tracer, tới độ cao 1.000m thì bắt đầu tản ra bốn phía. Cảnh tượng giống hệt một tán ô đang xòe rộng.

Nhóm năm Tracer, trong đó có Tracer của Mikako phụ trách khu vực khá gần. Cô liền điều khiển Tracer bay thẳng đến đó.

Toàn đội đang bay rất thấp, có thể dễ dàng nghe thấy tiếng động cơ.

Cảnh tượng vô cùng sống động.

Mikako cảm tưởng mình là người đầu tiên phát hiện ra sự tồn tại của một hành tinh đầy sự sống ngoài Trái đất, được chạm vào và thưởng thức quang cảnh nơi này.

Các đội lần lượt tiếp cận phạm vi phụ trách, đội hình bắt đầu phân tán.

Lúc này, chỉ có mình Mikako đơn độc.

Cô đáp xuống mặt đất, trên một thảo nguyên mướt mà.

Có vô số động vật nhỏ bé ở thảo nguyên dưới chân Tracer, chúng vội vã chạy trốn như thể vừa bị đánh thức. Khoảnh khắc Tracer xuất hiện trong ánh mặt trời, chúng lẫn nhanh vào các bụi cỏ và biến mất dạng.

Khu vực Mikako phụ trách có dạng hình vuông, mỗi cạnh dài khoảng 100km. Nó rộng hơn cô tưởng. Nếu tìm kiếm kỹ, hẳn sẽ nhọc lắm.

Nhưng Mikako vẫn tuân theo mệnh lệnh và bắt đầu thăm dò.

Tracer bước từng bước, chậm rãi di chuyển trên mặt đất.

Những thao tác cơ bản cô từng luyện tập trên căn cứ Mặt trăng, đến nơi này mới phát huy tác dụng.

Phóng tầm nhìn ra xa, tưởng như khắp nơi đều là đồng cỏ, có muốn tìm ra dấu vết của Tarsian cũng không thấy.

Cuộc hành trình tẻ ngắt của cô bắt đầu.

Dấu vết ư? Để làm gì?

Rõ ràng ở giai đoạn lập bản đồ, không hề phát hiện thấy công trình có kết cấu trên bề mặt hành tinh.

Mikako thao tác trong khoảng hai tiếng đồng hồ, sau đó, cô phó mặc Tracer tự vận hành.

Cô tấm tắc trước trước khung cảnh gần giống Trái đất.

Nhưng thực tế, trên Trái đất không có cảnh vật thế này.

Thiên nhiên của Agartha hoàn toàn không có sự can thiệp của bàn tay nhân loại. Một hành tinh tràn trề nhựa sống, nhưng dường như lại không tồn tại một loài sinh vật có ý thức tương tự con người.

Thay vì chú ý tới sự việc khác biệt mang tính quyết định đó, Mikako lại chỉ cảm thấy nhớ nhung lưu luyến địa cầu.

Thảm cỏ lao xao . Gió bắt đầu thổi. Những đám mây đen bỗng ùn ùn kéo đến, che phủ cả bầu trời.

Mikako dừng Tracer lại.

Ôi, mưa.

Những hạt mưa lộp độp từ trên trời trút xuống chẳng khác gì cơn mưa mùa hè ở Trái đất.

Mưa táp quá mạnh khiến Tracer phải khá khó khăn mới đứng vững được. Lớp nước mưa như thay một tầng áo mới cho bề mặt hành tinh này. Ánh nắng le lói hắt qua những đám mây, rơi xuống như ánh đèn sân khấu. Mikako ngược nhìn bầu trời, mắt ngân ngấn nước.

Mình muốn được chạm vào những giọt nước mưa này.

Mình thèm được tới tiệm tạp hóa, cùng ăn kem với cậu ấy.

Mikako nhắm nghiền hai mắt, để mặc cho cảm xúc trào dâng.

Noboru ơi, mình muốn gặp cậu.

Nước mắt lăn dài trên má, rơi xuống thấm ướt cả vạt váy đồng phục của cô.

.....

Noboru hai mươi tư tuổi ơi,

Mình là Mikako mười lăm tuổi đây.

Này, Cho đến giờ, mình vẫn cực kỳ, cực kỳ thích Noboru đấy.

Mikako nhấn nút gửi những dòng tin chứa bao nhiêu cảm xúc và hy vọng .

Cầu trời cho mail đến nơi.

Kể từ được đưa lên vũ trụ, vất vả rèn luyện các kỹ năng, cô bận rộn đến mức không có thời gian nhìn lại bản thân.

Đủ rồi, mọi thứ đều có giới hạn của nó.

Cô bật khóc. Để mặc mình trôi theo dòng cảm xúc, cô khóc như thể chưa từng đọc khóc.

Suốt một năm qua cô không hề khóc, để giờ đây, nước mắt cứ thế tuôn rơi không kìm nén được.

Mikako khóc, khóc cho đến lúc nước mắt cạn khô, toàn thân là đi không còn chút sức lực nào, rồi vùi mình thật sâu vào nệm ghế lái.

Đột nhiên, cô nghĩ tới một người.

Người đó là ai?

Vào khoảng khắc một luồng ánh sáng chói lòa rọi thẳng tới, cô nhắm mắt lại.

Trong chốc lát, những hình ảnh quá khứ liên tiếp ủa về, xuất hiện sống động đến lạ lùng.

Căn hộ chung cư cao tầng, mình đang mặc bộ trang phục đấu kendo, mình đang đứng bên rào chắn, chờ chuyển tàu chở hàng đi ngang qua... Phòng học vắng ngắt không một bóng người, cái bàn lộn xộn đầy sách vở, trên bảng đen vẽ nguệch ngoạc hình ảnh Terao Noboru và Nagamine Mikako che chung một chiếc ô... Noboru chở mình trên xe đạp... Mình đang tựa vào vai Noboru, lim dim ngủ theo từng nhịp rung lắc của xe buýt...

Những hình ảnh đó như một cuốn album đang chậm chậm mở ra trong tim cô, tấm nào cũng khiến cô nhung nhớ da diết.

Nhưng ai đó đang lén nhìn cô. Nhìn bằng con mắt rất to.

Bóng dáng Tarsian thoáng lướt qua tầm nhìn.

Bất giác, Mikako ngẩng mặt lên.

Cô đang bay lơ lửng, đối diện với một người trên thảo nguyên bát ngát.

Đó là một ảo ảnh của chính cô.

- Đây, cuối cùng cậu cũng tới đây rồi!

Mikako ảo ảnh bắt chuyện bằng giọng nói dịu dàng.

- Để trưởng thành, cậu cần phải nếm trải đủ thử thách và đau đớn. Cậu phải tiến thật xa, xa mãi vào dải Ngân hà bất tận kia. Hãy làm như vậy nhé, tất cả các cậu....

Gương mặt buồn rầu, Mikako lắc đầu từ chối như một đứa trẻ.

- Nhưng mình chỉ muốn gặp Noboru thôi. Mình chỉ muốn nói với cậu ấy rằng mình thích cậu ấy...

Nước mắt tưởng chừng đã cạn, vậy mà một lần nữa tuôn rơi.

Mikako lại khóc. Phòng học trường cấp hai vắng lặng, cô đang gục mặt trên bàn.

Ánh tà dương chiếu vào, nhuộm căn phòng thành một màu rực đỏ.

- Sẽ ổn thôi mà. Nhất định cậu sẽ gặp lại Noboru.

Lần này, có một Mikako trưởng thành vỗ về Mikako đang khóc nức nở.

Mikako trưởng thành chào tạm biệt và quay lưng bước đi. Khi Mikako trưởng thành quay đầu lại, hai Mikako đã bị ngăn cách bởi một đường ray. Cô muốn chạy theo Mikako trưởng thành, nhưng thanh chắn tàu đã hạ

xuống. Đoàn tàu JR chở hàng vun vút lao ngang qua tầm mắt. Thế chỉ còn mình Mikako đang đứng đây.

Cả thanh chắn và đường ray bỗng dường như biến mất.

Thảo nguyên của Agartha lại bao trùm tầm mắt cô.

Mưa đã tạnh. Những lá cỏ xanh mơn mơn ướt nước đã rung rinh.

Thế là thế nào nhỉ? Chỉ là giấc mơ thôi sao? mình đã ngủ thiếp đi ư?

Những hình ảnh đó thật đến thế cơ mà.

Có phải anh là Tarsian không? Tại sao anh lại bắt chuyện với tôi, kẻ thù của anh?

Mikako giật mình, đưa mắt nhìn xung quanh.

Tracer đang đứng ngay bên bờ vực. Đó là một khe nứt của lớp vỏ hành tinh này.

Cô điều khiển Tracer cúi gập xuống để nhìn cho rõ hơn.

- Gì thế này...

Dường như cô đã nhìn thấy cảnh tượng kia ở đâu đó.

Phải rồi! Di tích Tarsian!

Cảnh tượng dưới miệng vực giống hệt cảnh tượng cô thấy khi tham quan di tích Tarsian.

Tìm ra rồi! Có dấu vết của Tarsian ở Agartha!

Cô mở hệ thống thông tin liên lạc, đang định báo cáo thì âm thanh cảnh báo đã vang lên trước.

" Tarsian xuất hiện! Tarsian xuất hiện! "

Màn hình nhanh chóng chuyển sang bản đồ tác chiến.

" Tarsian đã xuất hiện ở một nơi vài địa điểm, chúng đang tấn công đội điều tra. Cảnh báo tới toàn bộ thành viên, Khẩn cấp ứng chiến!"

Tại sao? Có phải vì chúng tôi đang làm đau các bạn không?

Có thứ gì đó từ trên trời rơi thẳng xuống với vận tốc khủng khiếp.

Nó đâm vào mặt đất phía trước Tracer của Mikako chừng 1 km, tạo thành một cột lửa khổng lồ.

Vì sao chúng ta lại phải chiến đấu với nhau?

Mikako gạt nước mắt. cô như trở thành một người khác hẳn.

Khuôn mặt cô bây giờ là khuôn mặt của một chiến sĩ.

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Tháng Chín Năm 2048 Phòng Học Noboru

Nagamine gửi liền cho tôi hai bức mail từ tít ngoài rìa của hệ Mặt trời.

Chúng mình cứ như cặp uyên ương bị ngăn cách bởi Trái đất và Vũ trụ ấy.

Tôi bỗng ngừng tay, không ấn nút xem tiếp nữa.

Email đến vào thời điểm này, tôi quả thực không biết là tốt hay là xấu nữa, nhưng với một kẻ ngốc nghếch vừa chia tay với Takatori như tôi, những nội dung này quá nặng nề.

Suốt một năm qua, tôi vẫn sống trong tâm trạng bất rút.

Tám năm bảy tháng dài đến mức nào, tôi nhất thời không tưởng tượng nổi.

Nagamine chưa bao giờ nói với tôi về việc cô sẽ có một chuyến hành trình xa xôi đến thế. Cô đúng là một kẻ dối trá, lừa lọc, xấu xa, tệ hại, đáng ghét!

Tôi nên trút sự phẫn nộ này lên ai đây?

.... Chắc chỉ có chia sẻ với Nagamine mới giúp tôi khuây khỏa.

Tôi thật thảm hại. Chờ một năm trời mới nhận được mail của cô, thế mà không tài nào hồi đáp được.

Như trong mail thì Nagamine đang ở rìa hệ Mặt trời. Tôi không rõ cô đã tới đích đến ở sao Thiên Lang hay chưa.

Nếu tôi tiếp tục trả lời mail của cô và gửi tới hệ sao Thiên Lang, nơi cách Trái đất tới 8,6 năm ánh sáng thì vào thời điểm nhận mail, có lẽ Nagamine đang ở nơi hoàn toàn khác rồi.

Cuối cùng, tôi chỉ còn biết chọn cách ngồi chờ mail của Nagamine để biết tình hình về cô thôi.

Trong vòng tám năm bảy tháng này, liệu có khi nào cô quay về trái đất một thời gian không? Chắc Lysithea vẫn chưa thể tái sử dụng HyperDrive. Kể cả dùng động cơ thường có vận tốc ngang với vận tốc ánh sáng, thời gian tiêu tốn cũng mất quá nhiều.

Nếu may mắn tìm ra Shortcut Anchor thì....

Nhưng đã một năm trôi qua mà Nagamine vẫn chưa quay lại, chứng tỏ chẳng có Shortcut Anchor chiều về nào từ hệ Sao Thiên Lang cả. Thật đáng ghét. MÀ dù có đi chẳng nữa, Nagamine vẫn đang thực hiện nhiệm vụ và phải tuân theo mệnh lệnh cấp trên. Chắc chắn cô không thể về được.

Như thế có nghĩa là ngoài việc chờ đợi, tôi chẳng thể làm được gì sao?

Thời gian lê thê tới mức tưởng chừng như vô vọng.

Thôi nào.

Phải đặt một mục tiêu rõ ràng và cố gắng thực hiện mục tiêu đó mới được.

Tôi phải dừng ngay việc tiếp tục đắm đầu vào một cánh cửa khóa chặt, tuyệt đối không thể mở ra.

Tôi đóng kín trái tim mình, quyết tâm trưởng thành trong cô độc

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Tháng Ba Năm 2056 Ký Túc Xá Đại Học Quân Sự

Tám năm qua, tôi đã không khiến bản thân phải thất vọng.

Thay vì tiếp tục mong chờ đợi mail từ Nagamine, tôi đã tìm kiếm con đường đi cho riêng mình, và tôi đã tìm thấy. Dù vậy, không có nghĩa là tôi quên Nagamine.

Tôi không bao giờ rời tay khỏi chiếc điện thoại di động cũ.

Đây là điện thoại dành riêng cho Nagamine, và đã lâu lắm rồi, nó không còn kêu nữa.

Thế nhưng, tôi vẫn cần mẫn sạc pin đầy đủ và không quên làm thủ tục gia hạn hợp đồng thuê bao.

Chỉ cần nó vẫn tốt, chắc chắn hai, ba nữa sẽ nhận được mail từ Nagamine.

Sáu năm trước, tôi đã trở thành sinh viên đại học và hiện giờ tận hưởng những giây phút thư giãn trong ký túc xá. Ánh nắng dịu dàng của ngày xuân len lỏi vào phòng. Gió se se, nhưng tôi vẫn mở toang cửa sổ.

Căn phòng chỉ có sáu chiếu(7) mà cảm giác rộng hơn rất nhiều.

Ngày đầu tiên tôi bước chân vào ký túc xá, hình như khung cảnh cũng thế này.

Hồi đó, tôi đã ném hết đồ đạc lên xe tải chuyển đồ, chẳng cần biết thứ gì cần thứ gì không. Ai ngờ, xe chuyển đồ lại đến chậm một ngày, kết quả

là tôi phải sống trong căn phòng trống trơn, đến chăn gối cũng phải mượn tạm của các anh khóa trên.

Cả tuần nay, tôi cũng ở tình trạng tương tự. Cũng chưa đến mức không sống nổi, nhưng quả thực rất bất tiện.

Trong phòng tôi chỉ còn cái ba lô du lịch nhét vài thứ quần áo và bộ đồng phục của Quân đội không gian Liên Hợp Quốc treo trên tường.

Hạm đội đã chính thức bổ nhiệm tôi trở thành kỹ sư thông tin kể từ mùa xuân này.

Tôi nghĩ mình đã có lựa chọn đúng đắn trong buổi hướng nghiệp năm lớp Mười một.

Ông cán bộ phòng không vũ trụ năm đó nói rằng, vì rất nhiều người có nguyện vọng nên tỷ lệ chọi rất cao, cánh cửa Đại học Quân sự rất hẹp. Kết quả là tôi cố sống cố chết học hành ngày đêm để có thể thi đỗ vào trường. Đẳng nào tôi cũng biết mình không thể vào thẳng hạm đội. Xét về mặt tổ chức thì Quân đội phòng không vũ trụ cũng thuộc Quân đội không gian Liên Hợp Quốc, nhưng xét về mặt nghiệp vụ thì hạn chế hơn.

Tôi đã dự thi đại học, ngành Công nghệ thông tin.

Sau khi tốt nghiệp, tôi có một suất ở lại trường làm nghề nghiên cứu sinh nhưng lại lựa chọn ra hiện trường. Ngay từ đầu, đây đã là mục tiêu của tôi.

Chính Nagamine. Đã mang lại cho tôi mối quan tâm đối với vũ trụ.

Nghe hơi to tát quá nhỉ?

Có thể lý giải hành động của thời mười sáu, mười bảy tuổi ấy theo cách đơn giản hơn nhiều. Ta quyết tâm làm những điều mà ta phải xấu hổ

nếu thất bại.

Đúng thế, để gặp lại Nagamine dù chỉ một lần, tôi đã lựa chọn con đường này.

Tôi không thể nói mình có thích cô hay không.

Cũng không biết khi gặp lại cô, tôi sẽ như thế nào.

Gặp cô, để xác nhận rằng cô vẫn bình yên hay vô sự, để nói với cô một điều tôi vẫn cất giữ trong lòng, rằng lâu nay tôi không chỉ chờ đợi những bức mail từ cô.

Có vậy thôi. < Cái gì vậy (ò_ô) >

Nếu ngày đó thực sự đến, tôi lại tự hỏi bản thân, liệu chúng tôi có còn chia sẻ được với nhau nhiều điều như thời cấp hai, cách đây tới chín năm hay không?

Thôi, đây cũng chỉ là suy nghĩ của riêng tôi, có khi Nagamine đã quên tôi rồi ấy chứ. Nếu thế cũng chả sao.

Giờ chúng tôi đã thuộc cùng lực lượng Quân đội không gian Liên Hợp Quốc, tôi sẽ có thể gặp được Nagamine. Trong khi chờ đợi tin tức từ đội tìm kiếm Tarsian thứ nhất, họ tiếp tục tiến hành xây dựng đội tìm kiếm Tarsian thứ hai. Không hiểu đây có phải chiến lược đúng đắn hay không, dù sao cũng chỉ là thông tin chưa xác thực.

Tôi cũng từng nghĩ đến khả năng không thể gặp lại Nagamine.

Có tin đồn cho rằng, trên chiến hạm vũ trụ liên sao có cất giữ nòng nọc và trứng đông lạnh.

Những thứ đó nhằm mục đích gì? Tôi nghe nói, không có thời gian công tác giới hạn đối với các thành viên của đội tìm kiếm Tarsian thứ nhất.

Họ chỉ có thể đi một con đường duy nhất cho đến lúc phát ra tung tích Tarsian.

Họ phải tiếp tục hành trình tìm kiếm cho đến khi đạt được mục đích, dù có trải qua bao nhiêu thế hệ đi chăng nữa. Chính vì thế, để duy trì cũng như sản sinh ra đội quân ở thế hệ sau, người ta đã chọn toàn bộ thành viên là các phụ nữ trẻ tuổi.

Một câu chuyện vô nghĩa và xem thường nhân quyền khủng khiếp.

Tuy toàn thế giới đang được đặt trong tình trạng bất thường, nhưng giả sử tin đồn đó được công khai thừa nhận, có lẽ vẫn vấp phải sự phản đối dữ dội.

Trên một vì sao xa lạ, có khi nào Nagamine đã trở thành mẹ của những đứa con? Tôi không muốn tưởng tượng cảnh đó nhưng đây là một khả năng hoàn toàn xảy ra. Việc tôi cần làm bây giờ là học cách chấp nhận để đủ sức bình thản đối mặt với hiện thực.

Theo logic tương tự, nếu họ lại xây dựng một đội quân tìm kiếm thứ hai toàn nữ thì dù có nhầm lẫn đi chăng nữa, tôi cũng chẳng được gọi vào. Đôi lúc tôi nghĩ, có khi mình phải đ chuyển giới mất. <(^o^)>

Nhưng nếu không sinh được con thì cũng chẳng còn ý nghĩa gì, tôi gạt phăng suy nghĩ đó đi.

Được làm việc cùng nhau, khả năng gặp lại nhau sẽ cao hơn so với chờ đợi cơ hội tái ngộ trên Trái đất.

Nếu nói rằng, trong suốt 6 năm qua, quyết tâm của tôi không hề lung lay thì rõ là nói dối.

Có những lúc tôi muốn trở thành một người làm công ăn lương như bao người khác trên đời.

Thế nhưng đến giờ, tôi vẫn theo con đường này.

Tôi phải cảm ơn Nagamine.

Thời gian không gấp gáp nên hôm nay tôi định sẽ về nhà.

Tôi muốn được thư giãn trọn vẹn.

Điện thoại kêu đúng lúc tôi định bước ra ngoài.

Noboru hai tư tuổi ơi,

Mình là Mikako mười lăm tuổi đây.

Một mail chỉ vồn vẹn hai dòng.

Phần phía sau đã bị nhiễu, không thể đọc được.

Nhưng chỉ riêng việc nó đến được tay tôi đã có thể coi kỳ tích.

Cảm xúc của MikaKo đã vượt qua thời gian và không gian xa xôi, truyền về tới đây.

Mikako Mười năm tuổi muốn nói gì với tôi?

Và Mikako đang làm gì, ở đâu rồi?

Cô đang nghĩ gì thế?

Tôi tha thiết muốn gặp cô.

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Tháng Chín Năm 2047 Agartha

Những dữ liệu về cuộc tấn công liên tiếp nhảy ra trên màn hình.

Bản đồ mô phỏng hình cầu xuất hiện các điểm màu xanh lục, thể hiện vị trí hiện tại của 500 Tracer, tức 500 thành viên của đội điều tra đang phân bố trên toàn bộ hành tinh Agartha, cùng các điểm đỏ xen kẽ với lượng tương đương.

Các địa điểm sử dụng pháo hỏa công được khoanh vùng hình vuông và đánh số. Số thứ tự đã lên đến hai chữ số.

Tiếng cảnh cáo lại vang lên.

Sau vụ nổ từ trên trời giáng xuống, chưa tới vài giây sau, một Tarsian đã lao tới tấn công Mikako

- Ở đâu???

Cô ngẩng lên trời.

Tarsian màu bạc xé nát những đám mây và bay vụt xuống.

- Tại sao? Tôi không hiểu, tôi thực sự không hiểu nổi!

Mikako nghiêng răng, bắt đầu chuẩn bị chiến đấu.

Những luồng khí phụt ra từ bộ tăng cường, Tracer vọt khỏi thảo nguyên.

Mikako lập tức phóng tám tên lửa lên trời.

Những chùm sáng màu đỏ sắc bén như dao bật ra khỏi Tarsian, bắn thẳng về phía Tracer, khiến bốn tên lửa tan tành giữa không trung một cách vô vọng.

May thay, bốn tên lửa sau được phóng chậm hơn một chút nên tránh được những chùm tia nguy hiểm đó.

- Trúng này!

Mikako cho Tracer bay sang ngang, bắn pháo hỏa công vào quỹ đạo mà Tarsian đang lao xuống.

Phía Tarsian cũng chịu ngồi yên chờ chết. Ngay sau khi phá hủy bốn tên lửa, chúng lập tức hướng chùm tia đỏ về phía Tracer.

Cảm ứng của Tracer hoạt động tức thời, nhanh chóng tạo ra hàng rào điện tử.

Chùm sáng đỏ chạm vào lớp hàng rào, dội lại thành những luồng chớp khủng khiếp chói lòa.

Hình ảnh trên màn hình trở lên méo mó kỳ dị.

- Sẽ ổn thôi, mình vẫn có thể sống sót!

Tarsian đang lao xuống độ cao tương đương với Tracer của Mikako bỗng vòng ngược lại.

Nó cắt ngang quỹ đạo đang bay, kịp thời tránh và bốn tên lửa còn lại và luồng pháo hỏa công.

- Lần này người chết với bà!

Mikako ngừng tăng tốc, tiếp tục tung ra những đòn tấn công tiếp theo.

Thoát khỏi tên lửa và đạn pháo, Tarsian bay lên càng lúc càng cao. Nó lại nhắm thẳng chùm tia đỏ về phía cô.

- Trúng chưa nhỉ?

Hàng rào bảo vệ được giăng ra lần nữa, ánh sáng quá mạnh khiến mắt cô lóa lên.

Khi tầm nhìn ổn định trở lại, cô nhận ra Tarsian đã ở trên khá cao rồi.

Âm cảnh báo lại vang vọng.

" Quân thể Tarsian xuất hiện trên quỹ đạo! Quân đoàn Tracer nghe lệnh, kết thúc chiến đấu trên mặt đất xong phải khẩn trương trở về các phi thuyền mẹ để tiến hành thu hồi! "

Một đạo quân khổng lồ, xuất hiện thành từng mảng đỏ trên bản đồ.

Các chiến hạm đang di chuyển trên quỹ đạo xung quanh hành tinh Agartha bắt đầu tập kết về phía soái hạm Lysithea để chuẩn bị cho trận quyết chiến của hạm đội.

- Phải nhanh lên mới được!

Cô chuyển sang bản đồ tác chiến trên mặt đất.

Các khu vực đã hoàn thành chiến đấu được đánh dấu X. Tình hình thương vong của hai phe chỉ là những con số khô khốc chạy trên màn hình. Con số 23 vừa hiển thị bên cạnh dòng chữ " Đội Tracer " đã nhảy lên 24

Chúng ta đang thất thế ư....

Phía Tarsian là 19. Hơn nữa, chúng ta còn chưa nắm được tổng lực lượng của chúng.

Những chấm đỏ trên bản đồ tác chiến không những không giảm mà còn tăng lên.

Chẳng biết liệu có đội quân hỗ trợ nào được gửi đến từ các căn cứ khác hay không?

- Không thể chần chừ thêm được nữa!

Mikako bay lên truy đuổi Tarsian.

Giây phút đâm xuyên qua đám mây xối như bông ở tầng trời thấp, cô có thể nhìn toàn cảnh mặt đất bằng chính mắt mình.

Thảo nguyên. Cánh rừng. Khoảng không.

Tầm nhìn vừa được mở rộng, cô liên tục nã đạn pháo hàng chục điểm.

Không thể nào tệ hơn được nữa!

Nỗi căm giận dâng lên khiến cô ghen ngào.

Đội tìm kiếm? Chẳng phải là đi tìm kiếm chiến tranh hay sao?

Mikako dốc toàn lực đuổi theo Tarsian.

Hành động thật kỳ lạ.

Tarsian bắt đầu rơi thẳng xuống với vận tốc chóng mặt.

Ngay lập tức, Mikako cũng lao xuống theo.

Cô bắn thêm pháo hạo công về phía Tarsian.

Pháo bắn trúng vào phần nhô ra trên lớp giáp bạc, khiến nó gãy rời.

Tarsian mất thăng bằng, xoay vòng vòng rồi bổ nhào xuống.

Chưa hết đâu. Đừng hòng thoát!

Mikako tiếp tục truy đuổi.

Trước khi chạm đất, Tarsian đã lấy lại được thăng bằng và chuyển hướng bay ngang, lướt qua mặt hồ. Nó muốn bay lên nhưng không thể ngóc đầu được nữa.

Tarsian nhắm cánh rừng rộng bao quanh bờ hồ, phi thẳng vào.

Nó ngớ ngẩn đâm sầm vào một gốc cây to, khiến cái cây đổ rầm xuống và nằm im lìm ở đó.

Lúc này, Mikako đã bắt kịp. Tracer giẫm lên Tarsian và ghì chặt nó dưới chân mình.

- Xin lỗi nhé, nhưng đừng ở đây thôi!

Cô vung gươm ánh sáng đã chuẩn bị sẵn sàng và đâm thẳng vào lớp giáp màu bạc.

Khi rút gươm ra, máu tươi vọt lên rất to.

Không kịp nghỉ ngơi, Tracer lại tiếp tục bay đi.

Cô xác nhận vị trí hiện tại của chiến hạm Lysithea trên bản đồ và tiếp tục lên cao với vận tốc tăng dần.

Việc tập kết sắp kết thúc, hạm đội vây quanh chiến hạm trông như một chiếc quạt khổng lồ.

Sau khi Tracer của Mikako rút khỏi tầng bình lưu, bản đồ tác chiến không hiển thị nữa. Các đồng đội đã hoàn thành trận chiến, Tracer của cô cũng tiếp tục hướng về điểm tập kết.

- Mikako, em không sao chứ?

Satomi xuất hiện trên màn hình.

- Ôi, chị Satomi! Chị đang ở đâu?

Vừa nói, cô vừa theo dõi bản đồ nhỏ bên cạnh.

- Chị vào cùng bảo vệ của Lysithea rồi. May quá, cùng phụ trách của đội chị không bị tấn công.

Một trong số điểm màu xanh lục đang bao quanh Chiến hạm Lysithea nhấp nháy, cho biết vị trí của Satomi.

- Mọi người sao rồi?

- Chưa thể nói gì được. Rất có thể người quen của chúng ta đã hy sinh, nhưng chị chưa nghe thấy thông tin gì. Ngay bây giờ, có khi em cũng bị tính vào số người đã hy sinh cũng nên. Giờ không phải lúc nói những chuyện này đâu, hãy tập trung chiến đấu đi. Cứ nghĩ là mình phải tiếp tục sống, thế nên dù có trúng đạn cũng cố sống để còn gọi cho chị nữa.

- Chị Satomi....

Satomi cố gắng mỉm cười, nhưng đôi mắt chị không hề cười.

- Kẻ địch đang tiếp cận từ bên dưới đây, em phải nhanh lên!

Nghe lời cảnh báo Satomi, cô liếc mắt nhìn vào bản đồ. Quả nhiên, vài điểm đỏ đang bay lên.

- Phải bảo vệ Lysithea.

- Vâng.

- Thế nhé, good luck!

Satomi ngượng ngùng nháy mắt và biến mất khỏi màn hình.

Mình không muốn ở một nơi như thế này. Mình chỉ muốn trốn chạy ngay lập tức.

Mình muốn bay thẳng về Trái đất, mình muốn gặp Noboru.

Mình muốn nói rằng, "Mình yêu cậu."

Tại sao ngay từ đầu mình không làm điều đó?

Hồi cấp hai, mình đã có vài cơ hội kia mà?

Tại sao mình lại rơi vào hoàn cảnh như thế này?

Mình muốn nói ra điều đó luôn.

Mình muốn báo cho cậu ấy rằng, mình yêu cậu ấy.

Vậy nên bây giờ, mình vẫn còn sống.

Mình nhất định phải sống.

Liệu những suy nghĩ này có thể vượt qua được không gian và thời gian không?

Tình cảm của Mikako mười lăm tuổi có đến được với Noboru hai tư tuổi không?

" Báo động "

Âm thanh cảnh báo lại vang lên, lời giật Mikako trở lại hiện thực tàn khốc.

" Tarsian đang tiếp cận từ phía dưới. Hiện tại khoảng cách của ba tàu gần nhất là 800m. "

Kiểm tra pháo hỏa công còn lại.

Kiểm tra số tên lửa còn lại.

- Mình làm được mà. Chỉ còn cách chiến đấu thôi.

Mikako điều khiển Tracer quay lại.

Trận quyết chiến của toàn hạm đội lặng lẽ bắt đầu.

Quân đoàn Tarsian cũng điều chỉnh đội hình và bắt đầu tiếp cận các chiến hạm đang bài binh bố trận.

Tuy cũng có dạng hình thoi nhưng Tarsian cỡ lớn vẫn nhỏ chiến hạm liên sao một chút, lớp vỏ màu trắng bạc lấp lánh với các điểm lồi lõm không theo trật tự trông như những chiếc gai.

Tarsian cỡ lớn hướng mũi nhọn về phía chiến hạm và dần dần thu hẹp khoảng cách.

Nó muốn dẫn dụ đối phương vào tầm kiểm soát hiệu quả.

Khi đã cách một khoảng vừa đủ, các Tarsian nhỏ bám quanh Tarsian cỡ lớn đồng loạt tách rời khỏi " mẹ " và phóng ra bốn bề.

Phía chiến hạm cũng lập tức phóng các Tracer đang sẵn sàng trong chiến hạm đến nơi chiến đấu.

Ở nơi hai phe đụng độ, một cuộc chiến tranh vũ trụ khủng khiếp sắp nổ ra.

Ưu thế về số lượng sẽ được phản ánh rất rõ qua tình chiến sự. Phía Tarsian còn khá nhiều Tarsian lớn dự bị nên có thể nói đang chiếm thế thượng phong.

Quân đoàn Tracer tập trung bên sườn phi thuyền mẹ, nghiêng hẳn về phòng thủ.

Các Tarsian đơn lẻ có lẽ không sử dụng vũ khí gì đặc biệt, chỉ có chiến đấu bằng các chùm tia đỏ, Barie điện từ được thiết lập xung quanh Tracer mang lại hiệu quả phòng ngự rất cao, nhưng nếu cứ phải chịu tấn công liên tục thì vòng bảo vệ này cũng có nguy cơ bị phá hủy.

Bị bao vây bởi một quân đoàn Tarsian đông đảo, Tracer như chìm trong bóng tối mịt mù.

Ưu thế bên Tarsian chưa hề suy giảm, nhưng Tracer cũng chiến đấu kiên cường.

Các Tracer liên tục bắn pháo hỏa công, đồng thời tạm rút về cổng thu hồi để tiếp nhận đạn dược bổ sung. Nhưng việc này cũng gặp nhiều khó khăn bởi phải đảm bảo an toàn cho cổng.

Cuộc tổng tấn công đã kéo dài một giờ đồng hồ. Cổng thu hồi cho phép nạp vũ khí lần cuối cùng và chuyển hẳn sang chức năng thu hồi các Tracer hết khả năng chiến đấu. Thời gian và cơ hội không còn nữa.

Mikako đi bổ sung lần cuối.

Cô nạp gas, nạp đạn pháo và tên lửa, sạc pin siêu tốc bằng những thao tác gọn gàng. Không cho mình nghỉ ngơi lấy một giây, cô lại cho Tracer bay vọt ra ngoài chiến hạm.

Trong giây phút đó, khuôn mặt cô méo mó như thể đang buồn nôn.

Mikako lần tay lên cổ, nới lỏng chiếc cà vạt trên áo đồng phục. Cô thấy ngạt thở. Áp lực quá cao khiến cô không thể hít thở bình thường, dù có hít sâu đến mấy thì ô xy cũng không vào được đến phổi.

- Còn lại ngần này ư?

Cô nhìn quanh.

Số vỏ giáp màu bạc còn khá đông.

Cô đếm được chừng một chục Tarsian bại trận. Còn trước đó nữa, cô không nhớ lắm nhưng chắc hẳn phe ta hạ được chưa đến hai mươi Tarsian.

Phải dốc toàn bộ sức lực.

Nhưng chỉ mình Mikako cố gắng thì cũng chẳng đi đâu.

Trước số lượng Tarsian không có vẻ gì là giảm bớt, cô cảm thấy bất lực.

Cuộc chiến này không bao giờ hạ màn sao? Không, hồi kết của chúng ta sắp đến rồi. Khi Mikako sử dụng hết số vũ khí được cung cấp lần cuối, cũng có nghĩa là trận chiến của cô kết thúc.

Tổng tư lệnh, giờ chúng ta có nên chạy trốn không?

Cả Shortcut Anchor lẫn HyperDrive đều không sử dụng được, cô hiểu rất rõ điều này. Không có nơi nào để đi, cũng chẳng có ai tới ứng cứu.

Chiến đấu đến phút cuối cùng, để Tarsian thấy được niềm tự hào của nhân loại ư?

Cô không hiểu. Tổng tư lệnh đã nói với cô những gì nhỉ?

Tracer của Mikako bay vụt ra.

Số lượng năm mươi Tracer bảo vệ Lysithea đã sụt giảm nghiêm trọng. Có lẽ các chiến hạm khác cũng rơi vào tình trạng tương tự.

Mikako tách khỏi Lysithea và lao lên tiền tuyến.

Tarsian liên tục ập tới, hết đợt này đến đợt khác.

Mikako xả đạn pháo và tên lửa rồi lại lập tức rút lui.

Đang lúc định quay về Lysithea, những ánh sáng chói lòa rọi ra khiến cô cảm giác như cả bầu trời sao vừa đổ ập xuống.

Các chiến hạm và Tarsian cỡ lớn đã chính thức đụng độ nhau, hai bên đầu tung ra đủ loại vũ khí chủ lực.

Trong giây lát, Mikako quên băng trận chiến của mình, đắm chìm vào quang cảnh ấy.

Hàng quân dẫn đầu phía Tarsian và chín chiến hạm phe ta bắn ra những chùm sáng quyết liệt. Ánh sáng đỏ của Tarsian và ánh sáng xanh của loài người đâm bổ vào nhau trên đường nhằm tới mục tiêu, bắn ra những tia chớp khủng khiếp. Hai phe như đang so kè sức mạnh với nhau, không phe nào muốn nhượng bộ đối phương dù chỉ một bước.

Những chùm sáng liên tiếp bắn ra từ phía quân đoàn Tarsian cỡ lớn dần dần áp đảo các chiến hạm bên ta. Cự ly càng lúc càng bị thu hẹp.

Sẽ thế nào đây?

Tarsian định làm gì?

Nếu cự ly chiếu xạ bị rút ngắn tới mức thấp nhất thì sao?

Cảnh tượng không thể tin được đang diễn ra ngay trước mắt. Tarsian cứ áp sát dần, khoảng cách gần như đã bằng zero. Nhìn từ đằng xa, trông như thể phe địch sắp đâm thẳng vào mũi chiến hạm phe ta, chùm sáng hai bên bắn ra đều chực chờ nuốt trọn đối phương.

Cảnh tượng thật khủng khiếp.

Cả hai phe đều sắp không thể tiếp tục đứng vững trước sự tấn công của địch nữa, các chiến hạm khác cũng không tiếp cận được. Kiệt lực trước, đồng nghĩa với bị phá hủy trước.

Âm thanh kỳ quặc đầu tiên vang lên từ một Tarsian.

Toàn bộ bề mặt của vật thể khổng lồ đó lóe ra những tia chớp sáng chói, khiến cả không gian trắng lóa như một quả khí cầu vừa được bơm đầy hơi và bung ra cùng vô số hạt sáng lấp lánh bay vào nền trời tăm tối.

Tarsian bắt đầu nứt vỡ.

Tuyệt quá! Hạm đội chúng ta thắng rồi!

Nhưng giống hệt một chuyến xe buýt, cứ trống chỗ lại có người ngồi vào, từ phía sau, một Tarsian cỡ lớn lại xuất hiện bổ sung. Một trận chiến tiêu hao đáng sợ. Nếu muốn đánh bại chúng tận gốc, chắc chắn chiến hạm phe ta cũng phải chịu hy sinh.

Nhưng đâu là lý do khiến Tarsian chấp nhận tổn thất đến mức đó?

Tarsian cỡ lớn vừa lên lại tiếp tục bị tiêu diệt. Cứ thế này, rất có khả năng hạm đội phía ta sẽ lật ngược tình thế và giành chiến thắng.

Liệu chúng ta có thắng không?

Trong tuyệt vọng, chỉ có một tia hy vọng nhỏ nhoi.

Thôi nào, tốt nhất nên tập trung bảo vệ Lysithea.

Một lần nữa, Mikako lại lao lên tiền tuyến.

Sau nỗ lực chiến đấu của các chiến hạm, phá hủy thành công hai Tarsian, thì tình hình lại thay đổi.

Chiến hạm phe ta bắt đầu phát sinh vấn đề.

Bề mặt các chiến hạm liên sao đáng ra phải có màu trắng thì giờ đây đã bị những chùm tia của Tarsian đốt đến đỏ lựng. Lớp vỏ cách nhiệt bên ngoài dường như sắp đến cực hạn.

Cầu trời cho chiến hạm chịu được.

Nhưng ông trời đã không nghe thấy lời cầu khẩn của Mikako.

Một chiến hạm bắt đầu hỏng.

Bề mặt chịu nhiệt bắt đầu rạn nứt và nóng chảy, thoáng chốc đã bốc cháy, phát ra ánh sáng chói lòa và nổ tung.

- Ôi không, xong rồi!

Chuỗi ác mộng đang kéo đến.

Những mảnh vỡ tung tóe bay vào các chiến hạm gần kề chúng cũng nổ tung.

- Hạm đội thất thủ rồi!

Giống như chuỗi domino, chiến hạm đứng đầu phát nổ dẫn đến kết cục bi thảm của toàn bộ các chiến hạm xung quanh trong vòng chưa đầy một phút.

Khi ánh sáng dần tan đi, thứ còn sót lại trong không gian tĩnh mịch là Tarsian cỡ lớn cuối cùng và Lysithea.

Vì đang cố thủ phía sau nên vẫn còn nguyên vẹn.

Tiền tuyến đã thất bại, chiến hạm phải trực tiếp đối đầu với quân thù.

Không do dự, Tarsian lừ lừ tiến đến.

Nếu tiếp tục đánh thì quả là liều lĩnh và ngu ngốc.

Lysithea cũng phải chiến đấu

Không được! Quá đủ rồi, chúng rất đông. Chúng ta sẽ bỏ mạng hết.

Mikako bật khóc.

Tracer của cô lao về phía Lysithea.

Mình phải bảo vệ Lysithea!

Mikako vòng lên phía trên Lysithea, gần như mặt đối mặt với Tarsian cỡ lớn và nhìn thẳng vào nó.

Cô lau khô nước mắt, hít một hơi thật sâu và chờ đợi.

Từ hai bên tả hữu của tàu Lysithea bắn đạn pháo. Qua tất cả các cổng, muôn vàn chùm sáng đồng loạt phóng ra. Tarsian cỡ lớn cũng không chịu thua.

Mikako kích hoạt bộ tăng cường và bay thẳng về phía Tarsian cỡ lớn cuối cùng đó với vận tốc chóng mặt.

Phát hiện ra cuộc tấn công của Mikako, Tarsian lớn bắt đầu thả ra các cá thể Tarsian nhỏ, tiến hành phản kích.

Mikako xả toàn bộ đạn tên lửa và đạn pháo, tiêu diệt từng kẻ địch xuất hiện trước mắt.

Cô né chùm sáng bắn ra từ Tarsian cỡ lớn, rồi rút gươm tiêu diệt từng Tarsian nhỏ bị thương sau loạt tên lửa và đạn pháo. Toàn bộ khả năng vận động và các dây thần kinh phản xạ được cô tận dụng một cách đáng kinh ngạc để áp đảo Tarsian lớn.

Nhưng không hẳn Mikako không bị thương.

Cuộc chiến với kẻ địch gay cấn vô cùng. Lớp bảo vệ điện từ đã bị hư hại trong lúc chống trả với những chùm tia từ phía các Tarsian nhỏ. Trong nháy mắt, một bên khuỷu tay của Tarsian vỡ ra.

Bị nghiêng hẳn về một phía, Cô vội vã tách một bộ phóng đã hết tên lửa khỏi Tracer để lấy lại thăng bằng. Lượng nhiên liệu dùng điều khiển trạng thái còn rất ít.

Đã thế thì không cần nữa.

Mikako quăng luôn hộp pin của lớp bảo vệ điện từ, đã trở nên vô tác dụng.

Vứt thêm vài thứ không cần thiết, Tracer nhẹ nhõm hẳn, việc điều khiển cũng được giảm tải.

Mũi Tarsian cỡ lớn đã ở ngay trước mắt cô.

Không còn ai cản bước tiến của cô nữa rồi.

Mikako tắt công tắc điện trong Tracer, chỉ để lại điện nguồn của máy tính và màn hình trước mặt.

Một thoáng tĩnh mịch.

Khoang lái chìm vào bóng tối.

Nào!

Cô dốc toàn bộ năng lượng còn sót lại, rút ra thanh Gươm Ánh Sáng dài nhất.

Cô đâm thẳng thanh kiếm vào mũi Tarsian lớn rồi kích hoạt bộ tăng cường ở mức mạnh nhất.

Tracer lao đi, Gươm Ánh Sáng xẻ dọc theo lưng Tarsian.

Khi thân hình khổng lồ bị cắt đứt theo đường thẳng từ đầu tới đuôi, cũng là lúc bộ tăng cường hết nhiên liệu. Điện nguồn của Gươm Ánh Sáng cũng cạn kiệt.

Theo quán tính, Tracer bay khỏi Tarsian .

Phía sau phát ra một tiếng nổ lớn, Tarsian cỡ lớn cuối cùng đã bị tiêu diệt.

Các chức năng tấn công, tự vệ và cả di chuyển của Tracer đều bị vô hiệu hóa. Cùng một cánh tay hư hại, nó cô đơn trôi trong vũ trụ tĩnh mịch.

Mikako đổ vật người trên ghế lái, nhắm nghiền mắt.

Noboru ơi, Mikako vẫn còn sống đây.

Nước mắt cứ thế tuôn rơi từ đôi hàng mi đang khép chặt.

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Tháng Ba Năm 2056 Quân Đội Phòng Không Vũ Trụ (Căn Cú Saitama)

Trên một chiếc taxi, tôi thực sự rối loạn.

Rối loạn theo đủ mọi ý nghĩa.

Bị dựng dậy lúc nửa đêm.

Luôn phải đặt hạm đội lên hàng đầu

Lâu lắm mới đặt chân về nhà đã lại bị gia đình cản nhắc.

Nơi tôi đang cần đến không phải chi cục của Quân đội không gian Liên Hợp Quốc trong nội thành, mà là căn cứ Quân đội phòng không vũ trụ ở Saitama.

Lại còn bản tin nhanh đang phát sóng trên đài nữa.

Một loạt tin tức về tình hình chiến sự giữa hạm đội do Lysithea dẫn đầu và Tarsian. Hai bên giằng co cương quyết liệt, kết quả là chiến hạm Lysithea giành thắng lợi nhưng cũng có khá nhiều người hy sinh.

Các thông tin hầu như bị nhiễu trong báo cáo đầu tiên gửi về từ hành tinh Agartha.

Tôi đang tò mò các chi tiết của cuộc chiến thì bị triệu tập. Ngồi trong taxi, tôi vẫn cố nghe ngóng tình hình trên radio.

Khi bản tin khẳng định trong hạm đội chỉ còn sót lại duy nhất Lysithea, chiến chiến hạm khác đã biến mất, trong phút chốc, tôi suy sụp hoàn toàn.

Tôi vừa nhận được mail từ Nagamine vào lúc nghỉ trưa kia mà.

Danh sách những người sống sót vẫn chưa được công bố chính thức, vì ngay Quân đội không gian Liên Hợp Quốc cũng không hề công khai danh tính của các thành viên phi hành đoàn. Nguồn thông tin duy nhất là Những mail được gửi cho người thân từ các chiến binh vẫn bình yên.

Vì vậy, giới truyền thông đã tự đi điều tra và thông báo một danh sách tạm thời.

Bản tin không hề nhắc đến cái tên Nagamine.

Ngay cả điện thoại của tôi cũng không có âm báo.

Niềm an ủi duy nhất đối với tôi lúc này là phi thuyền mẹ Lysithea của Nagamine vẫn tồn tại.

Tới căn cứ, sau khi được hướng dẫn đến khu nhà chính, tôi lại rơi vào trạng thái rối loạn một lần nữa. Quay trái quay phải đều thấy các nhân viên đang bận rộn nghe điện thoại.

Người ta dẫn tôi đến một nơi như phòng họp. Ở đó có khoảng hai mươi người, người thì cầm tài liệu, người thì cầm cúi vào bàn làm việc, người thì chạy hết chỗ này đến chỗ khác. Tôi hiểu rằng mọi người ở đây đang cố gắng thu thập thông tin.

Tôi ngậm ngùi ra ngồi một góc, cảm giác bất an càng lúc càng lớn.

Họ vẫn hồi hả gọi nhau.

Theo những thông tin tôi nghe lỏm được, người ta đang lên kế hoạch tiếp viện cho hạm đội. Theo yêu cầu từ Lysithea, Quân đội không gian Liên Hợp Quốc sẽ phải cử đội cứu viện khẩn cấp tới hỗ trợ.

Chắc tôi phải chờ thêm.

Trên thực tế, trận chiến đã diễn ra được tám bảy tháng rồi. Giờ có cử quân cứu viện cũng đã quá muộn. Người cần cứu giúp không thể chờ được.

Nhưng tôi hiểu rằng, cũng có những trường hợp cứu viện hiệu quả. Có khả năng Lysithea đã rơi vào tình trạng không thể duy chuyển được nữa, những người sống sót trong Lysithea hoặc trên hành tinh Agarthia đang phải vật lộn để duy trì sự sống. Cũng có thể động cơ di chuyển với vận tốc ánh sáng gặp trục trặc, khiến tàu không thể quay lại hệ Mặt trời.

Dù đã thế nào, cũng không có được nguồn thông tin chính xác.

Có tiếng gọi, kéo tôi ra khỏi dòng suy nghĩ luẩn quẩn ấy.

- A, cậu là Terao Noboru, thành viên mới của hạm đội phải không?

Một người đàn ông trung niên trong bộ trang phục đen tuyền bắt chuyện với tôi.

Nhìn ông, tôi chợt nghĩ đến những người đại diện bên quân đội đã xuất hiện trong câu chuyện của Nagamine ngày trước.

Đúng như tôi nghĩ, họ đang cần thêm một thành viên cho quân đội cứu viện.

- Vâng, có chuyện gì ạ?

Theo thông báo chưa chính thức, đội cứu hộ sẽ lên căn cứ Mặt trăng bằng tàu con thoi, sau đó mới đến địa điểm của Lysithea.

Tôi bèn hỏi vì sao không biết chính xác đích đến, thì ông trả lời với vẻ lo lắng.

- Tình hình sóng điện từ trên sao Thiên Lang không tốt. Thực ra, Lysithea đang quay về với tốc độ ánh sáng, nhưng không rõ đang ở địa điểm nào do sự cố nhiễu sóng.

- Nếu chiến hạm đang ở trong hệ Mặt trời thì phải có căn cứ trên các hành tinh chứ?

Tôi tiếp tục hỏi nhưng chỉ nhận được câu trả lời có cũng như không.

- Đội cứu hộ được cử đi để phòng những trường hợp xấu nhất mà.

- Chẳng phải chúng ta nên chờ liên lạc tiếp theo từ Lysithea sao?

- Lysithea đã lên đường rồi. Trong quá trình di chuyển với vận tốc độ gần bằng tốc độ ánh sáng, sẽ không thể trao đổi thông tin liên lạc được. Điều này cậu phải học ở đại học rồi chứ nhỉ? Cậu nhận công tác trong quân đội với vị trí kỹ sư thông tin đúng không?

Ông ta ném lại cho tôi hàng tá câu hỏi.

Không biết phải đi đâu để cứu thì cứu kiểu gì?

Thôi, cứ biết lên căn cứ Mặt trăng cái đã.

Người ta tổng tôi lên xe Wagon, thẳng tiến tới trạm phóng tàu cứ như đuổi đi cho nhanh vậy.

Thứ như nhất tôi cầm trong tay lúc đó là chiếc điện thoại di động.

Nó lại kêu.

Có mail từ Nagamine. (≧ ◡ ≦)

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Tháng Chín Năm 2047 Lysithea

Tiếng ồn ào huyền ảo dường như cổ tình đánh thức Mikako.

Xung quanh sáng trưng. Đây hoàn toàn không phải buồng lái của Tracer.

- Ôi, em tỉnh rồi à? Tốt rồi, tốt rồi, từ từ nhé. Em chỉ bị thương nhẹ thôi, ngồi dậy một chút cũng không sao đâu.

Satomi đứng bên giường bắt chuyện với cô.

- Chị Satomi, chị không sao chứ?

Mikako đưa mắt nhìn quanh. Hình như trong chiến hạm có khoang y tế. Chỉ kê vài chiếc giường bệnh đơn giản.

- Chị không phải kẻ ngủ nướng như ai kia đâu. Đương nhiên là chị không sao rồi. Nghe nói có người đã thu hồi Tracer của em.

- Vâng, chắc thế. Em chả nhớ gì cả.

- Chắc nhân viên y tế đã tiêm thuốc an thần liều cao cho em. Nhưng cảm ơn em vì đã giữ lời hứa với chị nhé.

- Hứa gì cơ ạ....?

Cô ngơ ngác hỏi lại.

- Ôi trời, chuyện đó em cũng không nhớ gì ư?

Con bé này, nếu không sao thì phải báo cho chị chứ, làm chị lo chết đi được! Dù vẫn theo dõi nhất cử nhất động của em trên màn hình, nhưng sau trận chiến căng thẳng như thế, chị gọi mấy lần mà chẳng thấy em đáp lời. Chị tức điên lên đấy!

- Em phải tiết kiệm nhiên liệu mà, trao đổi thông tin cũng bị gián đoạn... Mọi thứ qua rồi nhỉ? Nhưng còn các Tarsian đơn lẻ khác thì sao? Em vẫn lo lắng...

- Lúc thu hồi, chị như kẻ mất trí nên chẳng biết làm gì cả. Lúc này, nghe tin em đánh bại kẻ thù cuối cùng, đông người vây quanh giường em lắm nhưng giờ họ biến đâu hết rồi ấy. Dù sao chị cũng phải cảm ơn Mikako. Thêm nữa, em sống sót là tốt rồi...

- Satomi ghen ngào, lí nhí nói

- Cảm ơn em đã bảo vệ Lysithea.

- Nếu Lysithea cũng bị tấn công, chúng ta chết chắc. Tất cả sẽ như Robinson Crusoe ngoài đảo hoang, phải cố sống sót trên Agarthra này chờ cứu viện từ Trái đất thôi...

Satomi nắm chặt tay Mikako, tỏ vẻ biết ơn.

- Em làm cũng vì tính mạng chính mình thôi. Chúng ta còn bao nhiêu người sống sót?

- Đội ngũ nhân viên đương nhiên chỉ còn những người thuộc Lysithea. Tracer của chiến hạm khác cũng được Lysithea thu hồi, nên tổng cộng còn 172 người. Bao gồm cả các vị trí dự bị thì chiến hạm chỉ có 130 chỗ để Tracer, người ta phải hủy hết các Tracer đã hư hỏng nặng cho đỡ tốn diện tích. Có cả Tracer yêu quý của em đấy....

Từ hơn một nghìn người, chỉ còn vồn vẹn 172 người sống sót.

Sự sụt giảm khủng khiếp đó khiến Mikako liên tưởng tới những cuộc chiến tranh tàn ác.

- Từ giờ, không biết chúng mình sẽ ra sao?

- Điều đó phụ thuộc vào quyết định của tổng tư lệnh, nhưng theo cách chỉ huy của ông ấy từ trước đến giờ, chắc chúng ta sẽ rút quân thôi. Nhiệm vụ chưa hoàn thành nhưng với tình hình này, không thể nào tiếp tục thăm dò được. Nếu đụng độ Tarsian lần nữa, một cuộc chiến mới lại nổ ra, chúng ta sẽ chết sạch.

- Chúng ta sẽ về nhà ư?

Giọng Mikako thay đổi hẳn, như thể vừa bám được một tia hy vọng.

- Có lẽ chỉ còn cách đó thôi.

Satomi nhún vai.

Tổng tư lệnh Locomoff xuất hiện trước mặt toàn thể các thành viên do chính ông tuyển chọn. Một sự kiện hiếm hoi.

Phòng ăn đã được chọn làm hội trường cho cuộc họp. Có cả các thành viên trên chiến hạm khác nên mọi người phải kê lại toàn bộ bàn, tuy vậy, vẫn có những người phải đứng họp vì không đủ chỗ.

Trừ những người bị thương đang ở phòng y tế, hầu hết đều tham gia dự cuộc họp.

Satomi dìu Mikako đến hội trường. Có rất nhiều khuôn mặt xa lạ với cô, toàn là các phụ nữ trẻ từ nhiều nước khác nhau. Khuôn mặt họ nhuốm vẻ buồn bã vì mất đi những chiến hữu thân thiết, cộng thêm cảm giác mệt mỏi sau trận chiến. Không khí trở nên ảm đạm.

- Trước tiên, tôi xin bày tỏ lòng thương tiếc những người đã anh dũng ngã xuống trong cuộc chiến lần này. Cầu cho họ được yên bình ở thế giới bên kia.

Tổng tư lệnh Locomoff nhìn một lượt quanh hội trường rồi bắt đầu phát biểu bằng tiếng Nhật.

- Trước hết, tôi vô cùng cảm kích vì sự kiên cường của tất cả các bạn ở đây trong cuộc chiến lần này. Các bạn đã làm rất tốt. Chính nhờ sự anh dũng của các bạn mà hạm đội của chúng ta đã giành thắng lợi.

Vài tiếng vỗ tay rời rạc, nhạt nhẽo vang lên cho có lệ.

- Thế nhưng, có quá nhiều người phải hy sinh. Hiện giờ, chúng ta không thể tiếp tục duy trì nhiệm vụ ban đầu của hạm đội. Với quyền tổng tư lệnh, tôi ra quyết định nhanh chóng rút lui.

Tiếng vỗ tay và tiếng cổ vũ lác đác vang lên rồi lớn dần, hội trường trở nên ồn ào hẳn.

Mikako và Satomi cũng vui mừng vỗ tay.

- Có những người bị thương nặng, đang chiến đấu từng phút để giành giật sự sống với tử thần. Lysithea phải khẩn cấp đưa họ về địa cầu chữa trị. Nhưng thời gian của hành trình này sẽ rất dài, sau cuộc chiến, Lysithea cũng bị hỏng hóc một vài bộ phận. Chúng ta phải tránh những vận tốc gây áp lực cho thân tàu. Chúng tôi đã kêu gọi chi viện từ Trái đất. Trong thời gian tám năm bảy tháng chờ đợi tín hiệu trả lời, Lysithea sẽ thử di chuyển về hướng địa cầu. Hệ thống máy tính đã xác định được một Anchor Point về Trái đất, nằm trên đường nối giữa hệ sao Thiên Lang và Trái đất, được gọi là cách Trái đất 2,1 năm ánh sáng. Do đó, quãng đường của chúng ta chỉ còn 6,5 ánh sáng. Lưu ý, nếu theo thuyết tương đối thì khi di chuyển quãng đường đó với vận tốc gần bằng vận tốc ánh sáng thì thời gian phải trải qua trong chiến hạm sẽ là bốn năm, tính cả thời gian giảm tốc độ. Ba

giờ nữa, chiến hạm sẽ xuất phát. Thủy thủ đoàn tiến hành điều hướng ngay lập tức, còn các bạn được tự do cho đến thời gian xuất phát. Tôi xin hết....

Noboru hai tư tuổi ơi,

Mình là Mikako mười lăm tuổi đây

Chắc cậu đã nghe nói về cuộc đụng độ trên hành tinh Agartha rồi nhỉ?

Mình vẫn còn sống này.

Và mình vô cùng hạnh phúc.

Cuối cùng cũng đã có quyết định trở về Trái đất, điều mà mình hằng mong đợi và cầu nguyện mỗi ngày.

Mikako sắp đến một Anchor Point có tên là < Sirius Line α > và gửi mail cho cậu.

Ở đó, hẳn chúng mình sẽ gặp được quân cứu viện.

Cuối cùng, mình cũng sắp được gặp lại Noboru.

Nếu có thể gặp lại cậu, Mikako muốn nói trực tiếp một điều. Mình ấp ủ điều này từ lâu lắm rồi.

Nhưng không thể nói qua mail được đâu.

Lysithea chuẩn bị xuất phát rồi.

Noboru hai tư tuổi ơi, bây giờ cậu đang ở đâu và làm gì vậy?

Trong suốt hành trình bốn năm, Mikako sẽ trải qua chuỗi ngày chán nản mỗi lần nhớ về Noboru hai tư tuổi đấy.

Gặp lại nhau, Mikako đã mười chín tuổi rồi.

Không hiểu mình sẽ trở thành cô gái như thế nào nhỉ? Nhưng mình rất háo hức được gặp lại cậu.

Hẹn ở địa cầu nhé.

--Từ Mikako, vẫn đang ở tuổi trăng rằm--

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Tháng Tư Năm 2056 Tàu Cứu Trợ

Thời gian tám năm tưởng như dài nhưng thực ra lại rất ngắn.

Đặc biệt là trong lĩnh vực kỹ thuật công nghệ.

Tôi đã từng đến căn cứ Mặt trăng của Quân đội không gian hai lần hồi đang là sinh viên đại học, sau đó còn lên trợ giảng cho giáo sư một lần khi đã trở thành nghiên cứu sinh. Tôi cũng tận mắt nhìn thấy chiến hạm vũ trụ liên sao loại tối tân trong một chuyến tham quan của lớp nghiên cứu sinh. Từ đó đến nay chưa đầy một năm.

Ngày ấy, chúng tôi chỉ được sử dụng lối đi thiết kế riêng cho việc tham quan học tập ngay bên tường kho chứa tàu và nhìn xuống. Tôi vốn vẫn nuối tiếc vì không được tham quan bên trong chiến hạm.

Tôi từng ước mơ được ngồi lên chiến hạm liên sao tối tân với tư cách một thành viên của phi hành đoàn, nay ước mơ đó đã trở thành hiện thực nên lẽ dĩ nhiên, con tàu trước mắt thực sự quá hấp dẫn. Suốt vài phút sau khi lên tàu, thú thật là tôi quên bẵng Nagamine.

Chiến hạm đời mới thoát nhìn có vẻ đơn giản hơn loại đang dùng, nhưng ngược lại, không gian sinh hoạt bên trong rộng hơn nhiều. Hệ thống vận hành được cải tiến, tất cả đều được trang bị ở dạng tối tân siêu nhỏ. Động cơ đã được nâng cấp nên khoảng cách HyperDrive tăng vượt trội, một lần warp có khả năng dịch chuyển tối đa lên đến ba năm ánh sáng.

Nói chung, đây là một trong những kỹ thuật mới nhất, và chiến hạm này vẫn đang trong giai đoạn phát triển, tuy nhiên người ta đã kịp thời trang

bị cho nó hệ thống thông tin với vận tốc nhanh hơn ánh sáng.

Tôi được triệu tập với tư cách là thành viên hỗ trợ kỹ thuật thông tin nên chắc chắn sẽ có cơ hội tiếp xúc với cả hệ thống. Thật háo hức!

Trước lúc xuất phát, tôi đã được làm việc với các phi hành gia kỳ cựu cũng lên đường trong nhiệm vụ lần này.

Ngoài tôi và một số nhân viên y tế, hầu hết các vị trí đều được đảm nhiệm bởi các thành viên đã có kinh nghiệm đi lại vài chục lần qua các hành tinh trong hệ mặt trời.

Trong lúc chờ đợi, tôi được phát cho vài vật dụng cá nhân như đồng phục trên tàu và quần áo lót. Một đàn anh, một kỹ sư thông tin người Đức trên là Hans Steiner, còn chuyển cho tôi một cuốn sách nhỏ có sơ đồ hướng dẫn bên trong tàu và quy định chung về sinh hoạt. Mặc dù đi cứu trợ nhưng tôi lại có cảm giác hưng phấn như đang đi du lịch gia đình vậy.

Bị dựng dậy giữa nửa đêm cộng thêm suy nghĩ về đủ mọi vấn đề, hình như adrenalin trong người tôi tăng cao, toàn thân cứ lâng lâng.

Việc chuẩn bị đã hoàn tất, tàu sẽ khởi hành trong chiều hôm đó.

Mất một tuần kể từ khi rời khỏi căn cứ Mặt trăng, tôi mới nhớ lại mục đích ban đầu.

Chiến hạm liên sao đời mới đi một vòng để hướng tới khu vực không bị giới hạn HyperDrive nằm ở trung gian quy đạo Sao Hỏa và quỹ đạo Sao Mộc. Dù là quân cứu trợ thì cũng vẫn phải ưu tiên đảm bảo an toàn lên hàng đầu.

Trong lúc tàu di chuyển, tôi điên cuồng ghi nhớ các nhiệm vụ được giao.

Tính tuổi thì tôi là người trẻ nhất trong số thành viên phi hành đoàn. Chuyến đi này tạm thời không có gì nguy hiểm, các đàn anh chị luôn vui vẻ chọc ghẹo đùa đàn em là tôi, giao toàn những công việc khá đơn giản nên rất nhẹ nhàng.

Tôi phải ghi nhớ cấu trúc tàu, tên của các thành viên phi hành đoàn và các chi tiết liên quan đến nhiệm vụ. Dần dần, tôi cũng có thể yên ổn ở một mình trong phòng thông tin hoặc phòng riêng mà không bị ai quấy rầy.

Tôi khá lo lắng về chiến hạm Lysithea.

Phòng thông tin được ngăn cách với các khu khác trong tàu bởi một chiếc cầu. Khi tiếp nhận được vị trí hiện tại của Lysithea, thông tin sẽ lập tức được chia sẻ đến các phòng ban khác. Đa phần dữ liệu đến từ các máy quan trắc của tàu, tuy đã tiến hành nhiều thử nghiệm và tham khảo ý kiến của anh Steiner nhưng rất khó để xác định vị trí Lysithea. Máy quan trắc phát hiện vật thể di chuyển ngoài phạm vi hai năm ánh sáng quanh tàu đáng tiếc lại chưa được trang bị.

Tôi còn rất nhiều điều phải học hỏi, nhưng vẫn cảm thấy thời gian trôi đi sao mà chậm thế.

Không biết từ đâu mà cái tên Nagamine lại được các tiền bối trên tàu truyền tai nhau.

Mọi người tiếp tục trêu chọc tôi.

Tôi cố chống chế, nào là nếu đó là người yêu thì tôi phải mang ảnh cô theo chứ, nào là không phải như mọi người nghĩ đâu, thành thử hôm đó, ảnh của Nagamine cũng dạo một vòng quanh tàu luôn.

Vì chúng tôi trực thuộc cùng một hạm đội nên việc tìm một bức ảnh của cô trên hệ thống dễ như trở bàn tay.

Tấm ảnh thẻ của Nagamine được in ra, chuyển quanh tàu, cuối cùng cũng đến tay tôi. Chắc hẳn bức ảnh đó được chụp ngay sau khi nhập ngũ, nên Nagamine vẫn khoác trên mình bộ đồng phục cấp hai.

Thực ra tôi không có bức hình nào của Nagamine cả. Tấm ảnh kỷ yếu của cấp hai cũng không có mặt cô, bởi cô đã lên vũ trụ xa xôi trước lúc được chụp. Giống như bao học sinh chuyển trường khác, một ảnh thẻ nhỏ bé lồng trong khung tròn ở trang cuối cùng kỷ yếu là tấm ảnh duy nhất của Nagamine mà tôi có được. Có lẽ cuốn kỷ yếu đó ngủ yên trong thùng carton cùng với tấm bằng tốt nghiệp cấp hai và vô số đồ dùng linh tinh của gia đình tôi.

Phải rồi, chuyển vào ký túc xá đại học quân sự xong, tôi không còn nhìn thấy cuốn kỷ yếu nữa.

Chính vì vậy mà khoảnh khắc bắt gặp tấm ảnh thẻ của Nagamine, tôi đã hoảng hốt biết chừng nào.

Ảnh được chụp rất nét, gương mặt cô có vẻ căng thẳng.

Nagamine " Xuất hiện " trước mặt tôi sau một thời gian khá dài, cô trẻ đến mức khiến tim tôi đau nhói.

Một ngày nào đó, tôi có thể gặp lại Nagamine bằng xương bằng thịt.

Một Nagamine đã trưởng thành hơn vài tuổi so với tấm ảnh này.

Sau chín năm, tôi muốn cảm nhận sự thay đổi về cả chiều cao và cân nặng của cô so với dáng vẻ Nagamine mà tôi từng thấy từ lâu lắm rồi.

Xuất phát được mười ngày, chúng tôi đã đến khu vực không bị hạn chế HyperDrive.

Lần đầu tiên trong đời, tôi trải nghiệm HyperDrive.

Đối với một nhân viên mới chẳng biết gì như tôi thì bất kỳ trải nghiệm nào trên con tàu này cũng đều mới mẻ. Tuy vậy, HyperDrive là một điều đặc biệt.

Warp-out xong, tất cả chúng tôi sẵn sàng bắt tay vào công việc.

Xác định vị trí hiện tại của Lysithea.

Liên lạc với Lysithea.

Cuối cùng, chúng tôi cũng tìm thấy chiến hạm đó.

Tàu giảm tốc lần cuối, hướng về phía .

Chúng tôi về đích sau năm ngày, theo kế hoạch của Lysithea thì phải ba ngày nữa họ mới tới nơi. Xét trên tổng thể lịch trình tám năm bảy tháng thì đây là chỉ một chênh lệch vô cùng nhỏ. Dù sao thì không phải chờ đợi quá lâu là tốt rồi.

Ba ngày nữa trôi qua, chúng tôi có thể kết nối thông tin liên lạc Lysithea. Từ giờ, tổng tư lệnh hạm đội Lysithea và trưởng đoàn cứu trợ có thể thường xuyên trao đổi thông tin. Công việc chuẩn bị tiếp nhận thành viên hạm đội đang dần được hoàn tất.

Có thể hơi nóng vội nhưng tôi thử soạn mail cho Nagamine.

Nơi ở hiện tại của cô đã được xác định, chắc hẳn mail sẽ đến nơi. Tôi định kiểm chế để đột ngột xuất hiện trước mặt cô, khiến cô bất ngờ, nhưng nếu chẳng may các tiền bối đáng kính lại đi trước rồi để lộ rằng tôi đang ở đây thì e rằng, cuộc hội ngộ sau bao nhiêu khó khăn cách trở này sẽ bị phá tan tành mất.

Gửi Nagamine,

Nhận được mail của mình, chắc cậu ngạc nhiên lắm.

Mình cũng nhận được mail cậu thông báo được phép trở về Trái đất rồi.

Mình cũng có nhiều chuyện muốn nói với cậu lắm, nhưng mình sẽ để dành tới lúc gặp nhau, bởi mình rất rối trí, không biết nên nói những chuyện này mail như thế nào.

Mình đã hai mươi tư tuổi rồi, còn Nagamine mới chỉ có mười chín tuổi thôi.

Mình không biết phải nói gì với Nagamine mười chín tuổi nữa. Cũng như Nagamine mười chín tuổi ở Lysithea đang tưởng tượng về Noboru hai tư tuổi, dù chỉ trong thời gian ngắn nhưng Noboru hai mươi tư tuổi cũng đang trải qua chuỗi ngày hình dung về Nagamine tuổi mười chín đấy.

Đối với mình, Nagamine mười chín tuổi vẫn là Nagamine mười lăm tuổi, dù chín năm đã trôi qua. Nhưng bỗng nhiên gặp lại và cậu đã trở thành người lớn, mình sẽ lúng túng lắm. Cảnh tượng sẽ ra sao nhỉ?

Chỉ riêng việc được gặp lại cậu thôi, mình đã thấy một kỳ tích rồi.

Mình vẫn nghĩ mãi, không biết nên nói gì với Nagamine mười chín tuổi.

Dù sao chúng mình tái ngộ cũng đang tới gần.

Gần tới mức mà chắc hẳn cậu sẽ phải ngạc nhiên đấy.

-- Từ Terao Noboru đang có một bí mật --

.....

Noboru ơi,

Mình là Mikako mười chín tuổi đây.

Mình chỉ mong muốn chuỗi ngày chán chường này sớm kết thúc mà thôi.

Hôm qua, mình nhận mail của Noboru rồi.

Mình vẫn đang ở Lysithea, nhưng không hiểu sao lại nhận được mail của Noboru nhỉ?

Dù gì thì mình cũng rất vui.

Mình không nghĩ một Noboru hai tư tuổi lại vẫn chấp nhận mail của cô bạn cùng lớp mười lăm tuổi ngày xưa.

Mình bỗng có cảm giác thời gian trôi qua chỉ như một lần chớp mắt. Cảm ơn cậu đã kiên nhẫn làm bạn với mình của tuổi mười năm trong suốt chín năm trời.

Có lẽ mình không theo kịp Noboru hai tư tuổi, nhưng trong bốn năm qua, mình cũng trưởng thành ở Lysithea này.

Bây giờ mình mười chín tuổi rồi.

Thực ra hôm qua mình muốn trả lời cậu luôn, nhưng mình bận loạn đến mức không thể gõ được gì.

Mail của Noboru chứa đựng toàn những câu đố đối với mình.

Ít ra nếu cậu viết rằng hiện nay cậu đang làm gì, thì mình đã có thể hình dung ra Noboru hai tư tuổi....

Còn nữa, mình không hiểu bí mật của cậu.

Chắc chúng mình sắp gặp được tàu cứu trợ rồi.

Việc chuẩn bị làm mình bận chết đi được.

Này, mình muốn hỏi, Noboru muốn gặp Mikako của tuổi mười lăm hay tuổi mười chín?

Mình thì muốn gặp Noboru của tuổi hai tư.

Mình chẳng có dự định gì sau khi gặp tàu cứu trợ cả.

Vậy thôi, liên lạc sau nhé!

-- Từ Mikako mười chín tuổi đang bấn loạn --

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Tháng Tư Năm 2056 Sirius Line A

Ít nhiều thì Terao Noboru cũng đang hối hận.

Anh đã đánh giá thấp việc tiếp nhận 172 người có mặt trên chiến hạm Lysithea này.

Mặc dù anh đã quyết tâm làm mất thật ngẫu để gặp lại Nagamine Mikako, nhưng đời không như là mơ.

Sau khi ghép nối thân và mở cửa thông giữa hai tàu, cảm giác đầu tiên của anh là không thể tin nổi. Phía bên kia toàn các cô gái trẻ.

Các cô đều lấy làm thích thú khi tóm được anh chàng Noboru, bắt đầu thi nhau đặt ra các câu hỏi, nào là phòng cậu ở đâu, cậu có muốn uống gì không, vv...

Công cuộc tiếp nhận thành viên của chiến hạm Lysithea được tiến hành suốt hai giờ, bao gồm cả vận chuyển người bị thương. Tình hình vô cùng hỗn loạn.

Dù chức danh chính là kỹ sư thông tin nhưng vì là ma mới nên Noboru được trưng dụng làm tắt tần tạt các công việc, từ hướng dẫn người tới phòng trống, vận chuyển trang phục trên con tàu cho đến thu gom đồ cần giặt, nhiều khi còn phải gánh nhiệm vụ cho các đàn anh khác.

Không những không tìm thấy Nagamine mà anh còn phải đầu tắt mặt tối chạy lòng vòng quanh tàu, chẳng có thời gian nghỉ ngơi. Tất nhiên trong

tình trạng này, anh không thể nhìn mặt từng cô gái để xác định xem có phải là Nagamine hay không...

Trông bóng dáng Noboru chạy đôn chạy đáo, một tiền bối tốt bụng đã mua một lon cafe từ máy bán hàng tự động.

Noboru cảm ơn rồi ngồi xuống chiếc ghế cạnh máy bán hàng đặt gần lối đi.

Nagamine đang ở đâu nhỉ?

Anh buồn bã nhấp một ngụm cafe.

Bộ đồng phục Quân đội không gian trắng muốt anh mặc để khoe với cô đã bẩn lem nhem, gấu quần xắn ngược lên.

Anh cởi cả khuy cổ cho dễ thở rồi ngả mình ra lưng ghế.

Cũng chẳng cần vội gì, chắc chắn cô ấy vẫn đang ở Lysithea

Anh vừa uống thêm cafe thì điện thoại kêu.

Chắc chắn là Nagamine rồi.

Nhưng lần này, email chỉ có vài dòng ngắn ngủi.

Noboru ơi,

Mình ở đây này.

-- Từ Mikako đang thắc mắc bí mật đó là gì --

Noboru sửng sốt vô cùng, dáo dác ngó xung quanh.

- Mình ở đây, Noboru ơi.

Giọng nói thân thuộc ấy, anh vẫn nhớ như in.

Một cô gái đứng cuối hành lang đang nhìn về phía anh.

Trên mình cô là bộ đồng phục y tá.

Anh đứng dậy, chậm chạp bước về phía cô.

- Cuối cùng chúng mình cũng đã gặp lại nhau rồi.

Nagamine Mikako mỉm cười.

- Ôi...

Anh lúng túng đến mức không thể nhìn thẳng vào mắt cô.

- Nagamine đã cao thế này rồi...

Anh chẳng nghĩ được gì để nói với cô, câu hỏi cứ vô thức bật ra như thế.

- Mình cao thêm 5 cm, nhưng cân nặng và kích cỡ quần áo vẫn y như cũ. < Nagamine một loli chính hiệu >

Cô thay đổi, mà thực ra lại hoàn toàn không thay đổi.

Noboru chợt thấy lòng nhẹ tênh.

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Tháng Năm Năm 2056 Trạm Xe Buýt Bạc Thang

Tuy mới nhập ngũ, lại vừa qua Tuần lễ Vàng nhưng tôi vẫn muốn xin nghỉ phép thử xem sao.

Có điều, việc bỏ tiền ra mua vé tàu con thoi về Trái đất bằng tháng lương đầu còm cõi mới khiến tôi đau đầu hơn cả.

Tôi gần như đã quen với công việc của hạm đội, tuy vậy, từ sau chiến dịch cứu trợ Lysithea, tôi vẫn chưa được leo lên chiến hạm liên sao đời mới thêm lần nào, thay vào đó phải tiếp tục khóa huấn luyện trên căn cứ Mặt trăng. Theo lịch trình, tháng Sáu tới, tôi có thể bắt đầu làm việc trên tàu.

Tương tự như các thành viên được tuyển chọn khác của hạm đội, Nagamine đã giải ngũ.

Trước mắt, cô có thể ở nhà nghỉ ngơi suy ngẫm về những chuyện đã qua. Tuy vẫn muốn tiếp tục phục vụ hạm đội nhưng chỉ ngồi trên Tracer, cô mới thấy thỏa mái. Tổng tư lệnh đánh giá rất cao khả năng của Nagamine nên ông vẫn đang nỗ lực để giữ cô ở lại.

Lúc gặp nhau, cô đang mặc đồng phục y tá. Cô từng nói với tôi, nếu có thể ở trong cùng một hạm đội thì cô làm y tá cũng tốt. Từ Agartha trở về, tuy chẳng có bằng cấp gì nhưng cô đã cố gắng giúp đỡ đội ngũ y bác sĩ và trên thực tế đã trải qua công việc này suốt bốn năm trời.

Có lẽ cô nên đi học ngành Y để lấy bằng. Đó là một ý tưởng không tồi.

Trong hộ khẩu, tuổi Nagamine là hai mươi tư nhưng tuổi học sinh chỉ là mười chín thôi. Ở độ tuổi thanh xuân này, người ta thường bắt đầu một thứ mới mẻ.

Đổi chủ đề một chút nào. Cho đến nay, Quân đội không gian Liên Hợp Quốc vẫn chưa tuyển thành viên cho đội tìm kiếm Tarsian thứ hai.

Có vẻ như họ đã xem xét lại kế hoạch sau khi nhận báo cáo từ Nagamine.

Người đã trực tiếp tham chiến ở Agartha.

Không biết nên lý giải ra sao về ảo ảnh Nagamine đã nhìn thấy Agartha và thông điệp " Hãy tiến vào dải Ngân hà " của Tarsian. Chuyện xảy ra lúc đó chỉ có mình Nagamine chứng kiến, nên không loại trừ khả năng đây chỉ là giấc mơ hay ảo giác. Tuy nhiên, rất nhiều thành viên trong quân đoàn Tracer trước khi bắt đầu vào trận chiến cũng có trải nghiệm tương tự và đều nhận được thông điệp như vậy.

Cuộc chiến siêu tưởng với quy mô lớn ở Agartha vẫn khiến mọi người phải đặt câu hỏi, liệu Tarsian có thực sự muốn gây chiến với nhân loại hay không. Những hình ảnh ghi lại trận chiến đã được phân tích tỉ mỉ từ đầu đến cuối, kết luận rút ra là, dường như Tarsian chưa chiến đấu triệt để.

Có lẽ họ muốn tiếp cận loài người với lý do và mục đích hoàn toàn khác.

Giới truyền thông bắt đầu truyền tai nhau một giả thuyết.

Người ta nói rằng, việc hoàn toàn bộ di tích Tarsian phát nổ là một sự cố không may, loài người đã động chạm đến những thứ đáng lẽ không nên động vào. Việc Tarsian sinh sống ở khu vực đó chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên và hoàn toàn chẳng có mục đích nào khác.

Thông tin cho rằng có cuộc tấn công từ phía Tarsian thực ra là bóp méo sự thật, muốn lợi dụng sự cố này để phục vụ mục đích chính trị.

Đương nhiên những tin đồn như vậy thường bị dập tắt ngay từ đầu, pháp luật lại quy định hạn chế điều tra thông tin, bởi thế không có lời giải thích công khai nào để xác minh vấn đề. Tính tới thời điểm này đã có hai cuộc tiếp xúc quy mô lớn với Tarsian, người ta càng có xu hướng tra xét lại ngọn nguồn xem cách ứng phó với Tarsian trong vài chục năm gần đây liệu có sai lầm gì không.

Các nhà báo vẫn miệt mài thu thập thông tin và dần dần, chứng cứ được hé lộ từ những người có liên quan trong thời điểm xảy ra sự cố. Phải chăng toàn bộ đều là kịch bản do chính phủ Mỹ dựng lên nhằm giành quyền chủ động xây dựng Quân đội không gian Liên Hợp Quốc và độc chiếm các kỹ thuật của Tarsian?

Theo đúng thông điệp " Hãy tiến vào dải ngân hà " từ phía Tarsian thì rõ ràng, họ muốn mời loài người tới vũ trụ xa xôi và đón nhận chúng ta như những người bạn. Nếu vậy, tại sao họ không thử tiếp cận chúng ta theo cách thân thiện hơn? Hoặc có thể họ cư xử như những người bạn, nhưng chúng ta lại có thái độ cứng nhắc, e sợ họ quá mức cần thiết và dẫn đến một cuộc chạm trán không may mắn?

" Để trưởng thành, phải nếm trải đủ thử thách và đau đớn..."

Cuộc tiếp xúc với Tarsian cũng là một thử thách để loài người trưởng thành hơn, những hy sinh mất mát và hỗn loạn trong trận chiến được xem như những nỗi đau...

Nếu vượt qua được thử thách của Tarsian, liệu trong thiên hà bao la kia, nhân loại có được coi là " Trưởng Thành "?

Chính phủ quyết định xem xét lại kế hoạch về Tarsian , nhờ thế quy mô của đội tìm kiếm thứ hai đã được thu nhỏ so với dự kiến ban đầu, chỉ giới

hạn điều tra trên môi trường Agarthar và các dấu vết ở đó, tên gọi cũng nhẹ nhàng hơn so với " Quân đội tìm kiếmTarsian thứ nhất".

Chưa biết mọi chuyện sẽ ra sao.

Trong tình hình cả thế giới đang bất ổn, có lẽTarsian vẫn bị coi là mối đe dọa với toàn thể nhân loại.

Tôi bước từng bước lên những bậc thang bằng bê tông, hồi tưởng biết bao nhiêu chuyện.

Một chiều hè, Nagamine thông báo rằng cô đã được tuyển chọn làm thành viên Quân đội không gian.

Ngày lại ngày ngóng mail từ Nagamine, cứ chờ mãi mà không thấy.

Dù không thấy, vẫn quyết định chia tay cô bạn gái xinh đẹp kém tuổi trong cơn mưa mùa thu.

Khép chặt trái tim, thế sẽ trở thành người lớn....

Ai trong chúng ta cũng có những chốn lưu giữ đầy kỷ niệm khó quên.

Trải qua chín năm, tôi thêm chín tuổi, Nagamine thêm bốn tuổi. Chúng tôi đều trưởng thành hơn.

Tôi và cô học tập, rèn luyện để vượt lên chính mình ở các môi trường hoàn toàn khác nhau, và mỗi người trưởng thành theo một cách khác nhau.

Chúng tôi luôn nghĩ về nhau, và chính điều đó đã làm nên kỳ tích để có thể gặp lại giữa vũ trụ rộng lớn.

Trong suốt mười ngày trước khi quay về căn cứ Mặt trăng, chúng tôi đã cùng thức trắng đêm để tâm sự, như muốn lấp đầy khoảng thời năm chín năm xa cách. Nói vậy chứ trong tàu chẳng có mấy thời gian và không gian

để hẹn hò, chúng tôi đầy rẫy vấn đề học búa mà các đàn anh giao cho giải quyết, phải cố gắng lắm mới tranh thủ được chút tự do.

Vẫn như ngày xưa, Nagamine là người kể chuyện, còn tôi đảm trách nhiệm vụ lắng nghe.

Mấy ngày đầu, hai đứa đều cảm thấy người kia đã là người lớn, nói chuyện e dè thăm dò đối phương, nhưng đã vào guồng thì tự nhiên lại trở về với "phân công" ngày trước.

Tôi trung thành lắng nghe cô. Gần chín năm rồi, tôi mới lại được nghe giọng nói của Nagamine, câu chuyện của cô như những bản nhạc, khiến tâm hồn tôi thư thái.

Chúng tôi phải chia tay ở căn cứ Mặt trăng. Nagamine lên tàu con thoi trở về trái đất, còn tôi vẫn phải ở lại căn cứ, tiếp tục công việc trên chiến hạm.

Gặp nhau sau hơn gần một tháng, chúng tôi có một ngày thoải mái trọn vẹn, không phải lo lắng về người xung quanh ồn ào hay công việc phiền nhiễu. Tôi và cô gặp nhau trên địa cầu, nơi cả hai sinh ra và lớn lên, nơi đầy ắp những kỷ niệm. Tôi hơi lo lắng, không hiểu nơi chúng tôi hẹn gặp nhau có còn hay không. Suốt sáu năm ở ký túc xá sinh viên, tôi chưa một lần có cơ hội đi qua lối đó.

Thế nhưng, lên đến hết những bậc thang, tôi lại trong thấy chiếc chòi nhỏ cùng trạm xe buýt kiên cường nơi đây. Dường như chúng cũng đã cố chịu đựng, trải qua từng ngày từng tháng để chờ đợi chúng tôi.

Sau sáu năm, trạm xe đã cũ đi nhiều, gần như bị bỏ hoang hoàn toàn.

Những cơn gió mát thổi dọc con đường không một bóng người.

Hoa bồ công anh nở ven đường bị gió thổi tung, cuốn đi khắp nơi.

Tôi chậm rãi bước đến trước lán nhỏ và chợt nhận ra, Nagamine đã chờ trên băng ghế từ lúc nào.

Một chiếc váy liền, một chiếc mũ rộng vành... Cách ăn mặc khiến tôi nhớ lại ngày đầu hè năm ấy. Cánh tay trắng muốt của cô làm mắt tôi như hoa lên.

Không phải bộ đồ tập kendo, không phải đồng phục học sinh, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy Nagamine trong trang phục thường ngày. Trông cô ra dáng thiếu nữ đến mức tôi suýt không nhận ra.

- Đi đâu đó nhé?

- Tiệm tạp hóa được không? MÌNH muốn ăn kem.

Giọng cô nũng nịu như một đứa trẻ.

- Để ôn lại thời cấp hai chẳng

- Ôn lại suốt cả ngày hôm nay luôn. Sau đó từ ngày mai, chúng mình sẽ là học sinh cấp ba...

Nagamine đứng lên, sửa lại gấu váy.

- Mình muốn có thời gian để leo đèo theo Noboru hai tư tuổi.

Rời khỏi băng ghế trong trạm xe buýt, Nagamine bắt đầu bước đi.

Người cần có thời phải là tôi mới đúng.

Tôi muốn theo Nagamine mười chín tuổi, vậy nên, tôi cất bước theo cô.

.....

----- The End -----

TIẾNG GỌI TỪ VÌ SAO XA

Shinkai Makoto & Ooba Waku

www.dtv-ebook.com

Chú Thích Trong Truyện

(1) đồng phục gakuran: Mẫu đồng phục của nam sinh Nhật bản, được thiết kế dựa theo đồng phục thiếu sinh nước Phổ.

(2)&(3) Heisei (Bình Thành) & Showa (Chiêu Hòa): là hai niên hiệu của Nhật Bản. Thời kỳ Showa bắt đầu từ ngày 25/12/1926, kể đến là thời kỳ Heisei bắt đầu từ ngày 8/1/1989.

(4) Leisureland: Trung tâm vui chơi giải trí ở Tokyo, Nhật Bản.

(5) &(6) : Miệng núi lửa Olympus & Hẻm núi Marineris là một số địa danh trên mặt trăng.

(7) sáu chiếu: một đơn vị đo của Nhật, bắt nguồn từ tập quán trải chiếu rơm (tatami) phủ kín sàn các căn phòng kiểu truyền thống. Kích cỡ của một chiếu thường là 910mm x 1820 mm.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[Mở Đầu](#)

[Tháng Bảy Năm 2046 Tan Trường](#)

[Tháng Tư Năm 2047 Căn Cứ Sao Hỏa](#)

[Tháng Tư Năm 2047 Trung Học Johoku](#)

[Tháng Tám Năm 2047 Sao Diêm Vương](#)

[Tháng Chín Năm 2048 Trạm Xe Buýt Bạc Thang](#)

[Tháng Chín Năm 2047 Hệ Sao Thiên Lang](#)

[Tháng Chín Năm 2048 Phòng Học Noboru](#)

[Tháng Ba Năm 2056 Ký Túc Xá Đại Học Quân Sự](#)

[Tháng Chín Năm 2047 Agarthia](#)

[Tháng Ba Năm 2056 Quân Đội Phòng Không Vũ Trụ \(Căn Cứ Saitama\)](#)

[Tháng Chín Năm 2047 Lysithea](#)

[Tháng Tư Năm 2056 Tàu Cứu Trợ](#)

[Tháng Tư Năm 2056 Sirius Line A](#)

[Tháng Năm Năm 2056 Trạm Xe Buýt Bạc Thang](#)

[Chú Thích Trong Truyện](#)